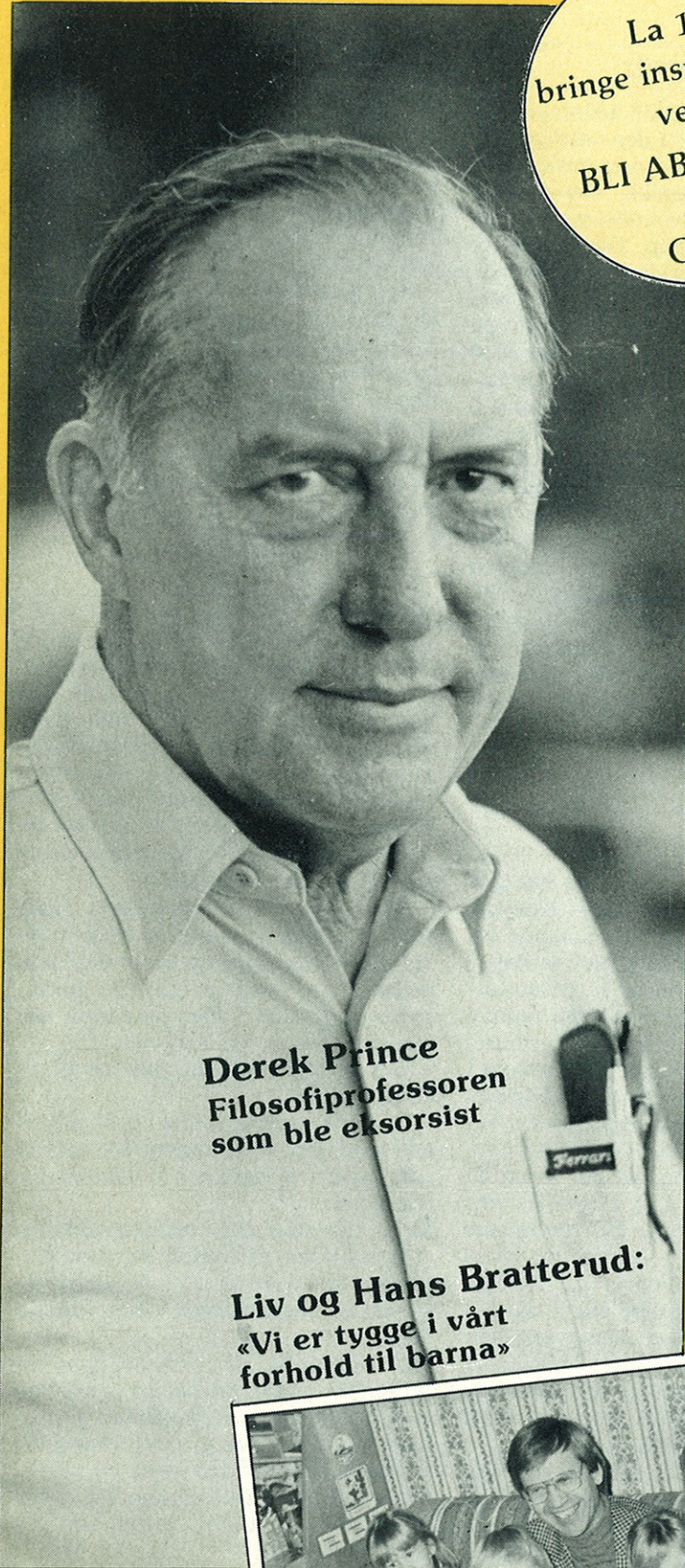

PIONEREN

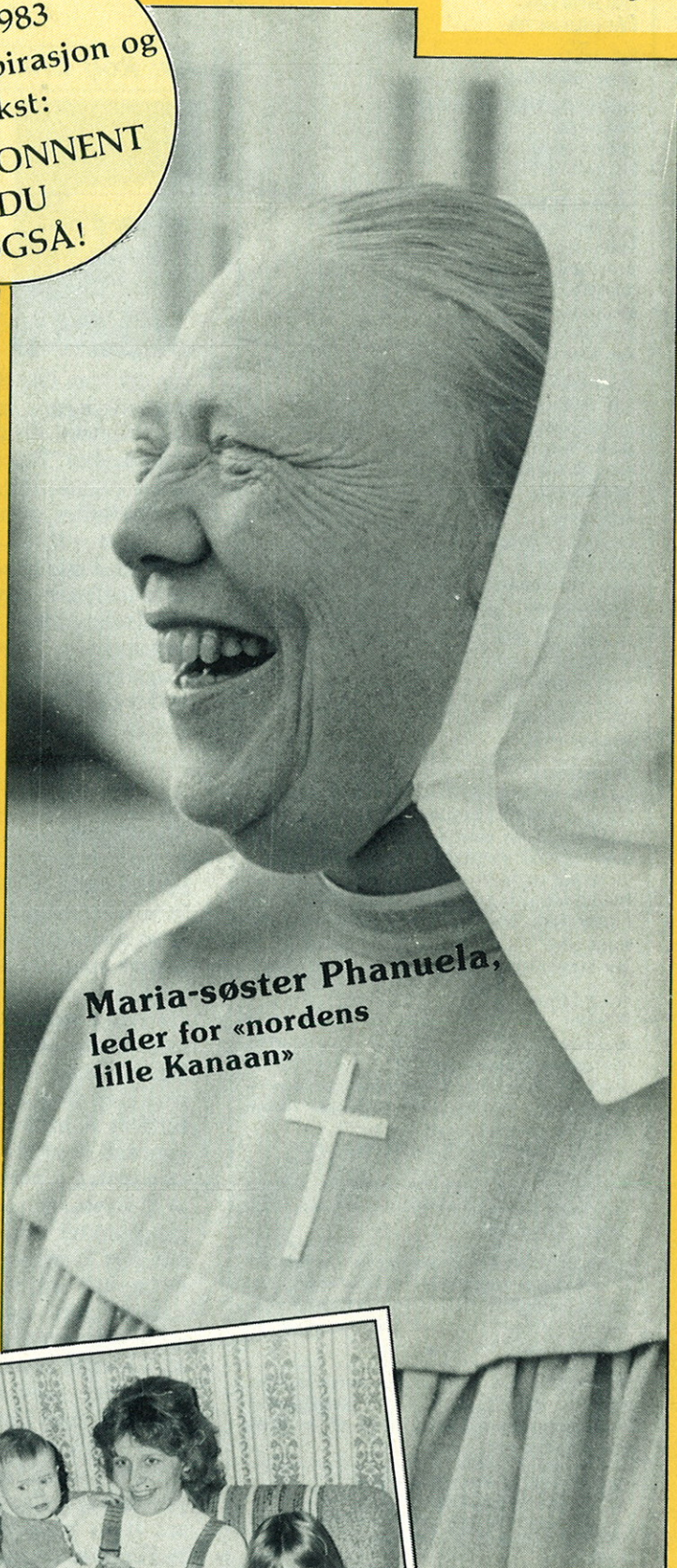
Tidsskrift for fellesskap, undervisning og evangelisering nr. 1. jan./feb. 1983

Ungdom i oppdrag,
hva gjør
de?

La 1983
bringe inspirasjon og
vekst:
**BLI ABONNENT
DU
OGSÅ!**

Derek Prince
Filosofiprofessoren
som ble eksorsist

Maria-søster Phanuela,
leder for «nordens
lille Kanaan»

Liv og Hans Bratterud:
«Vi er tygge i vårt
forhold til barna»

REDAKTØR
Rolf Erik Janøy

Redaksjonens adresse:
Baggerødgt. 5
3190 HORTEN
Tlf.: (033) 44 726

Red. sek.
Hanne Marit Rygh

EKSPEDISJONENS ADRESSE:
Postboks 8
4480 Kvinesdal
Tlf. (043) 50 711

MEDARBEIDERE

Leif Jacobsen
Robert Kvalvaag
Edin Løvås
Jim McInnes
Sven Nilsson
Svein Thorkildsen
Åge Åleskjær

Medarbeidere fra
T.B. Bibel og Misjonsinstitutt:
Arlid Edvardsen
Martin Meland
Marit K. Rasmussen
Sigurd Sørhus

TEGNERE:

Leif Harry Håvåg
Rolf Jansson
Svein Thorkildsen
Ivar Øksendal

GRAFISK FORM

Leif Harry Håvåg
Yngvar Martinsen

DISTRIBUSJON

Randi Karlsen

ABONNEMENT

koster kr. 60,00 pr. år. Inntil tillegg for abonnenter i utlandet. BESTILLING av Pioneren kan skje ved at du sender ditt navn og adr. til vår EKSPEDISJON. (SKRIV TYDELIG.) 1 års gaveabonnement for ½ pris kr. 30,00.

Abonnenter av Pioneren kan gi bladet til venner og kjente. Gjelder kun 1 år. Flerårig gaveabonnement, vanlig pris.

Abonnement er bindende inntil oppsigelse skjer.

POSTGIROKONTO

Pioneren	3 19 84 62
Misjonsskolen	5 62 09 35
Operasjon Ungdomsteam OUT	3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bangiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: sendes til redaksjonen, kr 2,50 pr. spalte millimeter.

SATS: E. Sem A/S, 1750 Halden

PAST UP,

REPRO: Print, Skogstua, Asak, 1750 Halden

TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:

Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

Åndskamp i media

Av: Rolf Erik Janøy

Antall hedninger øker i den vestlige verden viser misjonsstatistikk. Det er ikke uvitenhetens hedenskap. Det er den av kristnede vestlendingers bevisste valg av å leve uten tro på Gud. Mange av disse

var det som Ole Hallesby kalte «religiøse hedninger», men som nå har mistet sitt religiøse ferniss og er sitt hedenskap bevisst. De er så fremmedgjort for «livet i Gud» (Efs 4,18) at det oppriktig forferdes over at noen f. eks. kan hevde at «Jesus lever»! De anser det som en skadelig «overtro» på linje med våre forfedres tro på «tusser og troll». Konfrontasjonen mellom dette nyhedenskap og levende kristendom har lenge pågått, men tegn tyder på at det vil bli en forsterket åndskamp i massemedia fremover.

Monopol

Sprekkene i NRK-monopolet har gitt flere interessante reaksjoner. Kanskje de sterkeste reaksjoner har kommet fra kretser som har hatt en sterk stilling i NRK, og som nå frykter at kristenfolket skal sprengre seg ut av den ramme som de gjerne har holdt seg innenfor. Det er sterke og bevisste krefter som i sin kamp mot det kristne budskap har forstått å bruke massemedia. De vet hvordan de skal få sitt stoff fram i store oppslag i pressen. De vet hvem de skal kontakte for å få eksponert sine synspunkter i radio og TV. De kristne har mer konsentrert seg om sine interne møter og samlinger, og kanskje ubevisst latt seg isolere fra å nå den store masse av folket med evangeliet. Vi har også latt oss isolere i NRK, der vi holder våre tilmålte andakter og gjemmes bort i merkelapp-programmer som «På kirkebakken» o.l.

Media-arbeidere er kalt for «vår tids presteskap». De avgjør hvem som skal stå fram på deres talerstoler, og slik bestemmer de også over hvilket budskap som skal få lyde. Et resultat av avkristningen er at mange mediaarbeidere har et forhold til det kristne budskap som baserer seg på uvitenhet, fordommer

og uvilje. Med slike journalister har bevisste antikristne krefter et lett spill. De kan manipulere Dagbladet til å fremstille Hans Bratterud som barnemisshandler. De kan få «Ukeslutt» til å stemple Ungdom i Oppdrag som en pengebegjærlig og farlig sekt, eller få Indremisjonsselskapet uthengt for skattesnyteri.

Representanter for nyhedenskapet har gjennom sitt dyktig bruk av media, og godt hjulpet av kristenfolkets passivitet, hatt tilnærmet monopol i flere av de mest gjennomslagskraftige media. Det er ikke underlig at de nå så kraftig retter sine angrep mot kristne kretser som vil bryte deres media-monopol.

Avslørt

De kristne som tier med sitt budskap har alltid fått være i fred. Men vil man kommunisere med større folkegrupper, f. eks. ved hjelp av media, så kan man bli utsatt for regulære påhopp og mobbing. Nyhedenskapet har i dag fått så sterke posisjoner at det ikke tåler aktive evangeliseringsorganisasjoner som Ungdom i Oppdrag

Man frykter en mann som Hans Bratterud som gjennom sin OFK-radio har den «frekkhet» og tro at Gud kan helbrede fra sykdom. Kristne mediasenter som Gimlekollen og Sarons Dal blir sett på med kritiske øyne.

Det nye mediasituasjonen har bl. a. avslørt:

1) Kristne som tar media i bruk må regne med usakelige angrep fra krefter som ønsker å jage dem tilbake til bedehusene.

2) En hovedtaktikk i media-angrepene er å få kristne til å uttale seg mot hverandre. Massemedia søker å skape fraksjoner og motsetninger blant kristenfolket.

3) Massemedia når folkets øyne og ører. Her pågår en daglig åndskamp som burde samle kristenfolket til målbevisst innsats for å gjøre evangeliet forstått. La oss med bønn og midler støtte alle gode krefter som har visjon og vågemot til å innta media i endetidens åndskamp.

Orientering til leserne

Fornyelse

av abonnentet for 1983 strømmer inn. Vi er glad og takknemlig for hver eneste en av dere som har husket å innbetale giroen med betaling for Pioneren 1983. Takk også til alle som husket oss med en ekstra gave. Dessverre har bladet hatt underskudd også i 82, men hjelp oss i bønn om at det nye året vil bli det første år med balanse.

Grunnlaget for dette legges ved at **hver enkelt abonnent** passer på å betale for 1983. **SÅ GLEM IKKE FORNYELSEN — AV DITT ABO-NEMENT.**

Løssalg

Som du ser har vi fått litt mer farve på bladet. Mer viktig er at vi arbeider med flere tiltak for å gjøre innholdet i Pioneren stadig bedre. Om det lykkes ved Guds hjelp, vil fler og fler kristne forstå at de ikke kan unnvære den informasjon og inspirasjon som Pioneren gir.

Vi tror 1983 vil bli et **ekspansivt år**, med mange nye abonnenter og mange flere løssalgskontakter. Kjenner du noen som driver arbeide med kristen litteratur, så anbefal dem å ha Pioneren for løssalg. Den bør finnes i den kristne bokhandel og i bokkiosken i din menighet. Vi gir 50 % rabatt til våre faste forhandlere, og full returrett. Interesserte kan kontakte vår **ekspedisjon**.

Øversettelser

Vi behøver enda mer hjelp til å oversette fra engelsk. Kan du tenke deg å gjøre en frivillig innsats på dette interessante felt så kontakt redaksjonen snarest.

Gi det videre

Fra og med dette nr. har to innstikk med kort som gjør det enkelt og lettvindt å abonnere på Pioneren. Gi disse kortene videre til venner og kjente og anbefal et abonnement på Pioneren i 1983.

Vi beklager

at flere av sidene i forrige nr. var forbyttet. Det skyldes en teknisk feil i trykkeriet.

Et fint kull

er nå i aktivitet på Misjonsskolen i Sarons Dal. Her ser vi noen av de som vil skrive i spalten som misjonsskolen har i Pioneren. 82-83 kullet er preget av modne og bevisste elever som også viser interesse for media-virksomhet.

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESSKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfelleskap i kjærlighetens sambånd. Rom 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef 4,2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfelleskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING**, inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Åp 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med *sin* menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, for at verden skal tro. Joh. 17,21.

INNHold:

Fremfor alt.....	2
Orientering til leserne.....	3
Nordens lille «Kanaan».....	4
Hjem og familie.....	9
Filosofiprofessor som ble eksorsist.....	10
Uttrykket «besatt» er bibelsk.....	15
Vi ønsker og være en evangeliseringsbevegelse.....	19
Kom og hjelp oss!.....	24
Yonggi Cho og Donald McGavran til stor konferanse i Oslo.....	27
Framtidens menighet og den pastormodell.....	28
Speilet.....	30
Gaveoppdagelse og kallsbevissthet.....	32
Gjem Guds ord i ditt hjerte.....	36
Vekkelsen i Finland fortsetter.....	37
Det mest betydningsfulle er Herrens nærvær.....	39
Fra Misjonsskolen.....	41
Den radikale reformasjon.....	42
Av Gud.....	44

Her ser vi syv av de ni Maria-søstre som bor på «Nordens lille Kanaan», utenfor det pensjonatet de har leiet i Arneberg. Til høyre er tre medhjelpere til søstrene, ekteparet Randi og Odd Ingolf Hansen og en søster fra Danmark.

Bot gir sann lykke!

Reportasje: Rolf Erik Janøy

Kristne over hele verden har hørt om Mor Basilea Schlink og det «Kanaan» hun og De Evangeliske Maria-søstrene har bygget opp i Darmstadt, Vest Tyskland. Hennes over 100 bøker og skrifter er oversatt til over 60 språk, og i de siste år har hun engasjert seg svært aktivt i kristen film- og videoproduksjon. Men det er sikkert mange kristne her i landet som ikke er riktig sikre på hva disse søstrene står for i både liv og lære, og mange er kanskje heller ikke klar over at vi for 3 år siden fikk et stykke «Kanaan» også på norsk grunn? Vi har besøkt Mariasøstrene som holder til på det tidligere Svanberg pensjonat i Arneberg ved et par anledninger og bl. a. samtalt med søster Phanuela som leder søstergruppen der.

Naturskjønt

Arneberg ligger mellom Kongsvinger og Elverum, og søsterfelleskapets stasjon har en praktfull beliggenhet med utsikt over Glomma og Solørbygdene. I dette nordiske mini-Kanaan har søstrene anlagt et lite kapell, bønnehave, et lite hustrykkeri og en Jesu lidelseshave hvor deler av Jesu lidelseshistorie er fremstilt i relieffer og skulpturer. Området blir holdt i god stand av søstrene, og mange dagsgjester kommer innom her for å se stedet og ta tid til stillhet og bønn i disse deilige naturomgivelser som samtidig minner om Jesus som Guds Lam. Det bor for tiden 9 søstre i det tidligere pensjonatet, de er fra Danmark, Finland, Tyskland og Norge. Det er den norske søster Josuana som viser oss rundt i Jesu lidelseshave

og forteller om stedet.

For tiden er det 18 slike «utposter» rundt om i verden, men bare denne ene i Norden. Tidligere hadde de en stasjon i Danmark, men etter 11 år ble det stedet for lite og søstrene fikk tilbud om å leie dette området og ble «hedemarkinger». Disse ni søstrene har også hjelp av et ektepar som er faste medarbeidere, de bor i en hytte på området, og har vært der ett år. Randi og Odd Ingolf Hansen bodde på Nøtterøy og var aktivt med i Den norske kirke der. Han var formann i menighetsrådet og hun var aktiv i barnarbeide. Odd Ingolf var ansatt på Nøtterøy sosialkontor og Randi var førskolelærer ved Tønsberg sykehus. At søstrene behøver medarbeidere kan vi forstå når vi hører at de har ansvar for hele Norden utfra dette stedet.

Fornylesbudskap

Når vi spurte ekteparet fra Nøtterøy hvordan de forlot sine gode stillinger i Vestfold for å flytte hit opp til langt karrigere vilkår rent

Stedet Mariasøstrene har leid ligger i naturskjønne omgivelser, med utsikt over Solørbygden og Glomma. Det tidligere pensjonat Svanberg til høyre. Helt til høyre ser vi hytta som Randi og Odd Ingolf bor i, og helt til venstre arbeidsbrakker hvor man bl. a. lager lovprisningstavlene.

materielt, fortalte de at de først kom i kontakt med Maria-søstrene under en 10 dagers retreat i 1974.

Vi ble snart klar over at det fornyelses-budskapet vi møtte gjennom Maria-søstrene ikke var noe vi kunne holde for oss selv, vi måtte gjøre hva vi kunne for å bringe det ut til flest mulig andre når vi kom hjem igjen. Vi begynte derfor samme høst å reise rundt med film, lysbilder og litteratur fra Kanaan. Denne tjeneste vokste raskt slik at all vår ferie og fritid gikk med til å spre dette budskapet. I -77 var vi bl. a på en seks ukers reise i Nord-Norge. Da søstrene flyttet hit til Norge ble oppgavene så mange at vi følte Gud kalte oss til en større innsats. Vi avviklet derfor vårt faste arbeide og den tjeneste vi stod i hjemme i Torød menighet på Nøtterøy og flyttet hit til Arneberg.

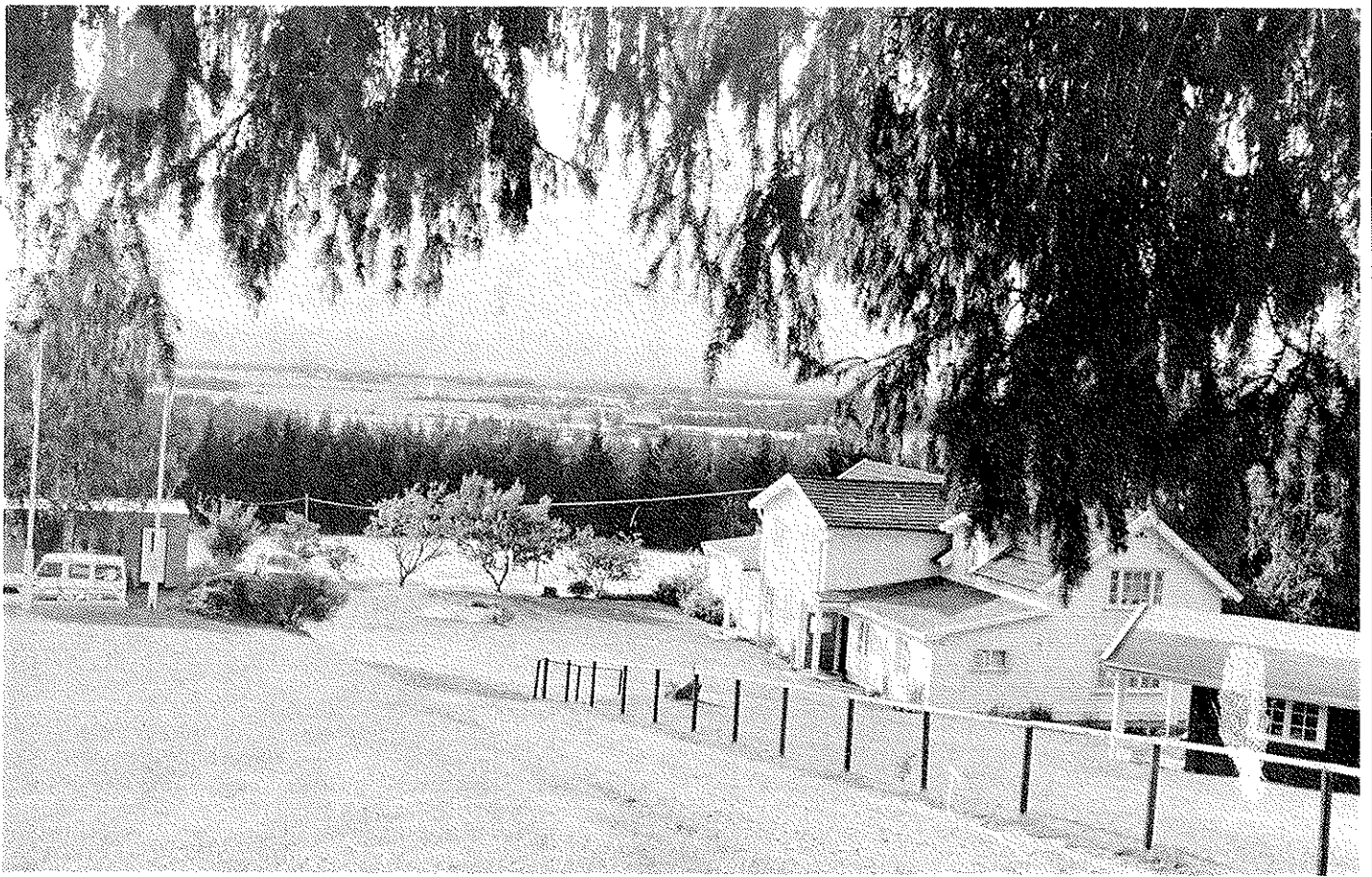
Vi har ingen faste inntekter, men opplever det rikt og givende å være under Guds omsorg og ledelse. Når vi søker Guds rike først sørger han for det vi trenger til også på det materielle område, forteller de.

Når Odd Ingolf og Randi ikke er ute og reiser, er de blant annet engasjert med å lage lovprisningstavler, støpt i polyester med bibelord eller salmevers på. Disse tavlene settes opp ute i naturen hvor mennesker kan se dem. Det er meningen at tavlene skal stå der som en stille påminnelse om at det er Gud som skal æres og takkes for alt det vakre han har skapt.

Det finnes minst 100 slike lovprisningstavler utplassert i Norge. Helt siden 1960 har søstrene i Darmstadt laget slike tavler. I den senere tid har de også begynt å arrangere lovprisningsturer, der de tar interesserte med til naturskjønne steder for å lovsynge Herren. Dette har spredd seg til mange land, deres hensikt med lovsangen er klar: «Å gi Herren ære og kjærlighet.» Her i landet er det planlagt et slik lovprisningstur under det «Nordiske Kanaan-retreat» som holdes på Bjerkely Folkehøyskole (Arneberg) i tiden 20.-27. juni 83.

Eldstesøster

Arbeidet her i Norden ledes av søster Phanuela. Hun er tysk men snakker godt norsk etter 11 år i Danmark og tre år i Norge. Denne i dobbelt betydning «eldstesøster» har en kombinasjon av myndighet og ydmykhet. Hun er engasjert men ikke påtrengende, mild men ikke unviken- de. Tross sitt ansvar og arbeidspress tar hun seg tid til å svare på hva vi måtte undres over. Det er velgjørende å legge merke til hennes vennlighet, uhøytidelighet og gode humør. Hun preges ikke av rastløshet og flakkende tanker som er så typisk for vår tid. Men noen verdensfjern nonne bak klostermurer er hun heller ikke, og er ikke helt glad for vårt spørsmål om dette søsterfelleskap har forbilder fra katolske klosterordener. Hun understreker

sterkt at bakgrunnen for Mariasøstrene var en evangelisk vekkelse som brøt ut under krigen, og har ingen forbilder fra katolsk hold. Selv om et evangelisk luthersk søsterfelleskap er uvanlig i vårt land, finnes det flere av slike i sør-Europa.

Bombeangrep

Det voldsomme bombeangrep som Darmstadt ble utsatt for i september 1944 utløste en ungdomsvekkelse. De som ble de første Mariasøstre, var med i en bibelgruppe for gymnasiaster og studenter som Dr. Klara Schlink og Frk. Madauss ledet. (De fikk senere navnene Mor Basilea og Mor Martyria.)

Det nye livet med Jesus som vekkelser førte dem inn i, skapte en lengsel etter et felles liv i heltidstjeneste for Herren.

De første søstrene bodde i kvistleiligheten til Mor Basileas barndomshjem, forteller søster Phanuela. Huset fikk bare mindre skader under det ødeleggende bombardementet. De Evangeliske Mariasøstrenes fellesskap startet mars 1947. I 1951 fikk de en tomt utenfor Darmstadt hvor de med 30 D.mark i startkapital begynte å bygge et kapell og søsterhjem. De brukte steiner som de gravde fram av ruinene fra Darmstadt. Ved innvielsen stod husene der gjeldfrie. Ved å gå bønnens og troens vei skjedde under.

Stykke for stykke fikk de kjøpt det 100 mål store området rundt moderhuset og gav stedet navnet Kanaan, som uttrykk for at dette stykke «løftesland» hadde Gud latt dem få innta.

I dag står det 14 bygninger på området og fellesskapet teller ca. 170 søstre, hvorav flere er norske. Om noen vil vite mer om den historiske bakgrunn for Mariasøstrene kan de lese bøkene «Usporlig er hans veier» og «Gud fullfører sitt verk» som er del 1 og del 2 av Mor Basileas selvbiografi.

Nytt navn

Hva kreves for å bli en Mariasøster, hvorfor går dere i disse spesielle lyse beige draktene og hvorfor bytter dere til et nytt navn?

Det stilles ingen ytre betingelser til bakgrunn eller utdanning. Det ene viktige er at man har et klart kall fra Gud til å tjene Ham som Mariasøster. Det tar syv år å bli fullt innviet Mariasøster, så de som vil gå denne veien får god tid til å prøve sitt kall. Det er en forrett å få vie sitt liv til Jesus og tjenesten for Ham som takk for alt hva Han har gjort for oss.

Som tegn på et nytt åndelig livsavsnitt, får vi nye navn samtidig med drakten. Det er en stor stund når vi får vårt nye navn. Det er oftest hentet fra

Bibelen og minner oss om den sky av vitner vi er omgitt av. Det nye navnet gir oss et åndelig mål å leve mot.

Den lyse fargen på drakten er tegn på gleden i Jesus, og rent praktisk er det befriende å slippe å tenke på hva man skal kle seg i om morgenen. Vi bærer drakten under alle forhold, og den gir oss også samtalemuligheter når folk møter oss i denne kledning.

Botsvekkelse

Hva ser du som hovedbudskapet som dere Maria-søstre har fått å bringe?

Det som danner fundament for oss

søstre, er det samme som burde være grunnleggende for enhver kristen: «Vend om, for himmelriket er kommet nær» (Matt 4,17). Omvendelse og bot er ikke en engangsforeteelse, den må gjentas daglig. Mariasøstrene er i dag en verdensomspennende vekkelsesbevegelse, men denne vekkelse er ikke av de stormende og høylydte, den pågår mest i det stille. Den næres ikke først og fremst gjennom møter og større samlinger, men ved at den enkelte blir fornyet i sitt liv.

Et karakteristisk trekk ved fornyelsen er at den har boten som fundament. Det innebærer at det ofte kommer til dyptgripende oppgjør og forandringer av menneskers liv som resultat av et

Randi og Odd Ingolf Hansen viser fram noen av de lovprisningstavlene som kan settes opp på vakre steder i naturen. De som vil sette opp slike tavler kan få nærmere opplysninger om dette hos Mariasøstrene.

møte med Kanaanbudskapet. Boten er et nødvendig og solid fundament for fornyelsen. Og boten gir sann lykke! Derfor har Mor Basilea kalt en av sine bøker: «Boten — det salige liv». Sjelden opplever man som på Kanaan det fine samspill mellom det dype alvor gjennom boten og den lykke og frigjorte glede som springer fram som et resultat av dette liv i bot og forsoning.

Kjærlighetens enhet kommer alltid ut av den gjensidige forsoning, og denne forsoning som først begynner mellom enkeltmennesker, har gått videre til forsoning mellom nasjoner og konfesjoner som før ikke ville ha kontakt. Sår og bitterhet er på Kanaan blitt laget hos jøder, polakker, nordmenn og mange andre som f. eks. har gjennomgått store lidelser under den 2. verdenskrig.

I en tid hvor kampen mellom lys og mørke tilspisser seg, har det vært til stor hjelp for mange kristne å få litteratur som gir praktisk veiledning for den daglige troens kamp i Jesu kraft mot synden. Derfor har boken «Slik blir man annerledes» av Mor Basilia blitt en bestselger i flere land. Vi kjemper mot synden ikke bare for selv å bli fri, men først og fremst av kjærlighet til Jesus, så Han får se frukt av sitt frelsesverk, og vi kan ære Jesus med våre liv. Det er Jesus som hjelper oss til stadig påny å vende om. Budskapet om den første kjærlighet hører med til vårt åndelige fundament på Kanaan. Vi ønsker å glede Jesus fordi vi elsker Ham.

Hva er egentlig bot?

Jeg pleier å si det så enkelt at dersom du er ute å kjører og merker at du har tatt feil vei, da må du vende om, da gjør du bot.

1. Du må ved Guds Ord og Guds Ånd få klarhet i at du er på gal vei, det er første betingelse for å gjøre bot.

2. For det andre må vi stoppe opp. Vi må ikke kjøre videre i selvopptatthet og selvmedlidenhet, hvor vi unnskylde oss. Vi må erkjenne den faktiske situasjon.

3. Vi må velge motsatt retning. Så langt som jeg har kommet på gal vei må jeg vende tilbake. Først når jeg har kommet til utgangspunktet kan jeg komme videre på den rette vei. Så kan vi glede oss over at det var mulig å vende om og at jeg kan komme inn på den rette vei igjen.

Følsomme hjerter

Hvordan ser du på kristendommens stilling i Norge?

Her blir søster Phanuela betenkt og synes ikke hun kan svare på dette. Men faktum er at Mariasøstre ser det som en av sine oppgaver å følge nøye med i samfunnsutviklingen for å

kunne kjempe i bønn og være med å vekke for forførelser og blasfemier som de ser på som angrep mot Jesus selv. De ønsker å være Jesu forsvarere i et verdslig samfunn.

Jeg som kommer fra Tyskland ser det først som min oppgave å be om tilgivelse fra nordmenn for den lidelse det tyske folk førte over landet. Jeg var med da vi satte de såkalte soningstavlene i Karasjok og Televåg. Tavlene har denne tekst:

«Vær meg nådig Gud, efter din mis-kunnhet, utslett mine overtredelser efter din store barmhjertighet. For mine overtredelser kjenner jeg, og min synd er alltid for meg.»

Salme 51,3 og 5

Fuller av anger og smerte over vårt tyske folks store skyld, kommer vi i kjærlighet til det norske folk med bønn om tilgivelse for alt som er skjedd i Norge.

*De Evang. Mariasøstre,
Darmstadt, Vest-Tyskland*

Men det har vært en smerte for oss å se at forførelse og blasfemi også trenger seg inn i Norge. Vi ber om for oss selv at vi må ruskes opp av vår likegyldighet og få nye og følsomme hjerter overfor Jesu lidelse også i vår egen tid, slik at vi kan gi han ekte «hjertereaksjon». Vi må komme bort fra vår kretsing om oss selv og gå inn i vårt prestelig kall, til å stå som et vern for land og folk. (Esek 22,30)

Hvordan ser du på forholdet mellom Guds barn i de ulike kirkesamfunn?

For oss er det viktig å få kontakt med alle kristne som har Jesus i sentrum. Vi synes det er vondt når det settes skarpe skiller mellom de ulike grupper og menigheter. Vi skal engang alle sitte tilbords hos Jesus i himmelen, og vi bør kunne sitte ned sammen med hverandre her på jorden. Vår erfaring på dette området er: «Jo nærmere vi kommer Jesu hjerte, desto nærmere er vi hverandre.»

«Eldstesøster» Phanuela har i 14 år ledet Mariasøstrenes virksomhet i Norden. Hun ville helst ikke være med på noe bilde, men tok det tross alt med godt humør.

Dere ser på lovsangen som en viktig del av deres budskap, hvordan lovsynger dere?

Det kan skje på ulike måter. Ofte kan vi synge under arbeidet til spesielle melodier som vi improviserer lovprisninger til. Sangen er et fint redskap til å prise Gud med. «En gang sunget er tre ganger bedt», sa Augustin. Vi ser på tilbedelsen av Jesus som den viktigste delen av lovsangen. Når vi tilber han tross skuffelser, nød og lidelse og forvisning om at han tross våre omstendigheter er god og kjærlig, da opplever vi den dypeste form for lovsang.

Film og video

Det kan virke overraskende at disse søstrene som er så opptatt av bot, kjærlighet til Jesus og det indre åndelige liv, har engasjert seg i film og videoproduksjon. Flere av søstrene her på Arneberg er opptatt med å sette norske tekster til disse produksjonene.

Det var i 1972 at filmen «Gud lever og virker i dag» ble laget på Kanaan. Den er blitt vist over store deler av verden. Søstrene har lagt flere lysbildeserier og i de siste årene er video tatt i bruk.

Da Mor Basilea besøkte Canada og USA i 1980 og hørte at det forekom direkte dårlige filmer på TV i sendetiden for religiøse programmer, og ble fortalt at dette skjedde fordi man ikke hadde nok gode produksjoner å tilby, tok hun det som en utfordring til å skape en motvekt og laget et juleprogram som samme år ble sendt på mange TV-stasjoner i USA og i mange andre land. Dette ble starten til en ny epoke i søstrenes arbeide. De satset nå for fullt på videoproduksjoner og laget filmer f.eks. om de ti buds betydning for oss kristne i dag. Kortprogram, godmorgen- og godkveld-programmer er det amerikanske markedet umettelig på. Søstrene håper også at det europeiske TV-markedet vil åpne seg i nær framtid.

Norges første

Josuana var den første norske Mariasøster. Det vakte oppsikt da hun etter sine studier i Norge og Tyskland lot seg innvie til denne tjeneste, og flyttet til Kanaan i Tyskland. Nå har hun fått oppgaver her i Norge, bl. a. som søster Phanuela's medhjelper. Hun kommer fra Oslo hvor hun var aktivt med i skolelag og kirke. Hun kom i kontakt med Mariasøstrene gjennom litteratur og siden under sitt studieopphold i Tyskland. Hun har god kontakt med familien sin her i Norge og trives godt i det lille nordiske

fellesskap av Mariasøstre på Arneberg. I julen dro de ned til Kanaan og feiret høytiden sammen med de andre Mariasøstrene.

Rent økonomisk lever søstrene også her i Norge i tro til at Gud skal gi dem hva de trenger. Og Phanuela kan fortelle at Herren har sørget for å gi dem det daglige brød, og hva de ellers behøver til sin tjeneste.

Stedet er åpent for dagsbesøk, men man bør helst melde sin ankomst på

forhånd for å være sikret at noen kan vise rundt.

Om noen ønsker kontakt med søstrene for litteratur, kassetter og evangeliseringsmateriale, er adressen:

*De Evangeliske Mariasøstre
2266 Arneberg
Tlf. (066) 53 102*

I «Jesus lidelseshave» som Mariasøstrene har anlagt på Arneberg ser vi de tre kors i skogholtet. Vi vet alle hva de skal minne om. Det er tankevekkende å se korsene slik blant norske grantrær.

«Ta ikke bilde av meg, men av relieffen» sier søster Josuana. Hun viser oss rundt i «Jesu lidelseshave» hvor det er satt ut slike kunstverk til minne om Jesu gang til Golgata.

Har du spørsmål på hjertet når det gjelder hjem, familie og kvinnens plass i menigheten, så vil vi gjerne høre fra deg. Vi vil ta opp aktuelle tema på en praktisk og direkte måte. Skriv til:

HELENE THORSELL
Torgeir Vraasgt. 12,
3700 SKIEN

Ekteskap Begravelse og oppstandel-

Ekteskapet ser ut for å være en fiende for mange, en fiende som skaper mye vanskeligheter. Mange slår seg sammen og går til angrep. De ser gjerne at ekteskapet avgår ved døden.

Jeg ser for meg disse grupper av mennesker som om de skulle delta i et begravelsesfølge. Når en betydningsfull person dør, er det jo skikk og bruk at de som har hatt mest med denne personen å gjøre følger i begravelsen. Fiender av den avdøde, i dette tilfelle ekteskapet, gleder seg, fordi de nå er blitt kvitt en plage. Endelig kan livet leves i fred, frihet og harmoni, endelig kan man leve ut sine lyster. Ekteskapet skal begraves, for aldri mer å oppstå.

Men er nå ekteskapet avgått ved døden?

Nei. Du vil ikke finne venner av ekteskapet i dette «begravelsesfølge». Hvorfor ikke? Fordi de ikke tror på ryktet om at ekteskapet er dødt. Man følger ikke i begravelse til en man ikke tror er død.

Salmisten utbryter i salme 118: «Jeg skal ikke dø, men leve og fortelle om Herrens gjerninger.» Like så sikkert som han fikk visshet om å leve, like sikkert tror vi kristne på ekteskapet, og vi kan med glede og visshet rope ut: Ekteskapet skal ikke dø, «men leve og fortelle om Herrens gjerninger». Skulle den dagen komme at ekteskapet ikke lenger blir betraktet som Guds skaperordning, vil det heller ikke være noen som forteller om Herrens gjerninger. Det er bare en Gud, og han har latt oss få vite sin vilje gjennom Jesus Kristus. Jesus poengterte sterkt at Gud fra skapelsen av

innsatte ekteskapet og velsignet de to til å være ett.

Ekteskap, er det å love troskap på livstid?

Ekteskapets fiender, ønsker å sette oss kristne på prøve, og sier som så: «Dere kan vel ikke mene at to som gifter seg kan garantere troskap mot hverandre på livstid. Det er for mye forlangt. Det må da være bedre å prøve å bo sammen enn først gifte seg, og så skilles.» I Forkynnerens bok står det: «Det er intet nytt under solen. Bli det sagt om noe: Se dette er nytt, har det likevel vært der før, helt fra eldgammel tid.» (1,9 - 10) Vi sier oss enig i dette, for akkurat det aktuelle tema ekteskapet, var det fariseerne brakte på bane, da de ønsket å sette Jesus på prøve for å ødelegge han.

Hva står EKTESKAPET for?

Ekteskapet er først og fremst et vern mot umoral. Det er som salt mot forråtnelse. Når saltet mister sin kraft, hva skal det da saltet med, spurte Jesus. Ekteskapet har, uten tvil, først og fremst med seksuallivet å gjøre. «For Gud vil at dere skal være hellige og rene og at dere skal holde dere fri fra seksuelle synder, slik at enhver av dere gifter seg i hellighet og ære — ikke i begjærlig lidenskap, slik som hedningene gjør, idet de ikke kjenner Gud og hans veier. Dette er også Guds vilje: Dere skal aldri bedra noen ved å ta en annen manns hustru, for Herren vil straffe dere fryktelig for dette. Gud har jo ikke kait oss til å være urene i sinne og fylt av begjær, men at vi skal være hellige og rene. (1. Tess 4 Nytt liv overs.)

Ekteskap er sosial anerkjennelse, sanksjon på samliv mellom kvinne og mann. En avslappet og trygghet på at de to tilhører hverandre, og at ingen 3. person skal komme inn i bildet. De to er blitt ett.

Ekteskap er et bevis på at to mennesker har vilje til troskap. Troskap er ikke bare en følelsessak, men en viljesak.

Ekteskap er begynnelsen til en ny familie, et vern om barna som måtte fødes.

Ekteskapet blir slik to mennesker stiller forventninger — og sammen gjør det til. Når en ungdom ønsker seg et spesielt yrke, går han inn i de studiene som måtte kreves, og tar de eksamen som må til, så kan han ha forventninger, sette seg mål og virke med iver og glød.

Et harmonisk, lykkelig ekteskap krever innsats, offervilje og troskap. Et harmonisk seksualliv er viktig, men man kan ikke basere et ekteskap på det alene. Vilje til offer og troskap bevarer kjærligheten og ømheten selv om seksuallivet har en pause, f. eks ved fravær, fødsler og sykdom.

Hva er årsaken til at noen vil EKTESKAPET til livs?

Årsaken er vel i dypeste forstand egoisme og begjær. Det finnes ikke offer i begjæret, ikke vilje i troskap, ikke sann kjærlighet, ikke forståelse eller tilgivelse. Begjæret er ensidig opptatt med å tilfredstille seg selv — dyrke seg selv. Mange samboere er for egoistisk til å innta en bindende og forpliktende holdning. De resonerer: «Så lenge jeg føler kjærlighet, vil jeg bo hos deg. Blir samlivet for krevende, tar jeg mitt og går.» Kjærlighet og troskap ligger løst i følelsene, uten forankring i viljeslivet som satser på å løse vanskeligheter og problemer.

EKTESKAPETS oppstandelse

Mennesker som har vært fiender av ekteskapet, kan bekjenne sin synd og vende om. Det man trodde var død og begravet, kan man få se levende og effektivt med menneskers og Guds stråleglans over.

1. Mos 1,27
Matt 19,5

FOR MEN ONLY

Stavanger 11. - 13. mars 1983

Gjennom forkynnelse, samtale og bønn vil vi sammen finne hva det vil si å være en Guds mann individuelt, i heimen og i Guds menighet.

Be om brosjyre, send innmelding til:

En Guds mann 83, Kanestletta
10, 4550 FARSUND

TREFF 83

Ferie Fornyelse Felleskap

For hele familien.

RISØYA FOLKEHØGSKOLE
17. - 24. juli 1983

Unn deg en skikkelig sørlands skjærgårdsferie. Finn åndelig fornyelse og gjennom lovsang og forkynnelse. Bygg trofast vennskap med andre kristne.

Skriv etter brosjyre:

Treff 83, Kanestletta, 10, 4550
FARSUND

Hvem er Derek Prince?

Reportasje: Rolf Erik Janøy

Derek Prince er internasjonalt anerkjent som en ledende bibeltolker i vår tid. Han er kunnskapsrik med eksamener fra Englands beste universiteter. Han er erfaren som pastor, bibellærer og misjonær fra fem kontinenter. (Europa, Asia, Afrika, Australia og USA) Han øver innflytelse i store deler av kristenheten gjennom sine over 20 bøker, 350 ulike kassettbudskap, sine radioprogram og medarbeidskap i bladet «New Vine».

Han er en tverrkirkelig lederskikkelse i den karismatiske vekkelser, men har vært omstridt for sin undervisning om demonologi og disippelskap. Han er en stor Israelsvenn og er sammen med sin jødiske hustru Ruth bosatt deler av året i Jerusalem.

Da Prince besøkte Nordisk konferanse i Sverige forsøkte vi gjennom å lytte til hans taler og ved personlig samtaler å få et inntrykk av hva Derek Prince ønsker å formidle gjennom sin virksomhet. Men før vi gjengir fra våre samtaler med han, har vi laget en presentasjon av Prince.

Filosofi- professor som ble eksorsist

with Derek Prince
Today

Professor ved Cambridge

Prince er født og oppvokst i England. Det er ikke enkelt å få spore opp alle detaljene i hans biografi, men gjennom ulike kilder har vi fått en viss oversikt over hans begivenhetsrike liv.

Han studerte gresk og latin ved Eton og King's College i Cambridge. I ni år hadde han et professorat i klassisk og moderne filosofi ved Cambridge universitetet. Han har også studert Hebraisk og Arameisk språk bl.a. ved «Hebrew University» i Jerusalem, i tillegg taler han flere moderne språk.

Under sine år som universitetsprofessor bekjente han seg som ateist, men da han ble utkalt i den engelske hær under den andre verdenskrig, begynte han å lese Bibelen systematisk. Han fant da at Bibelen gav et mer praktisk og overbevisende svar på sentrale livsspørsmål enn de ulike filosofiske system han hadde studert. I 1941 tok han et personlig kristent standpunkt, og opplevet en spesiell fylde av Den Hellige Ånd, to uker etterpå. I 1943 opplevet han en mirakuløs helbredelse og i 1944 da han tjenestegjorde som sanitetssoldat i Palestina talte Gud til han i så klare ord at han siden aldri kunne glemme det. Det var da han mottok et guddommelig kall til å bli bibellærer. I 1946 begynte han som forkynner på full tid, og har vært aktiv i den tjeneste til nå hvor han er nær 70 år.

Utradisjonell

Isitt første virkeår var Prince virksom i pinsevekkelsen. Han fikk dype røtter i pinsevennenes tradisjoner og historie, men med sin spesielle bakgrunn ble han aldri noen «typisk pinsepredikant». Han ble møtt med reserverasjoner både på grunn av sin høye utdannelse og fordi han helt fra begynnelsen av sitt virke ikke var opptatt av å arbeide for at spesielt trosamfunn. Han ville heller være med å tjene Kristi legeme.

Han dro tilbake til Israel som misjonær i slutten av 1940 årene. Der møtte han sin første hustru Lydia Christensen. Fra 1956 til 1961 arbeidet han som rektor ved en lærerskole i Kenya, støttet av Canadiske pinsevenner. I slutten av 1961 drog han til Danmark hvor hans hustru Lydia var fra. Han ble medlem i Elim, København og har beholdt sitt medlemskap der. I Danmark opplevet han en krise i sin forkynner-tjeneste fordi Herren talte til han om «å gå videre», mens han selv syntes at det ikke kunne være noe mer å oppleve og forkynne enn «det fulle evangeliet». Om denne tiden av sitt liv har Prince selv fortalt: — Mange kristne og ikke minste forkynnere, behøver å komme

til et punkt, hvor man ser i øynene hva man har lykkes å utføre for Herren, og ikke det man skulle ønske å ha gjort. Når man kommer til et slikt punkt, så er det fristende å si: «Det er ikke mulig å oppleve noe mer, du får bare forstøtelse slik som før» og slik resignerer mange.

For Prince ble det et konkret valg, hvor han etter en tid var villig til å la Gud føre han inn på nye områder. — Fra den stund, forteller Prince, ble hele mitt livs kurs forandret under Guds ledelse.

Allsidig

Nå åpnet veien seg til USA hvor han i 1962 slo seg ned og fikk statsborgerskap. Nettopp på denne tiden brøt den karismatiske vekelse fram i mange av de historiske kirkesamfunn, og behovet for undervisning var stort over hele USA. Tiden var moden for Princes gave og tjeneste som bibellærer. Han ble snart en etterspurt taler til konferanser og seminarer, og han ble en autoritet på mange av de emner som stod sentralt i denne «nye» pinsevekkelse. Han begynte også å skrive bøker og artikler, som sammen med kassetter fra hans møter ble sterkt etterspurt. Han startet derfor en organisasjon i Chicago i 1966 og kalte den Derek Prince Publications. I dag har virksomheten 20 ansatte og hans bøker er oversatt til 17 språk. Spesielt kjent er hans bokserie om grunnleggende sannheter i Guds Ord (Foundation Serie). Han har skrevet om en rekke ulike emner som: «Åndsfylde», «Bønn og faste», «Vekst i tro», «Den ydmyke får nåde», «Hvordan studere Guds Ord» og mange flere. Når vi ser på hans 350 ulike bibelstudier på kassetter får en et godt inntrykk av det store spektrum han dekker gjennom sin undervisning. Han tar opp en rekke tema innenfor områder som «Systematisk teologi», «Frelse og helbredelse», «Den Hellige Ånd», «Det kristne livet», «Menighetsliv» og «Det profetiske ord».

I de første årene i USA underviste han meget om helbredelse og befrielse fra onde ånder, og ble ansett for å være noe av en autoritet på emnet «demonologi». (Se egen artikkel om dette.)

Disippelskap

Fra 1969 ble han sammen med andre karismatiske ledere bedt om å tale på konferansen som ble holdt i Fort Lauderdale. Det var over 40 pastorer som stod bak disse samlinger og bladet New Vine som ble startet samme år. Organisasjonen bak disse konferanser og bladet fikk problemer, og Derek Prince, Bob Mumford, Charles Simpson og Don Basham ble tvunget

til å bruke meget tid sammen i bønn og samtale. De var alle fire sterke individualister som hadde drevet sine ulike virksomheter hver for seg. De var forkynnere og ledere i den karismatiske bevegelsen i USA. Disse brødre ble da knyttet sammen i et personlig fellesskap som de siden har holdt fast ved, men de har forstøt i sine ulike tjenester. De dannet organisasjonen Christian Growth Ministries i 72 og ble tilbudt å overta bladet «New Vine».

Prince som var lærer og hadde den dypeste tjeneste av disse brødre var den «åndelige far» til dette pakt og arbeidsfellesskap. I 1974 ble også Ern Baxter bedt om å være med dem. Prince hadde lenge følt at «en manns organisasjoner» ikke var i pakt med fremtiden og heller ikke «en manns tjenester». Det er bare ved å bli bundet til andre lemmer i Kristi legeme i kjærlighet og underordning at ens individuelle tjeneste kan komme til sin rett.

Disse brødres undervisning om disippelskap, Guds rike, Jesu herredømme, og personlig fellesskap ble mistolket både av venner og motstandere. Enkelte av deres venner videreførte disse tingene på lokalplanet slik at det ble en karikatur av hva disippelskap skulle være. Man fikk «hyrder» som skulle «stå over andre», og de ble etterhvert kjent en rekke historier om hvordan «disipler» nesten ikke kunne gå ut å handle uten å spørre sin «hyrde». I 1975 kom Prince og brødrene i «New Vine» under sterke angrep fra andre ledere i den karismatiske bevegelsen. Dette førte til både erkjennelse og justering i deres undervisning om disippelskap. I dag er disse tema lite omstridt fordi de overtramp som forekom med tiden har blitt korrigeret, mens de positive sider av budskapet om et sterkere personlig fellesskap mellom de som tror på Jesu Kristi herredømme, har blitt anerkjent som sentrale sider av et bibelsk menighetsliv.

Åndelig krigføring

I dag deler Prince sin tid mellom sitt hovedkvarter i Fort Lauderdale, Florida og en verdensomspennende tjeneste som forkynner, samt sin virksomhet i Jerusalem. Fra hele verden kommer i dag langt flere innbydelser enn han har mulighet til å svare ja på. Hans forkynnelse de siste årene har vært konsentrert mye om menighetsliv, familie og det profetiske ord. Sammen med sin danske hustru Lydia tok han til seg ni jenter, fra ulike deler av verden. (Seks jødiske, en arabisk, en engelsk og en fra Afrika. Etter at Lydia døde i 1975 giftet Prince seg okt. 1978 med Ruth som kom fra en konservativ jødisk bakgrunn. Hun hadde adoptert tre jødiske barn, slik at de til-

Forts. side 37

Deep Dive
 Mitt. Vanskelig
 en så god bibeltimer
 som mulig

Når Prince stiller seg fram på talerstolen opptrer han på en måte som bærer tydelig preg av hans bakgrunn i universitetsmiljø. Han taler med en distinkt Cambridge aksent, han hever stemmen like lite som armene, hele hans fremtiden er preget av ro og verdighet. Når Prince underviser vil han at budskapet skal stå i sentrum, og ikke kroppslige eller stemmemessige effekter.

Det er interessant å høre hva han har på hjerte, det er gjennomarbeidet, praktisk og engasjerende. Man skulle forvente at en mann med hans bakgrunn også ville være preget av konservatisme, men han

har vist gang på gang at han kan gå inn i nye områder i sin tjeneste og forkynne.

Tross sitt milde vesen har han bestemte synspunkter som ikke alltid passer inn i det alment vedtatte, og dette har gjort han omstridt.

Det var ikke enkelt å få et vanlig intervju med Prince, han var sterkt engasjert i mye møter, og syntes heller ikke å være så interessert i å stille opp hver gang noen ville intervjuet han. Det vi her gjengir er derfor resultat av flere ulike samtaler med Prince.

Prince med tolk underviser om «Israel i lys av det profetiske ord» under Nordisk konferanse. Det er budskapet som står i sentrum når Prince underviser.

Prince går hånd i hånd med sin hustru Ruth, som er jødinne. «Vi går gjerne hånd i hånd. Først og fremst fordi vi er glad i hverandre, men også fordi vi ønsker å leve så harmonisk sammen at det ikke er vanskelig for oss å rekke hverandre hånden, « sa Prince under en av sine bibeltimer.

God form

Det er vanskelig å tro at Prince er rundt 70 år. Han er mer aktiv og ser bedre ut enn de fleste 60-åringene. Så har han også drevet med mye sport i sin ungdom, og passer på legemet også i sin alderdom.

«For å fungere effektivt behøver jeg en disiplinert og frisk kropp, så ett av mine prinsipper har vært å holde legeme i form,» forteller han.

«Jeg har også oppdaget at dersom jeg er i dårlig fysisk form, får det negative psykiske og følelesmessige konsekvenser. Det kan lede til depresjon, skyldfølelse og frustrasjon. Jeg vil ikke overdrive nytten av 'legemlige øvelser', men jeg tror det er viktig for enhver kristen å holde sin kropp i god kondisjon. Jeg har også lagt merke til at de som virkelig prioriterer den åndelige 'trim', også ser viktigheten av legemlig aktivitet.

Kontakt med norden

Det er ikke første gang du er i Norden. Fortell litt om tidligere kontakter med Skandinavia.

For det første giftet jeg meg med en dansk kvinne. Hun var utsendt som misjonær til Israel før 2. verdenskrig fra «Elim», København. Jeg møtte Lydia Christensen i Jerusalem hvor vi også giftet oss. Da Tyskland okkuperte Danmark i 1940 mistet hun all kontakt med Danmark. Hun fikk da kontakt med en misjonersgruppe i Malmø som sendte henne underhold for et helt år, fordi de var redde at krigen skulle hindre også dem fra å sende flere midler. Da jeg giftet meg med Lydia, fikk jeg derfor kontakter både i Danmark og Sverige.

Sommeren 1947 ble jeg bedt om å delta på Nordisk misjonsstevne i Oslo. Det var venner av Israelsmisjonen som sendte meg fordi de ville at arbeidet skulle bli bedre kjent. Det var en del debatt om misjon blant jøder på den tiden. Lewi Pethrus mente bl. a. at man ikke skulle gå til spesielle folkegrupper, men til alle grupper i et land. Han fortalte at han selv hadde følt seg kallet til Jerusalem, men da han kom til Roma, så talte Herren til han og sa at hans Jerusalem var i Stockholm. Da jeg fikk ordet, fortalte jeg at kallet til å reise til Jerusalem kom også til meg, men jeg hadde reist dit hvor jeg ble kalt. Det var ikke så diplomatisk sagt men jeg ble godt mottatt på denne konferansen og ble personlig kjent med kjente pinsepredikanter i Skandinavia. Jeg har besøkt alle de større menigheter i Sverige og Danmark.

Hvordan ser du på utviklingen av pinsebevegelsen i Norden?

Jeg var en stor beundrer av pinsevekkelsen i Skandinavia. De hadde visjon for misjonen, levde et hellig liv, og hadde større syn for den lokale menighet enn i England og USA. Men etter som årene har gått, føler jeg at mye av den første inspirasjon og ekthet er borte. Det har vært tendenser til sektarisme, og menneskelige regler som man dømmer andre kristne utfra. Noen har også trodd at dersom noen ble døpt i Den Hellige Ånd, så måtte de slutte seg til en pinsemenighet. Jeg ser Guds visdom i at det ikke alltid har skjedd. Pinsebevegelsen har mye å lære av den karismatiske bevegelsen, men det motsatte er også tilfelle.

Hvordan er ditt forhold til «Elim», København i dag?

Jeg er fortsatt medlem i menigheten og offisielt en av deres misjonærer. Jeg har ikke funnet grunn til å bryte tilknytningen til «Elim». Jeg ser det som en ære å være medlem av menigheten der, den er første pinsemenighet i København, og har bidratt mye til det åndelige liv i Danmark. Jeg er eldste i en menighet i USA, men er som sagt glad for å stå som «æresmedlem» i «Elim».

Gudgitt lederskap

Hva er ditt inntrykk fra menighetslivet i USA i dag?

Det er som i andre land, noen menigheter opplever vekst, mens andre stagnerer. Noen er åpne for fornyelse, mens andre frykter «det nye». En klar tendens er at de tradisjonelle menigheter som åpner for den karismatiske vekkelsen vokser, og i de siste årene har mange slike menigheter vokst sterkt. Men de som tar et standpunkt imot den karismatiske vekkelsen, har tilbakegang.

Hva slags menighet er den du tjener som eldste i?

Den ble grunnlagt av en gruppe forkynnere, og jeg var en av dem. Vi mente ikke å begynne noen ny menighet, men vi holdt møter, og mange folk kom. Da vi fant ut at mange av disse ikke ble tatt hånd om av andre menigheter, dannet vi en fri menighet. Den er ikke offisielt knyttet til noe kirkesamfunn.

Hva tror du er menighetens største behov i dag?

Det samme som det alltid har vært, et **Gudgitt lederskap**. Skal en menighet fungere, behøver den et utrustet lederskap med visjon. Et annet nøkkelord er **oppbyggelse**. Mange menigheter kommer bare sammen til møter, men de blir ikke oppbygget som levende stener til et Guds tempel. Jeg tror at Gud holder på å rette på dette ved å re-

ise opp apostoliske og profetiske tjenester. Jeg tror at menigheten alltid har behov for disse tjenester, men tjenestene har ikke alltid fungert. Nå tror jeg Gud holder på å bygge opp igjen dette.

Når man legger vekt på lederskapet, er det ikke fare for at det da kan fremstå autoritære ledere som har trang til å dirigere andre?

Farer finnes også her. Derfor er motivet til en leder avgjørende. Ønsker han å bygge sitt eget rike, eller er det Guds rike, som ligger han på hjerte? Dersom han er av de som vil bygge Guds rike vil han ha nær forbindelse med andre ledere. Han vil innta en slik posisjon at han kan lytte til andre, og ikke arbeide uavhengig av et nært brorskap. En slik innstilling vil beskytte han fra tendenser til egenrådighet og å bygge sitt eget kongedømme.

Det er vel noe som heter sunn åndelig autoritet også?

Guds folk trenger autoritet i god betydning, ellers kan det føre til anarki og umuliggjøre en konstruktiv virksomhet. Her er behov for undervisning slik at vi kan få de rette holdninger til dette spørsmålet. Vi må fremelske taknemlighet og respekt for de ledertjenester Gud gir til menigheten. Autoritet er ikke noe man skal tvinge på mennesker, den kan bare fungere godt der hvor den tjener fellesskapet og er ønsket av menigheten. Den høyeste autoritet og lederskap når det gjelder mennesker bør ligge hos menighetens eldsråd. Om de står sammen i et nært fellesskap, hindrer det fremvekst av «småkonger» som vil utøve falsk autoritet. Det er ikke hundre prosent sikkert, men det er en god hjelp.

Nøkkelen

Hvilket råd ville du gi til menighetsledere som er ansatt på heltid som pastorer o.l.?

Mitt råd vil være at de søker mangfold i to retninger. Først og fremst bør de være våkne for unge menn som viser seg egnet til lederoppgaver i kraft av det kall som kommer til uttrykk i deres liv. Jeg ville fostre dem, skyve dem framover, men på en måte som ikke gjør dem til mine rivaler, men lojale medarbeidere.

For det andre ville jeg søke fellesskap med de andre pastorer og forkynnere på stedet. De står jo i samme tjeneste, og menigheten kan aldri bli bare det ene eller andre kirkesamfunn i byen, den består av alt Guds folk på en plass. Derfor utgjør lederne for de ulike kirker tilsammen lederskapet for menigheten på stedet. Mange forstandere og pastorer er ensomme i tjenesten og har få de kan søke hjelp hos

når de behøver dette. Dersom en pastor lykkes i å bygge opp dette tosidige mangfold da bygger han noe bestående og holdbart og ikke bare noe som hviler på han alene.

Hva ville du undervise om?

Det er avhengig av hvilken stilling menigheten befinner seg i. Det er alltid snakk om en prosess, det er såtidene og høstetider. Det viktigste er å føre menigheten inn i tro og lydighet i forhold til Guds vilje. Menigheten vil ikke straks handle på det de blir undervist om, men dersom du underviser utfra Skriften og i Den Hellige Ånds kraft, så vil en prosess bli satt i gang som i sin tid frembringer det resultat vi ønsker. Jeg vil gjenta at noe av det viktigste vi kan bygge opp, er et fungerende lederskap. Jeg ville la dem være med og lede menigheten på en helt konkret måte. Dette er både bibelsk og praktisk. En mann kan aldri bære menigheten på sine skuldre, byrdene må fordeles på flere ledere. Selv om man har en såkalt liten menighet på noen titall medlemmer, så skal ikke en person ta seg av alt sammen. Det bør være små enheter (bønnegrupper/husgrupper) som passer sammen i en større enhet, da blir også Guds folk tatt skikkelig vare på. **Nøkkelen til dette er å lære opp et brukbart lederskap !**

Hvordan er pastorens stilling i dette kollektive lederskap?

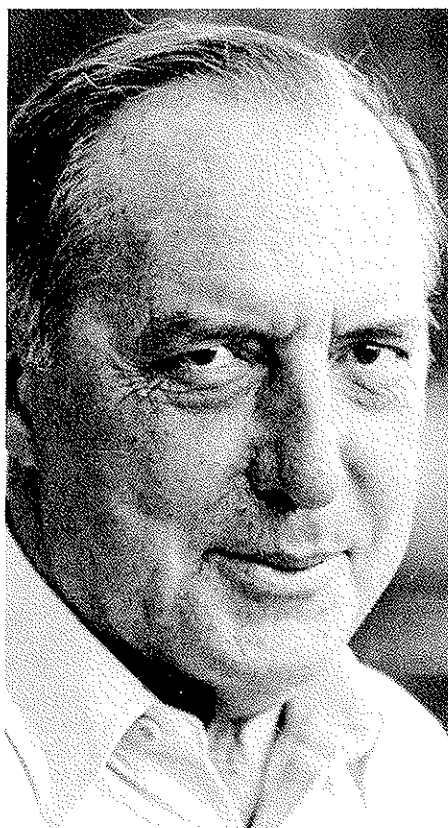
Han bør være førstemann blant like-men. Jeg tror på et åndelig farskap. Det er viktig at lederskapet gir pastor/forstander den stilling og posisjon som er nødvendig, og at de er lojale mot han. Det er en veldig fin balanse her som Gud må gi nåde til å bevare.

Første prioritet

H*va er ditt hovedmål i din tjeneste for Gud?*

Mitt mål er noe som Gud gav meg i min første tid som kristen. Det var i 1944 da jeg var i Israel på et lite sted kalt Kiryat Motzkin. Da talte Gud helt tydelig og uforglemmelig til meg om at min tjeneste var å undervise i Guds Ord. Selv om jeg er opptatt av mange oppgaver, så har dette siden vært mitt mål: Jeg vil være en så god bibellærer som jeg har mulighet til å være. Stort sett har jeg orientert mitt liv og min prioritering etter dette. Jeg har ikke satt min lit egen dugelighet, men stoler på Guds nåde.

Skal man nå et mål, må en lære seg til å prioritere rett. Derfor må vi få klarhet i målet vi ønsker å nå og så finne de nødvendige steg vi må ta for å nå dette mål. Om du f. eks. mener at bibelstudier og bønn er viktig, men aldri

«Nøkkelen til at menigheten og små grupper skal fungere godt, er at man fostrer et lederskap som er visjonært og brukbart for Gud.»

har særlig tid til det, da er du en selvbedrager. Vi må derfor prioritere, gi fortrinnsrett, til det vi mener er viktig. Vår første prioritet må settes i lys av et Gudgitt mål for vårt liv.

Hvordan forbereder du din undervisning?

Jeg tar helst opp emner som møter meg i den praktiske hverdag. Så forsøker jeg å få tak i Guds Ords objektive mening, og ikke tolke inn mine egne. Det rent teoretiske interesserer meg ikke så meget, for det var et område som jeg tidligere var vel bevandret i, men det gav lite. Teorier kan aldri bli mat for Guds folk. Visst er det prinsipper som vi må undervise om, men de må praktiseres både av lærer og elev.

Hva mener du er det viktigste i en kristens liv?

Å dyrke Gud. Bibelen sier ikke at Gud søker predikanter, men han søker sanne tilbedere.

Et annet viktig punkt er at vi identifiserer oss med Guds planer. For meg har dette betydd et ansvar for å bringe evangeliet til mennesker over alt. Mange kristne ser ikke evangelisering så viktige for de tenker: «Det må andre gjøre, for det er ikke min oppgave.» Men jeg tror dette er en felles oppgave og ansvar for hele kirken. Min mening er at tilbedelse og evangelisering må

være det som opptar **enhver** kristen mest. Jeg vil også legge vekt på vårt familieansvar, men de siste årene har det vært en sunn vekkelse på dette området, mens vi fremdeles behøver å vekkes for vårt ansvar til å oppfylle den store befalingen.

Israel

H*vorfor bor du deler av året i Jerusalem?*

Vi har bygget et hus der som fungerer som vårt hjem. Og vi føler at Herren har gitt oss tre grunner for det.

1. Vi er blitt ført inn i en bønnetjeneste for disse områder. Vi ber ikke bare for Israel, men for hele Midtøsten. Det islamske folket er i stort behov av forbønn, de lever i et fryktelig slaveri. Jerusalem er et hellig sted også for muhamedanerne, Israel er omgitt av muhamedanske land.

2. Vi vil demonstrere den kristne tro i hverdagspraksis. Det finnes en stor kritikk mot de kristne i mange jøders hjerter p.g.a. hva de «kristne» opp gjennom historien har gjort mot jødefolket. Gjennom vårt daglige liv ønsker vi å vise jødene hva det betyr å være en kristen.

3. Vi vil være et hjem som forener kristne og jøder. Det har lyktes. Vi har kristne venner, arabiske venner, jødiske venner, og de kommer sammen i vårt hjem og noen ganger kan vi be sammen. På den måten søker vi å bryte ned de barriærer som hindrer mennesker i å motta det som Gud har å gi dem.

Misjon blant jøder er omdiskutert. Hva er ditt syn på dette?

Jødene står i en kamp på liv og død. Om en jøde omvender seg og blir en kristen, så anser de andre jødene han som død, han blir ikke mere regnet med i familie og samfunn. Derfor har de aldri lyktes å opprette våre kirkesamfunn blant jøder. Vi må be om at jødene må finne og motta sin Messias, og ikke forsøke å gjøre dem til lutheranere, baptister eller pinsevenner. Det har vist seg nytteløst. Vi arbeider for at jøder kan komme til tro på Jesus, uten å miste sin identitet som jøder.

«Uttrykket »besatt» er ubibelsk»

Om Derek Princes
syn på
demonologi

I Norden har Prince i de senere år særlig blitt kjent og kanskje ikke minst fryktet, for sin undervisning om demonologi. Det er litt synd at denne side av hans virksomhet har kommet så i fokus, fordi det bare er en del av hans tjeneste. Det er kun på 10 kassetter han taler om demoner og befrielser. (Exorcism og Deliverance). På over 300 andre kassetter kan man høre han tale om helt andre emner. Av hans skriftlige produksjon på over 20 bøker er det bare et lite hefte som handler om demonologi (Expelling Demons). I Norden er hans kassettserie kommet i skriftlig form og spredt gjennom mindre forlagsvirksomheter. Enkelte mener at disse hefter har vært årsak til noen av de uviseligheter som har vakt så mye debatt og presseomtale. Anklagene mot Prince har vært sterke og mange, og de fleste har sitt utgangspunkt i hans lære om demonene (demonologi). Ylva Eggehorn skrev at Prince var den forkynner som sterkest hadde skadet svensk kristenhet de siste årene. Hva er det så han lærer og mener? Ved hjelp av heftet «Demonologi», utgitt av Evangelisten, Stockholm som er en oversettelse og avskrift av hans kassettserie på 6 kassetter, «Deliverance and Demonology», og personlig samtaler med Prince, vil vi her forsøke å gi et inntrykk av hans syn på demonologi.

ÅNDELIGE VÅPEN: Blodet, ordet og bekjennelsen

Åpb.: 12,11. De (de troende på jorden) har seifret over han (satan, «anklageren», se v. 10) i kraft av Lammets blod, og det ordet det vitnet om. (De bekjente hva Guds Ord sa om Jesu blod.)

Slik overvinner jeg den ondes angrep:

- Jeg bekjenner overfor den onde personlig hva Ordet sier blodet gjør for meg. Efs. 1,7.
 - Gjennom Jesu blod, renses jeg kontinuerlig for all synd. 1. Joh 1,7
 - Gjennom Jesu blod, er jeg blitt rettferdig, som om jeg aldri skulle ha syndet. Rom 5,9.
 - Gjennom Jesu blod er jeg helliget og innviet for Gud. Heb. 13,12.
 - Mitt legeme er et tempel for Den Hellige Ånd, frikjøpt og rensset ved Jesu blod. 1. Kor 6,19-20.
- Satan har ingen rett over meg, ingen kraft over meg, gjennom Jesus blod.

(Denne bekjennelse er hentet fra en av Derek Prince kasett-prekner.)

Hvorfor?

Hvorfor skulle en mann med Prince' bakgrunn bli opptatt av å bekjempe demoner? Prince forteller selv hvorfor:

Mange menighetsmedlemmer er ikke virkelig fri fra onde åndskrefter. De er blitt undervist om glede og fred, men de har ikke dette. Deres sår er bare utvendig leget. Jer 6,14. De har ikke i sitt indre den virkelighet de sier de har. Prince forteller at en sykesøster reiste seg opp i et møte og sa: *Når jeg ikke lenger behøver å gi medlemmer av menigheten her så mye nervemedisin og søvntabletter, så skal jeg tro på den glede og fred dere vitner om å ha.* Den virkelige årsak til dype, langvarige og konstante problem kan være demoner, mener Prince.

Etter at Gud førte han til USA, ble han klar over at det var flere sider av NT som han ikke hadde forstått eller tatt i bruk, men som Gud nå åpenbarte for han. En av disse sider var at onde ånder er en virkelighet. Under årene 62-64 kom han som pastor i kontakt med mennesker som fortalte at de var ånds døpt, men samtidig mente at de behøvde befrielse fra onde ånder. Han kan fortelle om flere praktiske erfaringer som overbeviste han om at endog mennesker som kunne vitne om gode åndelige opplevelser kunne være plaget av demoner. Prince begynte endog å samtale med demoner, og fikk på den måte enda mer kjennskap til deres virksomhet. Han understreker at han ikke anbefaler samtale med demoner, men at i Skriften finner vi eksempel på at det skjedde. En rekke dramatiske erfaringer med åndsutdrivelse brakte Prince fram til følgende konklusjon: «Jeg så realiteten av onde ånder, og jeg innså at de er akkurat slik som de beskrives i NT. **Den nytestamentlige måte å møte dem på er også den eneste rette og effektive måte.**

Prince som nå var blitt overbevist om at kristne kunne være plaget av demoner, ble ført inn i en ny tjeneste. Mennesker kom fra alle hold for å få hjelp hos Prince og hans hustru Lydia. De hadde sjelesorg til langt ut på natten hver dag gjennom flere uker. Denne veldige arbeidsbyrde førte til at Prince i stedet begynte å undervise og be for mennesker offentlig, slik at flere kunne betjenes på en gang. Han forteller med en del selvironi om hvordan han deltok på en konferanse til Full Gospel Business Men på Hilton i Chicago. 200 kom fram til forbønn, og noen falt om mens andre skrek. Maken til syn hadde ingen skuet før på dette eksklusive hotell. Kvinner låste seg inne på sine rom og nektet å komme ned så lenge Derek Prince var der.

Dette fikk han til å undres om slikt

passet i offentlige møter. Men da han studerte hvordan Jesus gikk fram og kastet ut onde ånder i synagogene, fikk han fred for å gjøre det samme i sine møter. Prince har siden da hatt mange «utfrielses-møter». Han har skrevet vitnesbyrd fra over hundre personer i alle slags stillinger — leger, jurister, lærere, som altså ikke kan betegnes som uvitende eller følesmessig ustadige mennesker, som forteller om hvordan de ble utfriidd fra onde ånder på hans møter.

Invasjon

P prince mener altså at onde ånder har gjort invasjon i menigheten og at vi gjennom «Den Hellige Ånd må drive ut satans femtekolonne av menigheten. Menigheten kan nemlig aldri fungere som Gud vil, så lenge den har en femtekolonne av fiendens armé i sin midte.»

Løsningen på dette problem er ikke å undertrykke det, men oppleve befrielse fra det. Med rett undervisning kan mennesker selv direkte søke Herren for befrielse. Han mener at «det finnes millioner av tilsynelatende anstendige, respektable mennesker som behøver befrielse fra onde ånder. Det er ingen grunn til å skamme seg over å være plaget av den onde. Prince bekjenner at han selv var plaget av depresjon og ble overnaturlig utfriidd fra den «ånden».

At han ble ledet inn i denne befrielses-tjeneste har gitt han følgende:

1. En ny bekreftelse på Guds Ords pålitelighet. Demonene er akkurat slik de beskrives i Bibelen. Jesus hadde ikke overtatt en forestilling om demoner som rådet i hans samtid. De er like virkelige i dag som på NTs tid.
2. Et nytt lys over eget behov av våkenhet og helliggjørelse. Forståelse av hvordan bitterhet, motvilje og selvopptatthet kan åpne veien for onde ånder.
3. Større lys over korsets betydning. I den åndelige verden betyr ikke kirkesamfunn noe. Det som teller er hva Jesus gjorde på korset. Hans blod, død og oppstandelse, og de følger dette har for den troende.
4. Taknemlighet til Gud over å ha kunnet hjelpe mennesker som ingen før kunne hjelpe.

Jesus og demonene

Utdrivelse av onde ånder (demoner) var vanlig i Jesu tjeneste. Jesus talte endog til og iblandt med de onde åndene. (Mark 5,9) Prince advarer dog mot å ha «lengre samtaler» med demoner.

Bibelen viser også at det kunne bli dramatiske situasjoner når Jesus kastet

ut onde ånder, slik som at mennesker falt til marken (Mark 9,20) og at det høstes høye skrik. (Mark 1,26) Jesus drev også ut onde ånder offentlig, bl.a. i synagogene (Mark 1,39) (Se også vers 23-26). Prince har fått mye kritikk fordi han offentlig har drevet denne virksomhet, men mener at det er mer sunt enn å motta mennesker som kommer privat med slike problem, som han gjorde den aller første tiden han ble ført inn i dette.

Det som skjer offentlig blir sett av så mange at ingen senere kan komme å lage «skrekk-historier» om hva som skulle ha foregått mellom en sjelesørger og den som søkte hjelp. Jesus la også hendene på de som hadde onde ånder. (Luk 4,40-41) Så Prince mener at teorien om at man ikke skal legge hendene på noen som er plaget av onde ånder, ikke er bibelske. Derimot påpeker han at håndspåleggelse skal gjøres med forsiktighet. Dette gjelder også forbønn for f. eks. ånds dypsøkende som ofte kan forsvinne under de mange hender. Jesus gav også sine disipler i oppdrag å drive ut demoner. Matt 10,1-8 og Mark 16,15-18.

Hva er en demon?

En demon må ikke forveksles med djevelen, i den engelske bibelen er demoner nemlig blitt oversatt bl. a. med «djevler». Grunnteksten bruker ordet «daibolos» om djevelen, og det betyr «baktaler». Men om demon brukes enten «daimon, daimonion» eller to andre uttrykk som blir oversatt med «onde ånder» eller «urene ånder». Demon, ond ånd eller uren ånd, er tre ulike uttrykk for samme sak. Når Markus bruker uttrykket «uren ånd» (5,2), bruker Lukas uttrykket «onde ånder» (8,27) om samme tilfelle, eller retttere sagt demoner (daimonia) som det står i grunnteksten. Se også Åpb 16,13-14. En demon er altså en ond og uren ånd, uten legeme. De kan ikke regnes som «onde engler», for engler har et legeme, mens demonene søker dette. (Matt 12,43,45) Demonene har også personlige egenskaper som vilje (Matt 12,43). De kan kjenne redsel (Jak 2,19). De kan ha kunnskap (Mark 1,23-24) og de kunne svare på spørsmål (Mark 5,7-12). Satan er den som hersker over demonene, (Matt 12,23-28).

Hva gjør så demonene mot menneskene?

De bedrar, (1. Tim 4,1-2) villfarne retninger kan binde mennesker på en overnaturlig måte, de bringer i treldom (Rom 8,15), de plager og driver mennesker til handlinger. (Luk 8,29) Prince mener videre at de

forurensere, forstyrrer freden, skaper strid mellom kristne og distraherer.

Besatt

Omkring dette begrep er det mye forvirring rent språklig. Grunnteksten taler ikke på noe sted om å være «besatt». Det tales om - å «ha» en ond ånd, å «være i» en ond eller å «være demonisert». Prince beklager sterkt at oversetterne har tatt i bruk uttrykket «besatt», fordi det gir inntrykk av noe som tilhører en annen. Om noen får stemplet «besatt av en ond ånd» så høres det ut som at denne ånd har vedkommende helt i sin makt. Det er ikke tale om at en demon «besetter» en person, i den betydning at den helt kontrollerer vedkommende. Det er tale om at onde ånder angriper, har innflytelse eller kontroll over enkelte områder i et menneskets liv. Man bør derfor aldri tale om at noen er «besatt av onde ånder». Grunnteksten viser at det er tale om på et eller annet vis å være plaget eller påvirket av demoner. Videre sier Prince:

Noen er opptatt med spørsmålet: «Kan en kristen være besatt av demoner?» Mitt svar har alltid vært et klart nei! En kristen tilhører den Herre Jesus, og den onde kan ikke besette han. En helt annen sak er at de kan være områder i en kristens liv som kan komme under angrep og kontroll av onde ånder.

Prince vitner utfra personlig erfaring at han tross en herlig frelsesopplevelse og åndsfylde, etter mange år som kristen fant at det var områder i hans liv som Jesus ikke hadde herredømme over. Selv hadde han en tendens til depresjon. Han både fastet og ba meget for å bli kvitt depresjonstendensene. Han søkte også psykologiske løsnings- og hjelpemidler. Men hverken psykologi eller viljeanstrengelser hjalp. Først da han forstod at det var en motløshetens ånd som plaget han og ba denne forlate han, ble han fri.

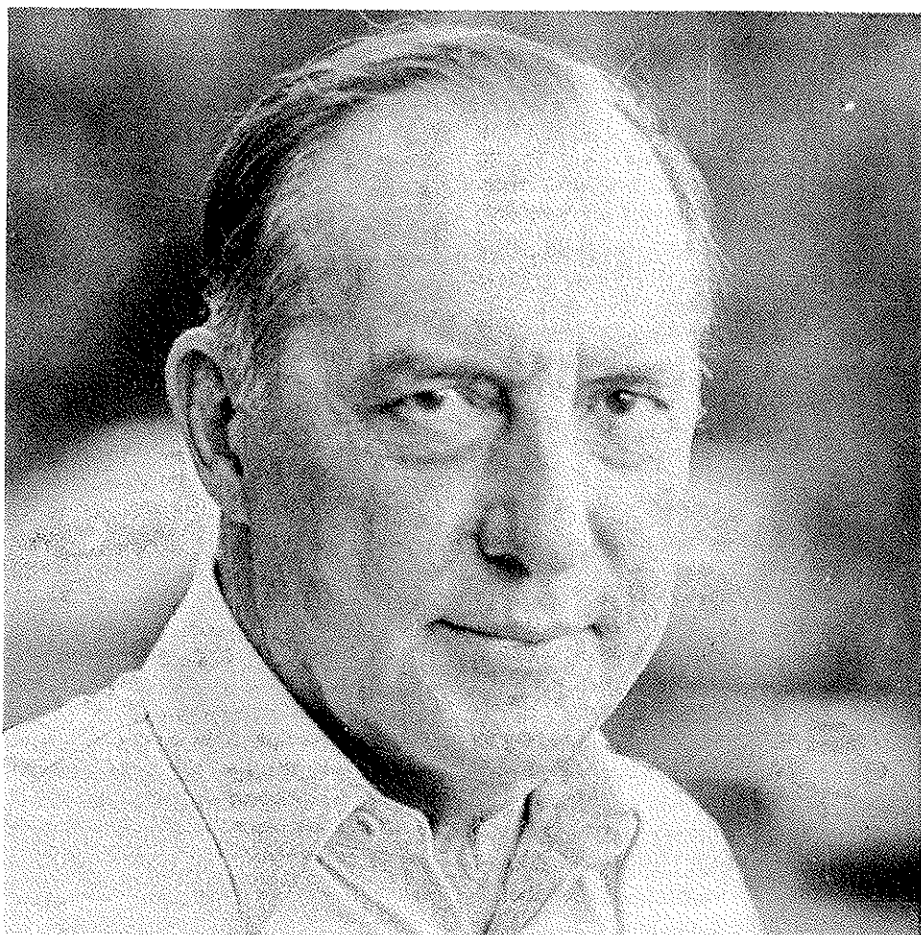
Demonene har to hovedhensikter med sin virksomhet:

1. Holde mennesker borte fra Kristus.
2. Hindre de troende i en effektiv tjeneste for Kristus.

Den onde og hans ånder vil stjele fra oss det som er våre rettigheter som kristne, om de ikke formår å holde oss borte fra Kristus.

Et vanskelig område i Prince' undervisning om demonene er å skille mellom det som hører vår gamle falne natur til, og det som kommer fra onde ånders virksomhet. Den gamle natur kan ikke «drives ut» den må korsfestes, og onde ånder kan ikke «korsfestes», de må drives ut. Det er derfor viktig å vite forskjellen på disse to begrep.

Her gir Prince lite hjelp såvidt vi kan

«Det er ingen skam at man blir angrepet og plaget av onde makter. Tusenvis av pene, fornuftige og dannede mennesker i alle samfunnslag har hatt problemer med onde makter. Ingen skammer seg over at de er blitt smittet av 'basiller' for man vet at dette kan skje hvem som helst, vi vet også at den onde er ute for å ødelegge for ethvert menneske.»

se. Tvertom så virker det som han forveksler kjødelige lyster og reaksjoner med demonisk påvirkning. Spesielt underlig er det når han navngir en rekke ulike demoner med navn som har tilknytning til menneskers kjødelige natur og laster. Sider ved hans undervisning, spesielt den hvor han peker på Guds Ord som dekning for det han legger fram, er lærerikt, men det er viktig at man lar ting som man ikke kan forstå utfra Guds Ord, ligge.

Prince advarer mot overdrivelser, men i deler av sin undervisning om demoner blir han iblant så detaljert at han selv hadde tjent på å begrense en del av sine synspunkter. Men la oss si oss enig med det han sier til sist i heftet: Demonologi:

Overdriv ikke når det gjelder demoner, for alt er ikke demoner. Man kan bli ensidig på alle områder i kristenlivet, uten når det gjelder Jesus. Behold Jesus i sentrum. Bli ikke demonsentrert. Gjør alltid til ditt fremste mål og ære å opphøye Jesus!

Praksis

Vi ba Prince svare på en del spørsmål omkring dette spesielle tema.

Du har nå vært aktiv i utfrielsestjenesten, og undervist om dette emnet siden 1964. Har du forandret syn på noe under denne tiden?

I det store og hele vil jeg ikke si det. En del detaljer har jeg måtte justere, men det er fordi jeg ser nye sider. Du må huske at dette ikke først og fremst er en teori for meg, jeg har betjent tusenvis av mennesker på dette området og sett gode praktiske resultater.

Du er ikke redd for å overvurdere demonenes virksomhet?

Et problem i de vestlige land er at vi vil forsøke å se åndelige virkeligheter utfra våre egne tanker. Mange gir ikke rom for det overnaturlige, og tror hverken på Gud eller djevelen. Man forsøker å anlegge et psykologisk syn på disse tingene. Men jeg har sett at det er forhold som ikke har kunnet løses uten gjennom befrielse fra onde åndskrefter. Derfor behøver vi å undervise om og paraktisere dette. Jeg mener ikke at det skal være erstatning for andre viktige ting i det kristne liv som helliggjørelse, fellesskap eller disiplin, men vi behøver alle sider. En bibelforsker har vist at Jesus brukte en tredjedel av sin tid til å helbrede syke og kaste ut onde ånder. Jeg tror ikke det er mindre

onde ånder i vår tid, så behovet er like stort i dag. Spørsmålet koker ned til følgende:

Tror vi at Gud på en overnaturlig måte kan gripe inn i menneskets liv, og tror vi at Satan fortsatt angriper mennesker slik han gjorde det på Jesu tid?

Enkelte teologiske studieretninger kan ikke godta at overnaturlige krefter griper inn i menneskers liv i dag, derfor tror de hverken på undrenes Gud eller på onde makter. Enkelte akademiske studier fostrer en stolthet som ikke kan godta det som ligger utenfor studentens tankebaner.

Behov for undervisning

Men hva vil du si om en naiv og uviselig holdning til demonologi. Det finnes de som etter å ha lest dine skrifter begynner å telle demoner i andre mennesker, og ser demoner på alle områder.

All undervisning kan bli ført ut i det ekstreme, det gjelder alle emner. Men det behøver ikke bety at den grunnleggende undervisning var gal. Jeg må innrømme at jeg har mer problem med mine etterlignere enn jeg har med de som kritiserer meg. De har kanskje hørt et par av mine kassetter, eller lest litt om min «demonologi» og bestemmer seg for å begynne for seg selv. Det kan bare føre til katastrofe. Jeg kan ikke ta på meg ansvaret for slikt. Hadde de rådspurt meg, hadde jeg bedt dem holde seg i ro. Men ansvaret for uviseligheter og overdrivelser ligger ikke minst hos forkynnere og pastorer som ikke har satt seg inn i disse emner og derfor ikke kan gi en sunn og bibelsk veiledning. Til og med Paulus ble mistolket (2. Pet 3,15-16) og det samme kan selvsagt skje med vår undervisning. Når våre menigheter er full av «ukyndige og usikre» mennesker så kan mye galt skje. Der hvor utdrivelse av onde ånder skjer på rett og bibelsk måte, bringer det velsignelse og hjelp til mennesker som behøver det. Pastorene har et stort ansvar her. Å hjelpe mennesker til å bli fri fra onde makter burde være en viktig del av en hyrdes virksomhet. Men i mange menigheter blir det aldri tilbudt slik hjelp, derfor lider mange som behøver utfrielse. At de da vender seg til andre for å få hjelp, er fordi menighetens lederskap forsømmer sitt ansvar. At man kritiserer mennesker som forsøker å hjelpe dem, er å skyve ansvaret over på feil personer. Det var menighetenes egne som skulle ha hjulpet dem, slik at de slapp å springe til andre, og kanskje bli utsatt for feilaktig behandling.

Kristne plaget?

Selv om du klart hevder at en kristen ikke kan være besatt, så mener du at de kan være plaget av demoner. Hvordan er det mulig at onde makter kan komme inn i et menneske som er renset i Jesu blod og fylt med Gud Ånd?

Det at vi har mottatt frelse og Den Hellige Ånd betyr ikke at vi er fullkomne. Ånden har tatt bolig i den kristne for å hjelpe han til vekst og modning. Jeg tror Gud har gitt beskyttelse mot onde ånder til alle kristne, men det er mange som ikke gjør seg bruk av sine rettigheter i Kristus. Disse behøver undervisning og hjelp. Det er årsaker til at også kristne behøver hjelp til å løses fra onde makters innflytelse. Du finner støtte for dette i Skriften og erfaringen. Tenk på f. eks. Filip som ifølge Apg. 8 drev ut onde ånder og helbredet syke samtidig som han forkynte Kristus og døpte. Om ikke de hadde blitt befridd fra disse onde ånder og helbredet før de ble døpt, så ville de etter omvendelse og dåp være i behov av både utfrielse og helbredelse! Jeg er overbevist om at mange som i dag kommer til troen behøver å bli utfridd fra onde ånders innflytelse, like meget som de behøver dåp i vann og Ånd. Denne utfrielsen skjer ikke automatisk når et menneske søker Kristus. Det må mottas i tro. Slik at det også med legemlig helbredelse, det skjer ikke automatisk når noen blir kristne, men det må mottas i tro.

Kirkehistorikere forteller at i den første kristne menighet praktiserte de eksorsisme (utdrivelse av onde ånder) før noen ble døpt i vann. Etter dåpen mottok de så Ånden ved håndspåleggelse og ble invitert til nattverdsbordet og tillagt menigheten. Om den samme fremgangsmåte ble fulgt i dag, ville vi ikke hatt problemet med at kristne behøver befrielse fra onde ånders innflytelse. Problemet er i dag at mange kristne bare er delvis løst fordi man ikke følger det nytestamentlige mønster.

Mener du at alle som kommer til troen er i behov av utfrielse?

Nei, det vil jeg ikke påstå, men vi burde undersøke om de behøvde hjelp på området. Mange har vokst opp i en atmosfære av strid og uhygge i sine barndomshjem, eller kommet i kontakt med okkulte retninger, eller andre forhold som har fremkalt angrep av onde makter, som de ikke har hatt kapasitet til å motstå. Der hvor det er bitterhet, strid og selvhevdelse, der er det onde, skriver Jakob (3,14-16). Min erfaring er at 80 % av de som behøver befrielse fra onde ånder, har problemer som begynte i deres barndom.

Hvordan kan du vite at noen er plaget av onde ånder?

Helst vil jeg undervise offentlig om dette, slik at mennesker selv kan se om de har et problem på dette området, og selv søke utfrielse gjennom sine rettigheter som et Guds barn. Jeg sier aldri til noen at de har en ond ånd e.l., og uttrykket besatt er helt ubibelsk. Jeg kan derimot peke på at mennesker trenger utfrielse fra makter som har angrepet og plaget dem. Vi kan ikke gi oppskrifter på dette, men i praksis lærer vi snart å oppdage hvilke problem som mennesker kjemper med i de ulike tilfelle.

Kan enhver troende hjelpe andre til å bli utfridd?

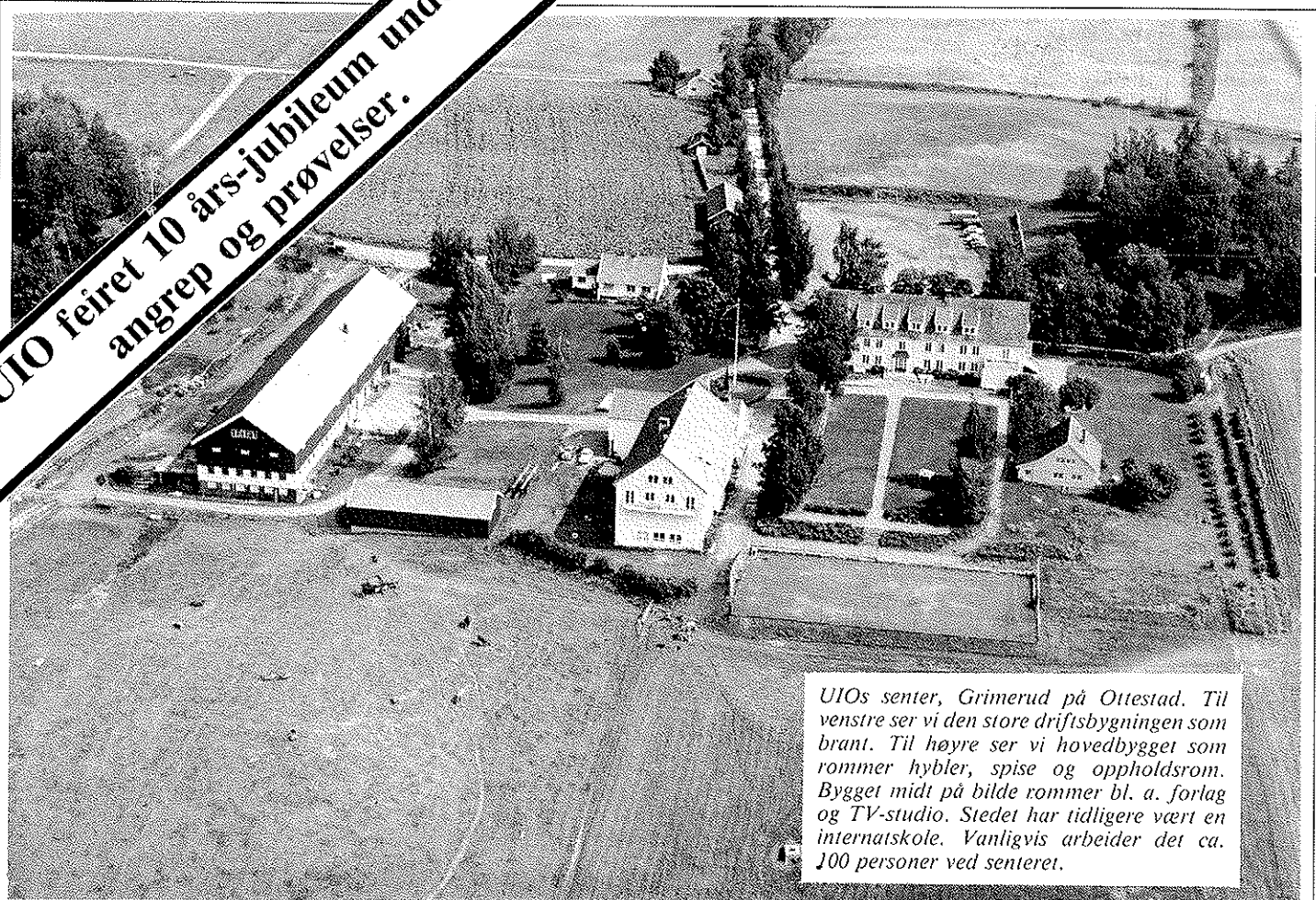
I nødsfall tror jeg det, men vanligvis er dette en tjeneste for evangelister og hyrder. Men som troende har vi fått rettigheter på dette området. Men problemet er ikke at det er for mange som hjelper mennesker på dette felt. Tvertom så er det vel slik at det er mange som springer omkring med disse problemer, uten å få hjelp. Den beste måte å kunne være med å tjene her er at man har mulighet til å være med noen som har en tjeneste som virker godt på dette området. Jeg har selv lært opp flere unge menn gjennom årene, og i dag har de en større tjeneste på dette felt enn jeg.

Også til Sverige hadde Prince med seg en yngre forkynner som reiste med han rundt i verden som en «disippel». Det viste seg at han var en pastor, som hadde satt av en del måneder for på egen bekostning å reise rundt med Prince og på den måte ha en «praktisk» bibelskole. Han holdt seg beskjedent og anonymt i bakgrunnen, men gikk Prince tilhånde f.eks. i forbønns-møter. Vi så Prince be for syke og plagede mennesker i flere timer, og det gikk både verdig og stille for seg. Man ble slått av hvor stort behov for forbønn og hjelp på ulike områder det var endog på slik samling av kristne. Prince begynte å be for mennesker etter at han hadde undervist om helbredelse i et formiddagsmøte og holdt på i forbønnstjeneste til ettermiddagsmøtet skulle begynne. Han viste både hjertelag og utholdenhet til å tjene mennesker som søkte hjelp i forbønn.

Den unge amerikanske pastoren forsikret oss at det var uhyre interessant og lærerrikt å følge Prince' virksomhet. Særlig understreket han det fine sinnelag som Prince var preget av og som han hadde fått god anledning til å se i praksis i vanlige hverdagsituasjoner.

UIO feiret 10 års-jubileum under angrep og prøvelser.

UIOs senter, Grimerud på Ottestad. Til venstre ser vi den store driftsbygningen som brant. Til høyre ser vi hovedbygget som rommer hybler, spise og oppholdsrom. Bygget midt på bilde rommer bl. a. forlag og TV-studio. Stedet har tidligere vært en internatskole. Vanligvis arbeider det ca. 100 personer ved senteret.

«Vi ønsker og være en evangeliserings bevegelse»

Tekst: Rolf Erik Janøy

Foto: Rune Aasen

Det har alltid blåst friskt omkring «Ungdom i oppdrag.» I den første tiden var det helst kristne som reagerte på denne nyskapningen innenfor Den norske kirke. Men siden starten i 1972 har UIO bygget opp tillit som en mobil evangeliserings bevegelse. Nå kommer helst angrepene fra presse og kringkasting som har våknet opp for at det i vårt land finnes en flokk målbevisste kristne ungdommer som gjennom visjonær nytenkning og aktiv innsats, når mange mennesker med det kristne budskap.

Bevegelsen har nettopp feiret sitt 10-års jubileum, tilsynelatende under angrep og prøvelser. Den store driftsbygningen på Grimerud gård brandt ned, og angrepene mot UIO gjennom NRK har vært kraftige. Resultatet av disse begivenhetene er at UIO har blitt omtalt og omskrevet over hele landet.

Vi dro til Grimerud gård for å møte grunnleggeren av bevegelsen Eivind Frøen, og for å lage en liten «hvem, hva, hvor» artikkel om Ungdom i Oppdrag.

Slaver

Grimerud gård er UIO's hovedbase. Gården som UIO leier ligger på Ottestad litt syd for Hamar. Tross at området nærmest har vært under «kryssild» fra massemedia er det langt fra en dyster stemning på gården som gjennom NRK ble beskyldt for å holde «slaver».

Grete Gerner som er en av de ca. 100 unge som jobber på heltid for UIO ønsker oss velkommen og viser oss til rette. Hun har oppgave med å være «vertinne» for de mange besøkende gjester. Vi fikk være med på en samling om kvelden, hvor UIO-staben på Grimerud møttes rundt kaffebord. Den glade sangen, de gode rapporter fra enkelte av UIOs team og åpenheten i fellesskapet gav inntrykk av en flokk unge som trives i sin gjerning.

Ingen som har den minste kjennskap til hva UIO står for og driver med, vil kunne kjenne igjen det bilde som ble tegnet i programmet «Ukeslutt». Programmet vil gå inn i pressehistorien som en demonstrasjon av hva amatørjournalistikk kan resultere i.

En serie av usanne påstander måtte UIO finne seg i, fordi NRK-folk ikke maktet, eller ikke ville sjekke stoffet de formidlet med de faktiske forhold.

Avkristning

Grunnlegger av UIO er Eivind Frøen som nå nærmer seg 40 år, og som til nå har stått som leder av UIO forteller følgene om grunnen til at UIO ble startet:

Til tross for iherdig innsats av kristne arbeider og menigheter så øker avkristningen. Gud viste oss at vi har et ansvar for å presentere evangeliet for alle. Også for de som ikke nåes av vanlig kristen virksomhet. Også i vår tid har Gud planer om enkeltmenneskets frelse, og evangeliet er like kraftfullt i dag. Fordi mange unge syntes å savne en radikal utfordring og anledning til å gi ett eller flere av sine beste år i full tids tjeneste for å fremme Guds rike, så startet vi UNGDOM I OPPDRAG.

Hvordan var reaksjonene den første tiden på denne nyskapningen?

Ja bare det at noe er **nytt**, skaper jo skepsis i seg selv her i Norge. Men fler av de som i den første tiden kritiserte oss gjorde det fordi de ikke forstod vårt anliggende. De var redd vi skulle bygge opp en ny organisasjon. Men det har ikke vært vårt kall å «bygge noe eget». Vi ønsker å tjene det eksisterende arbeide. Vi arrangerer f. eks. aldri møter i UIO regi, all vår virksomhet skjer gjennom det bestående kristenliv. Det er lokale virksomheter som må kalle oss. Enten det er snakk om team eller talere, så tjenestegjør vi i den lokale sammenheng uten å stille økonomiske krav. De som vinnes for Gud blir med i menighetsliv på lokalplan. Vi bygger ingen grupperinger rundt UIO. Vi har ingen foreninger eller medlemmer noe sted i landet.

Er dere knyttet til noe bestemt tros-samfunn?

Vi ønsker primært å være et arbeidsredskap innenfor Den norske kirke, vi står på den Lutherske kirkes bekjennelse. Vi ønsker imidlertid fellesskap og en åpen kontakt med folk fra andre evangeliske kirkesamfunn.

Hvordan er dere organisert?

Vi har et styre som øverste ansvarlig for UIO, det velger bl. a. ledere. Styret består i dag av Jan Helge Frøen, Arne Nordahl, Reidulf Stige, Eivind Frøen, Mogens Andresen, Lidvard Andreasen, Øyvind Hofstad og Alv Magnus.

Alternativ økonomi

Hvilke prinsipper arbeider dere utfra rent økonomisk?

Vi har to grunnleggende prinsipper:

1.) Hver enkelt i UIO er selv ansvarlig for sitt underhold og alle sine reiser.

Men hva med dere som ledere arbeide, får ikke dere noe fra UIO?

Vi står på lik linje med alle de andre. Vi får ingen lønn og vi må dekke de reiser vi gjør for UIO av egne midler. På de økonomiske områder er det likhet for alle i dette arbeide. Alle midler som kommer inn går til evangeliseringsvirksomhet, såfremt det ikke er «øremerket» som personlig gave til noen.

Jeg har liksom de andre i UIO levet «i tro» på at Gud vil forsørge min familie. Alle som blir tilknyttet UIO gjør dette av fri vilje og med kjennskap til disse vilkår. De er selvsagt fri til å ta seg annet arbeide når de vil.

Denne mangel på lønnsystem har fått media til å karakterisere de som arbeider i UIO som slaver, hva er din kommentar?

Vanligvis blir frivillig innsats og dugnadsarbeide for ulike organisasjoner sett på som uttrykk for en veldig

positiv holdning. Men når man viser idialisme for å fremme evangeliet i vårt land så blir det altså galt. Det avslører vel bare innstillingen til de som bruker slike uttrykk.

Mange grener

Kan du fortelle litt om UIO's arbeidsgrener?

Vi har delt vår virksomhet opp i flere sektorer. Først og fremst har vi kursvirksomheten. Vi kan ikke bare sende ungdom ut i evangeliseringsoppdrag, de behøver å dyktiggjøres først. Kursene er svært praktisk lagt opp, slik at de som er med kan få hjelp til å fungere bedre som kristne og vitner. Først må vi få det godt med Gud, oss selv og hverandre, før vi kan hjelpe andre til Gud. Dette er årsaken til at vi bl.a har undervist om ekteskapet, fordi hjemmet er utgangspunktet for kristenliv i hverdagen.

Praksis ute i team er også en viktig

UIO har produsert over 300 TV-programmer, og har mange videokassetter for salg eller utleie. «Vi behøver å kommunisere bedre, det kristne budskap. Om media har med kommunikasjon å gjøre,» sier Eivind Frøen som viser en av video-produksjonene for oss.

del av kurstiden som kan vare fra 6 til 8 måneder. På Grimerud er det plass til ca. 30 elever og ved Eintrøa evangeliseringscenter ved Trondheimsfjorden er det plass til 20 studenter.

Team

Teamtjenesten har vært UIOs hovedvirksomhet siden starten. Det består av 4-6 personer som arbeider sammen med en ansvarlig leder. Disse teamene blir kalt av prester, menighetsråd og andre lokale ledere. Teamene ønsker å stå sammen med kristenfolket i den virksomhet som kaller dem, for å medvirke, inspirere og opplære til aktiv evangelisering. Det er også vanlig at team er på skolebesøk, deltar i konfirmantundervisningen, bibelgrupper, seminar og møter, foruten friluftaktiviteter. Teamene er underlagt de lokale virksomheter og legger opp alt sitt arbeide i samråd med disse. UIO har mellom 5 og 10 team ute til enhver tid.

Sommertjeneste

UIO har også i spesielt tilbud til de som ønsker å bruke 4 uker av sommerferien til evangeliseringsarbeide. Tjenesten starter med en ukens treningskurs, før man reiser ut til ulike steder rundt landet.

Møteaksjoner er også en av UIOs arbeidsgrener. Bevegelsen har flere talere som deltar på ulike aksjoner og møteserier. Teamene kan også være med å støtte opp om slike stor-aksjoner.

Misjonsteam

UIO har sendt ut flere evangeliserings team i samarbeid med norske misjonsselskaper. Disse er invitert av misjonærer og arbeider under disse. UIO har også vært med på større evangeliseringskorstog i utlandet. Det har bl. a. kontakt med bevegelsen «Youth With A Mission». De senere årene har det også vært ulike LEIRSAMLINGER både for ungdom og for familier både på Grimerud og Eintrøa. Seminar om den kristne familien har også vært holdt ute i landet.

Førlag

I 1975 startet UIO forlaget «Prokla-Media» som hadde som målsetting og produsere gode og billige evangeliseringsbøker. UIO søker samarbeid med andre kristne forlag for å gå nye veier i distribusjon. Hovedsaken er at litteraturen når ut. Deres første evangeliseringsbok ble trykket i 51.000 eksemplarer.

UIO har i flere år hatt stands på va-

remesser, der selger de bøker, plater og kassetter og har vitnetjeneste for de besøkende.

Mot målet

UIO har også et eget blad som kommer ut 6 ganger i året. Det siste året har man forsøkt gjøre dette bladet allsidig og interessant også for lesere som ikke er spesielt interessert i UIO. Redaktør Alv Magnus har lyktes med å skape et leseverdige blad. Det koster bare kr. 30,- pr. år og kan bestilles fra UIO, 2312 Ottestad. UIO har også produsert mange lyd-kassetter, og har bl. a. hatt ansvar for opptak under de store OASE-stevnene.

Video

Noe av det som har engasjert UIO mest det siste er satsingen på fjernsynsproduksjoner. Her har UIO vært pioneren i vårt land. For en forholdsvis rimelig investering har de fått utstyr som kan produsere for kringkastingsnivå. De var det første private videoselskap som fikk solgt programmer til NRK-fjernsynet. Og de som så programmet med Rune Larsen og barna, kunne konstantere at det var en profesjonell produksjon. Lindvald Andreassen som er en av UIOs produsenter og ledere for video-arbeidet har gjennom flere år bygget opp kunnskapet på dette felt. De har produsert over 300 video-programmer og var siden 1977 i flere år den eneste kristne virkegren som hadde eget TV-studio.

Kan virkelig evangeliet formidles gjennom video?

Massemedia har med kommunikasjon å gjøre, fastslår Eivind Frøen. Det hjelper ikke at Jesus døde for verden, hvis ikke dette budskapet når dem det gjelder. Folk har nok hørt om kristendom, men de har ingen innholdsmessig forståelse av hva det egentlig dreier seg om. Jeg har i 15 år spurt mennesker jeg møter på gaten. «Hva må du gjøre for å bli en kristen?» Jeg har enda tilgod å få et rett svar på dette spørsmålet. Tross 12 års kristendomsfag på skolen kan folk ikke svare på hva som er det viktigste av alle spørsmål. Det viser hvilket behov vi har for å kommunisere evangeliet. Derfor tror jeg at vi må satse massivt på å bringe dette budskap ut også gjennom massemedia. Dette er ikke eneste måten å nå verden på, men et hjelpemiddel som jeg tror er viktig.

Påvirkningsintensiteten i dag er så stor at vi er nødt til å ta media i bruk for å proklamere de gode nyheter. De kristnes treghet med å ta i bruk nye og effektive metoder har gitt nedbrytende krefter fritt spillerom og stort forsprang. Men nå har kristenfolket våknet!

Teater

Dere har tatt så utradisjonelle virkemidler som gateteater og dukketeater i bruk, hvorfor det?

For å ha virkemidler som kan slå en bresje i den polerte holdning som storbymennesker i dag har ovenfor f. eks. et vanlig friluftsmøte. Når de ser noen som står på en gatehjørne og synger kritne sanger tenker folk «Dette vet vi hva er,» dermed har den en negativ holdning og avstandstagen i utgangspunktet. Ser de derimot et gateteater så stopper de opp med en åpen og spørrende innstilling. Har vi så først vakt interessen så har vi også muligheten til å forkynne evangeliet for dem f. eks. i samtale. En slik dramatisk fremgangsmåte egner seg best når vi skal nå nye mennesker i storbyer.

Ballongteateret som forsøker å nå barna, har hatt en veldig fin respons. Bare i sommer hadde Kjell Matheussen og hans medarbeidere 24 forestillinger med ca. 2.900 tilskuere. «Lille blå» som vi har spilt inn på video er også solgt til barne-TV.

Når det gjelder gate-evangelisering fikk vi rapport om at bare i Oslo var det over 30 personer som tok et klart kristent standpunkt som følge av friluftsevangelisering i sommer. I dag er åndskampen så hard at det nytter ikke bare å bruke tradisjonelle virkemidler. Men samtidig har vi registrert at aldri har så mange blitt vunnet gjennom utadrettet virksomhet som siste år (82).

Karismatisk

Mye av kritikken dere har fått går vel på dette at dere oppfattes som karismatikere?

Jeg er egentlig litt betenkt over begrepet «karismatisk» fordi det brukes til å sette skiller og skape grupperinger. I UIO er det mennesker med helt ulike bakgrunn og innstilling i disse spørsmål, og vi forsøker ikke å tvinge noen inn et mønster her.

Hvorfor tror du enkelte er så redd for den karismatiske vekkelsen?

Jeg tror mange av de som sitter og tar avstand fra «karismatikere» ikke riktig forstår hva denne vekkelsen går ut på. Man tar avstand fra karikaturer. Det er jo tale om vanlig normalt kristenliv. Jeg tror de fleste lederskikkelsene innenfor lutherdommen ville funnet seg til rette med det som er denne vekkelses annliggende.

Det finnes feil og mangler slik det har vært i alle vekkelser, men om man ikke ble så opptatt av enkelte skjønnehetspletter ville mange se det som var vekkelsens hovedmålsetting: At Den Hellige Ånd skal få virke fritt i menig-

heten og gjøre sin gjerning. At den enkelte blir åndsstyrt. Mennesker har så lett for å finne sin trygghet i tradisjoner og ritualer istedet for i Gud selv. Nådegavene kan virke fremmede for den som har liten kjennskap til dette, men når man ser brukt på en bibelsk og rett måte blir frykten borte også hos de som kan ha vært spørrende.

Dere er jo en evangeliseringsbevegelse, har karismatikk noen plass i en slik sammenheng?

Nettopp som sjelevinnere er vi avhengig av Den Hellige Ånd. Jesus minner oss om i Apg. 1,8 at vi skal få kraft ved Ånden til å være vitner for Ham. Noe av svakheten ved den karismatiske bevegelsen har vært at den har lagt for liten vekt på evangelisering. Jeg er redd for alle kristne fellesskap og menigheter hvor det ikke er en klar betoning av evangelisering. Det klare siktepunkt for all fornyelse er at andre mennesker skal bli vunnet for Jesus.

Demonutdrivelse

Dere er blitt beskylt av to kvinnelige forskere i Bergen for å drive en betenkelig form for demonut-

drivelse, hvordan ser du på disse om-
diskuterte «demonrapportene»?

Jeg stiller meg spørrende både til rapportene og det som har kommet fram i pressen om dette. Jeg har vært involvert i den karismatiske vekkelsen fra den første tid og kjenner slike miljøer over hele landet og tror meg å være ganske godt orientert. Jeg har enda til gode å få kjennskap til slike groteske eksempler på demonutdrivelser som disse rapportene beskriver. Jeg vet ikke hvor disse forferdelige ting kan ha skjedd. Beskyldninger om at vi i UIO skal stå bak noe slikt kan jeg bare beklage. Vi har bedt om få påvist konkrete tilfeller så vi isåfall kan rydde opp i denslags overgrep, men det har vist seg umulig å få dokumentert. For et par år siden ble et tilfelle fra «demonrapporten» slått stort opp i pressen. Der ble det bl. a. hevdet at det var en av UIOs medarbeidere som stod bak, og at vedkommende nå hadde hatt et oppgjør med oss i UIO. Vi lyktes å få greie på hvilken person som det gjalt og kontaktet vedkommende. Han kunne opplyse følgende:

1.) Han hadde aldri vært tilknyttet UIO men var ansatt i en av våre mis-

jonsorganisasjoner. Han har ikke hatt noe oppgjør med UIO fordi han ikke hadde hatt noe kontakt med oss.

2.) Han kjent ikke til at han skulle ha vært med på å drive demoner ut av noen.

3.) Han hadde aldri blitt kontaktet av de «forskere» som altså mente han var hovedmann i en sak av så stor betydning at de gav den til pressen for sensasjonsoppslag.

Når vi altså undersøkte denne konkrete sak så løser den seg opp i tomme luften. Man kan da bare undres over de andre tilfellene som er «rapportert» og som man ikke har anledning til å undersøke nærmere. Den form for demonutdrivelse som har vært presentert i massemedia har vi hele tiden tatt avstand fra. Skulle noen tilknyttet UIO drevet på den måten vil vi være glad over å få vite det, og ta saken opp med vedkommende.

Mobbing

Dere er blitt angrepet i NRKs «ukeslutt» på en måte som er karakterisert som mobbing. Hvilke refleksjoner gjør du deg over påstander om slave-hold og at folk må gi alt de eier og har til UIO.

Det er tydelig at målet for innslaget var å gi inntrykk av at vi var en suspekt og mystisk sekt. For å fremstille oss i et slikt lys ble direkte løgnaktige påstander framsatt. Vi må i dag regne med å

November 82 brant driftsbygningen. Tilsammen gikk det tapt verdier for ca. 2 millioner. Foruten en fin stamme med kyr og andre dyr gikk det med 100 tonn hvete og en velholdt maskinpark. Alt var forsikret, men tross dette regner UIO med at det blir et følig tap av verdier som ikke blir erstattet.

bli angrepet av krefter som står evangeliet fjernt. Vi ble utsatt for ren kristendomsforfølgelse, og dette vil nok bare tilta og kan ramme enhver kristen som driver aktiv virksomhet. Fordelen ved innslaget i «ukeslutt» var at det ble framsatt konkret påstander som vi kan dokumentere var løgn.

Det triste er at vi aldri kan nå den vanlige lytter for å rette opp det inntrykk som ble skapt. Når de senere møter eller hører om UIO så vil de forbinde det med vrangbilde som en journalist ønsket å tegne, og fikk lov å bruke NRK til å publisere. Men når Jesus ble forfulgt må vi regne med det samme.

Men har dere aldri gjort noe som er verd kritikk?

I disse 10 år vi har drevet har over 2000 mennesker vært med i vår virksomhet, og ingen av disse har vært feilfrie. Det har vært gjort ting som vi i dag bare må beklage. For min egen del har jeg både sagt og gjort ting som er galt. Men de påstander som ble framsatt i NRK var så groteske at det ikke er mulig å ta det som seriøs kritikk. Der var det heller ikke snakk om enkelttilfeller med en generell fordømmelse av hele vår virksomhet.

Åndskamp

På hvilket felt tror du åndskampen vil stå sterkest framover?

Kampen om mennesketanken! I vesten er tanken iferd med å bli helt avkristnet, og når det skjer så undergraves troen. Det gjelder ikke bare å forkynne evangeliet, men også sannheten slik Guds Ord fremstiller den. Tanken og tro er to helt ulike funksjoner, men en kristen behøver dem begge. Vi har vært opptatt med å hjelpe mennesker med å tro, mens vi har overlatt til verden og påvirke tanken. Derfor har mange i dag en form for kristen tro, men samtidig et tankegods som strir mot de kristne verdigrunnlag. Her ligger innebygget en konflikt som underminerer troen på Gud. Derfor vil den viktigste kampen i dag stå om mennesketanken.

Fra nyåret har Eivind Frøen trukket seg helt som lede for UIO, men er fortsatt med i styret. I de 10 årene som han har stått i spissen for bevegelsesoppbyggelsesfase fram til det den er i dag med ca. 170 fulltidsengasjerte har tatt hardt på tid og krefter. Helsen hans har derfor vært noe sviktende de siste årene.

Mitt kall er ikke å administrere og lede, jeg er først og fremst forkynner og lærer. Når jeg nå fremover vil påny prioritere dette kall, opplever jeg det som et skritt videre i Guds planer for mitt liv, sier Eivind Frøen.

«De skal ikke sove, de skal ikke spise»

Vi gir her noen prøver på hva som ble sagt i NRK's programpost «ukeslutt» om UIO. Vi har fått kommentar på påstandene fra UIO.

En religiøs organisasjon her i landet heter Ungdom i oppdra. Denne organisasjonen hører inn under statskirken og har sitt hovedsenter på Grimerud gård ved Hamar. Flere av medlemmene gir frivillig mye av sitt jordiske gods til organisasjonen. Meningane om organisasjonen er svært delte. Enkelte er svært nøgde med Ungdom i oppdrag, mens andre er svært kritiske.

Vi har snakka med ein som kjenner godt til Ungdom i oppdrag. Vedkommande har ein nær slektning som er med i organisasjonen.

Eit medlem i din familie er med og har vært med i mange år i organisasjonen Ungdom i oppdrag. Du ønsker å være anonym, hva er grunnen til det?

Nei, skulle jeg gå offentlig ut med navn i denne sammenheng, så vil dette skape en fullstendig splid i familien. Vi vil miste vårt familiemedlem for godt.

Medlemmene i Ungdom i oppdrag får jo stadig beskjed om at de ikke tror nok. Hva skal de egentlig gjøre for å tro nok?

Nei man må... De blir lært opp til at man skal... dersom man tror nok, så vil man få bønnesvar, man vil få helbredelse, man vil få... bli fylt i Anden som nådegaver, som tungetale etc. Dersom de da ikke oppnår disse nådegavene, pengene som de er lovet eller hva det måtte være, så er det spørsmål da om troen virkelig er til stede.

Kommentar fra UIO:

Dette er ikke sant. UIO har gått sterkt ut imot denne form for trosforkynnelse som her antydes. Dette gjøres bevisst på våre kurs og på våre leire.

Har du inntrykk av at ingen av medlemmene i Ungdom i oppdrag har motforestillinger mot det som skjer i organisasjonen?

Det forekommer vel til tider, men det blir jo slått hardt ned på. Man får jo da denne her besetelsesdiagnostikken, som medfører store åndelige seanser med demonudrivelser og den slags.

Når en blir tatt opp som medlem i organisasjonen Ungdom i oppdrag, så heter det at man skal gi fra seg alle eiendeler. Gjør medlemmene det?

Ja, nå heter det ikke at man skal gi alle eiendeler, men de blir mer eller mindre oppfordret til dette, og man skal ofre noe man har kjær. Man skal ikke beholde noe for seg selv. Gud eier alt.

Har du eksempler på hva man for eksempel skal gi til organisasjonen?

Ja, jeg kan jo nevne her en bok som heter «Følg meg» av Juan Carlos Ortiz, som Prokla-media på Hamar gir ut. Der står det nokså betegnende: «Hva er det så du eier? spør selgeren. La oss skrive det ned. Først har jeg 50.000 kroner i banken. Det er fint, 50.000 kroner, hva annet har du? Det er det hele. Det er alt jeg har. Ingen ting annet? Jeg har noen kontanter på meg. Hvor mye? Vi begynner å grav i lommene og telle. La meg se - trede - førti - seksti - åtti - hundre - hundreogtyve kroner. Det er fint. Hva annet har du? Det er alt. Ingen ting annet. Hvor bor du? Han forsetter å spørre. I huset mitt. Ja, jeg har et hus. Da må huset med også. Han skriver det ned. Mener du at jeg skal bo i campingvogna? Har du en campingvogn? Den må også med i prisen. Hva annet har du? Da må jeg sove i bilen! Har du bil? Ja, vi har faktisk to. Begge to må gis til meg. Har du mer? Nå må du gi deg. Du har fått pengene mine, huset mitt, campingvogna, bilene mine. Hva mer kan du få? Står du helt alene i verden? Nei, har kone og to barn.... Kone og barn må med i prisen. Hva mer? Det finnes ikke noe mer. Nå er det bare meg selv igjen. Å, det glemte jeg nesten. Du må også inngå i kjøpesummen, sier plutselig selgeren. Alt må overdras til meg: Kone, barn, hus, penger, biler — og du selv.

Men hva gjør de med disse pengene?

Nei, det kan du svare på... eller det kan du si. Det... er jo en selvfinansierende institusjon. De må jo faktisk betale for seg, disse som slaver der opp på denne garden, for kosten. De får ingen lønn. All evangelisering skjer til selvkost, altså det vil si at dem alltid stå for sine egne kostnader, og heller da betale faktisk for mat og opphold.

I reglene for denne organisasjonen så står det jo også at medlemmene skal være svært asketiske mot seg selv, de skal ikke sove, de skal ikke spise — i perioder følger medlemmene dette?

Ja, jeg har inntrykk av det — i hvert fall det familiemedlemmet vårt, som er involvert i Ungdom i oppdrag, har til tider blitt svært mager på grunn av dårlig kost, vært slurvete med seg selv, om å sove lite, om å ofre hele sin fritid på Ungdom i oppdrag, i tjeneste for Gud. Og da har de tatt seanser til langt utover nettene, og søvnen har blitt minimal, og også kostholdet har blitt minimalt.

Kommentarer fra UIO:

UIO er ingen homogen gruppe hva meninger angår. Politisk spenner de ansatte fra SV til Høyre. Teologisk er det også ulikheter i syn. Vi har ofte interne debatter om mange forhold. Ingen som har motforestillinger til ledernes planer, teologi etc. har noensinne fått diagnosen besatt. UIO har intet medlemskap - kun ansatte.

De eneste opptakskriteriene for UIO er at man må være fylt 18 år, være en personlig kristen og ha gjennomgått et evangeliseringskurs. (Det sist kan det gjøres unntak fra.) Andre kriterier finnes ikke.

Her spør intervjueren etter eksempler på hva de enkelte skal gi til organisasjonen. Som svar leses et utdrag fra boken «Følg meg».

A) Sitatet er for det første tatt fullstendig ut av sin sammenheng. Forfatteren bruker dette som et bilde. Selgeren er Gud. Du og jeg må i våre hjertener gi Gud alt. Gud vil så gi oss det tilbake og be oss forvalte det for ham. Det har overhodet intet med å gå til kristne organisasjoner å gjøre.

B) Å bruke sitatet på denne måten som et svar på nevnte spørsmål er fullstendig villedende. Tilhørerne vil lett tro dette var noen av de praktiske reglene for eiendeler i UIO.

Grimrud fremstilles som en slaveleir. Det er et kristent fellesskap hvor alle deler samme kår og behandles likt.

Det henvises her til reglene for UIO. Slik regler finnes ikke. Beskyldningene om askese, ikke å sove, slutte å spise, vil alle som besøker Grimerud ved selvsyn få avkrefter. Faste (avhold fra mat eller noen måltider, se Matt, 6) har frivillig vært praktisert av noen i UIO. Dette er ikke skadelig og praktiseres av mennesker i mange sammenhenger både av helsemessige og åndelige grunner.

Hans Bratterud til sine kritikere:

Kom og hjelp oss!

Det har stormet omkring Hans Bratterud og virksomhet som utgår fra Oslo Fullevangeliske Kirke (OFK). Selv om det bare er vil tre år siden OFK-menigheten ble grunnlagt er den i dag Oslos mest omtalte, takket være sine radio-sendinger. Men Bratterud er ikke bare aktiv i egne sendinger, humanetikernes radio (HUM-radio) med Levi Fragell i spissen har hatt flere program med den frimodige pastoren. Det var Fragell som sørget for å gi Bratte-

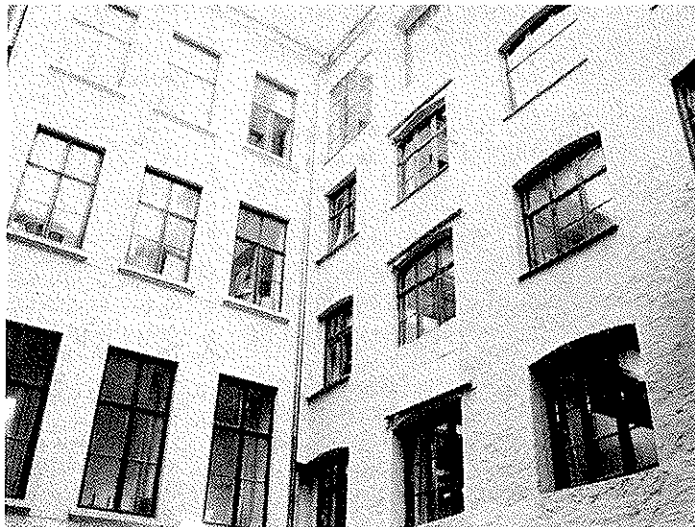
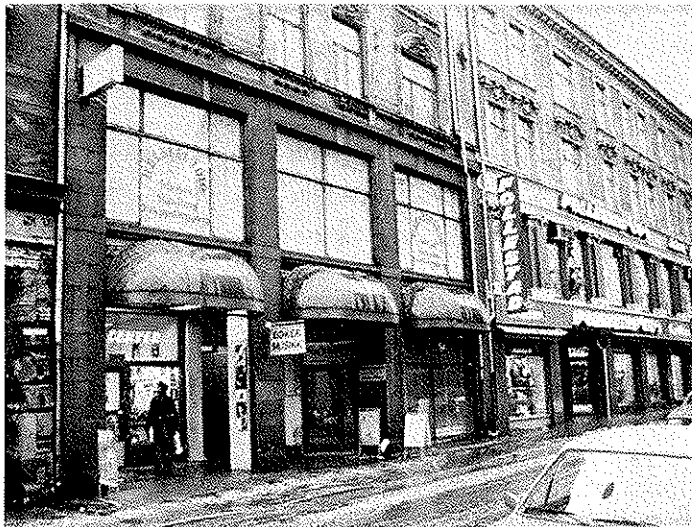
rud førsteside plass på Dagbladet en lørdag. OFK-radioens nattsendinger har også fått sensasjonsomtale og endog den kristne dagsavisen Vårt Land har gitt negative anmeldelser av disse. Bratterud har også fått anmeldelser av et noe annet slag. Han er anmeldt til politiet for barnemisshandling. Vi har besøkt den utskjeldte Oslo-broderen, men fant ingen dyster stemning i familiens blokkleilighet på Stovner.

Hva var det som fikk deg til å oppta virksomhet i en by som Oslo, Hans Bratterud? Her er jo mye virksomhet fra før, og før du startet opp ble dine visjoner for arbeidet betegnet som «ville planer» av en annen Oslo-pastor?

Når man ser på innbyggerantallet i forhold til virksomheten, er det liten kristen virksomhet i Oslo i forhold til mange andre steder. Når det gjelder drabantbyene hvor vi konsentrerer vår virksomhet, er det jo tale om direkte forsømte felt. Her bor hundre tusener som har et minimalt tilbud av kristen virksomhet.

Årsaken til at Liv og jeg drog hit var et klart kall fra Gud. Mens jeg var rektor på Misjonsskolen i Sarons Dal deltok jeg i 1978 med elevene på en kirkevekst-konferanse i Stockholm hvor bl. a. Yonggi Cho talte. Da jeg kom hjem og søkte Herren i bønn, kom kallet til å grunnlegge en fullevangelisk kirke i en av Oslos drabantbyer. Jeg var klar over at det fantes mange menigheter i byen, jeg har selv vært medlem i Filadelfia, Oslo. Men mange med meg har erfart at det ligger en «klam hånd» over det åndelige livet i byen. Gud kalte meg til å være med og

Med inngang mellom Gospel-Center og Follestad & Co har OFK nå fått sine lokaliteter i sentrum av Oslo. Til høyre ser vi de fire etasjer med kontorer som OFKs ulike aktiviteter nå har tatt i bruk i Lybekkergaten 1.

bryte dette med bønnens og troens våpen. Et virkelig gjennombrudd for evangeliet i hovedstaden vil få betydning for hele landet, mener Bratterud.

Av utdannelse er Bratterud lektor, men det har blitt liten tid til å praktisere det yrket. Etter tre års studier ved Oral Roberts universitet i USA, studerte han til lektor ved universitet i Oslo. Han tok hovedfag i historie og skrev en avhandling på 218 sider om kuppforsøket i Indonesia 1965. Han hadde over en tre-års periode vært kortidsmisjonær i Indonesia, utsendt av Filadelfia Oslo. I tiden 1975 til 79 var han rektor ved Troens Bevis Bibel og Misjonsskole. 3 okt. 79 hadde han sitt første møte i Stovner samfunnshus. Nyttårsaftnen 79/80 grunnla han sammen med ca 30 venner «Oslo Fullevangeliske Kirke». 1 år senere grunnla han «Institutt for kirkevekst» som bl. a. holder seminarer. Sist de hadde seminar om «Dynamisk kristenliv» var det over 400 påmeldte deltagere hver kveld en hel uke. Bratterud har nå planer om å begynne faste 4-mnds bibelkurs som et ledd i «Institutt for Kirkevekst»'s virksomhet. Instituttet (IFK) vi også drive forskning i kirkevekst og har fått lokaler i Lybekkergt. En med bibliotek og undervisningsrom. OFK har leid dette bygget i Oslo sentrum. Det er fire etasjer og kjeller med tilsammen over 700 kvm gulvflate.

I første etasje ligger studio for radio og Kabel-TV.

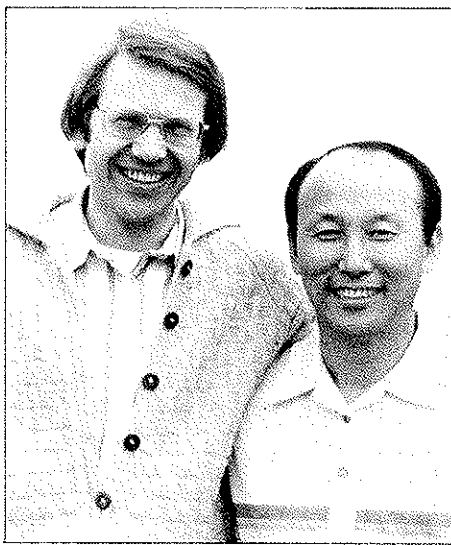
I andre etasje er administrasjon for media-virksomheten til OFK samt et radiostudio. Og i fjerde etasje finner man menighetskontorene for Oslo Fullevangeliske Kirke. Det koster menigheten 260.000 i leie i året, men dette er ikke mer enn de tidligere har betalt i studio-leier for OFK-radio.

Men har ikke dere store planer om å bygge eget lokale, Bratterud?

Det er fortsatt vårt mål som vi arbeider konkret med, men i mellomtiden må vi leie, og er glad for nå å kunne samle alt i et bygg. Det ideelle var om vi også kunne ha vårt møtelokale i samme bygg, men det blir nok ikke mulig å få til før vi bygger vårt eget.

Hvordan begynte dette med nærradio for dere?

Jeg fikk høre om mulighetene til å drive kabel-TV, og ble veldig tent for det. Mens vi arbeidet med søknad til departementet om muligheter til å få drive sendinger fikk vi vite et den nye høyre-regjeringen som tok over høsten 80 ville gi lov til prøvesendinger med nærradio. En av menighetens medlemmer, Harald Hæreid, kom til meg og fortalte at han kjente Guds kall til å gå inn i media-arbeidet. Han var da ansatt i Statsforvaltningen som saksbehandler, og hadde ingen spesiell bak-

Hans Bratterud sammen med sin venn og inspirator Yonggi Cho. Bratterud har flere ganger besøkt hans menighet i Seoul Korea og tolket han i Norge. Bratterud kaller seg ikke dr. theol. men det er de som mener han er noe av en «Dr. Seoul».

grunn i media-arbeid. Vi søkte straks vi fikk vite om regjeringens planer og fikk som eneste kristen gruppering lov å starte prøvesendinger sammen med seks andre interessegrupper som også hadde søkt om å sende i Oslo. Vi var den første av disse grupper som kom på lufta. Vi begynte å sende 2. mars 82, tre, fire uker før de andre kom igang. Hæreid har hele tiden vært daglig leder for denne virksomhet, mens jeg har vært program-ansvarlig.

Har dere merket noen utvikling i nærradio-virksomheten?

Det har vært en enorm utvikling. Den første tiden var det nok ikke så mange som hørte på oss, men nå tror vi at minst 20 % av et nedslagsområde med befolkning på minst 1 million har hørt på oss. Dvs. at radioen har nådd fram til 200.000. Gjennom undersøkelser har vi grunnlag for å annta at ca. 5 % hører på oss fast, og det vil si rundt 50.000 mennesker på enkelte program. Vi merker den økende lyttermengden på mange konkrete måter, bl. a. gjennom økning av brev og telefoner. Når vi er ute og holder radiomøter rundt om i Oslo, ber vi folk rekke opp hånden som hørte våre førte programmer, det er ofte bare noen få. Men når vi ber alle som hører på oss nå å rekke opp hånden, er det som regel hele forsamlingen, forteller Bratterud begeistret.

Men dere har fått mye kritikk for forbønnsprogrammene dere har hver natt til mandag, hvordan reagerer du på den kritikken?

For det første er det disse nattlige forbønnsprogrammene som har gitt så stort gjennombrudd for OFK-

radioen. Kritikken har gjort hele byen oppmerksom på våre sendinger. Mye av kritikken har vært overdreven og ensidig. Vi har jo mange vitnesbyrd om de positive virkninger sendingene har hatt, men det er mange ikke oppmerksom på. Enkelte ting som har blitt slått opp i pressen stemmer ikke med de faktiske forhold. Jeg innrømmer gjerne at mye kunne vært gjort bedre, men jeg og mine medarbeidere har gjort så godt vi har kunnet utfra våre forutsetninger. Det har vært taklet mange vanskelige situasjoner på en dyktig måte, men det har også vært gjort feil. Nå har vi utfordret alle som mener vi gjør det dårlig til å komme å hjelpe oss.

Vi har tidligere sendt brev til alle menigheter og forkynnere i byen og bedt dem komme med programforslag og være med i våre sendinger, men det har vært liten respons. Når «Vårt Land» kritiserte våre sendinger i fire ulike opplag så sa jeg på neste nattsending at «dersom det er så dårlig som dere skriver, må dere komme og hjelpe oss på å lage det bedre.» Vi fikk da kontakt med redaktør Gisle Hollekin i VL som lovet å stille opp i et par programmer, og det var en oppmuntring.

Er det vanskelig å samarbeide med de andre kristne i i Oslo?

Det har ikke vært enkelt, men jeg tror vi vil få samarbeide med den ene menighet etter den andre her i byen. De første som tok imot vår utstrakte hånd var de som selv kanskje har møtte en «kald skulder». Åge Samuelsen var den første vi fikk samarbeide med og han har nå egne programmer på OFK-radioen. Siden kom Maran-Ata menigheten og adventistene. Adventistene har laget noen veldig bra barneprogram. De siste vi fikk samarbeide med var «De fri venner» som har egne sendinger over OFK-radio.

Når du er så åpen for samarbeide med andre kristne, betyr det at du ikke har til hensikt å spre et spesielt OFK-budskap i nærradion?

Jeg har bare ett ønske for vår virksomhet, og det er å representere Jesus Kristus. Dette ønske tror jeg å ha felles med de andre menigheter, og derfor må det være mulig å stå mer sammen. Jeg skulle ønske at en hel flokk prester og predikanter fra hele Oslo kunne være villige til å komme og hjelpe oss i våre forbønnsprogrammer. Tenk hvilken positiv virkning dette vil ha.

Hvordan ser du på debatten om OFK som pågår i den kristne dagspressen?

Jeg tror den religiøse debatt i pressen gir folk avsmak på det kristne

Hele familien Braatterud samlet, fra venstre Hanne, Alfred, Solfrid, Therese og Ruth Helga, sammen med Hans og Liv. «Vi er ikke redde for alt oppstyr som har vært i massemedia for både Liv og jeg er trygge i vårt forhold til barna», sier Hans Bratterud.

budskap. Vi burde heller komme sammen og snakke med hverandre istedet for å ligge bak hver vår skanse og skyte på hverandre i avisspaltene.

Jeg må ærlig tilstå at helt verdslige mennesker kan være lettere å ha med å gjøre enn enkelte kristne ledere. Jeg har f. eks. vært endel sammen med Levi Fragell og hans medarbeidere som står meget fjernt fra meg i grunnleggende livssynsspørsmål. Men de kan være behagelige å være sammen med både i samtale og meningsbryting. Her har vi kristne mye å lære. La oss kontakte hverandre personlig om vi har noe å klage på. Man får et helt annet inntrykk av det menneske man har møtt personlig, enn man får ved å lese det som blir skrevet av eller om vedkommende.

Hva er årsaken til påstanden om at du «slår dine barn»?

Etter en diskusjon med Levi Fragell i Trondheim studentsamfunn om «vekkelses-kristendom» ble jeg innvitert til et program i HUM-radion. (Humanetikernes nærradio i Oslo). Der kom vi inn på barneoppdragelse, og

Fragell spurte nokså inngående om jeg gav barna mine ris. Jeg svarte at jeg gjorde slik Skriften anviser, at vi skal tukte våre barn tidlig. «Hvordan gjør du dette?» spurte han. «Jeg slår de på blanke messingen,» svarte jeg.

Er du en streng barneoppdrager?

Mitt forhold til barna er at jeg først og fremst elsker dem, svarer Bratterud smilende, uten å reagere surt på vårt spørsmål.

Jeg tør si at jeg har den beste kontakt med hver eneste en av de fem barna mine. Vi er derfor ikke redd for alt oppstyret og reaksjonene på avisskriveriene, fordi både Liv og jeg er trygge i vårt forhold til barna og hverandre. Dette har sin årsak i at Jesus er Herre i vår familie. Alle er velkommen til å undersøke hvordan barna våre har det, enten det er barnevernsnemnda eller politi. Liv er selv barnevernspedagog av utdannelse, og vi har sammen blitt enige om hvordan vi skal ha det i familien. Det er ikke tale om å «rundhjule» barna, men ganske enkelt om å gi dem noen «klask på stompen» om flere muntlige henvendelser ikke nytter. På den måten får barna respekt for det du sier, og vi behøver ikke bruke rop og skrik for å få dem til å høre på oss. Men først og fremst legger vi vekt på å snakke med dem, og gjerne gi dem ros når det er naturlig.

Er jeg hjemme om kvelden er jeg med og legger dem, og hver mandag har jeg fri sammen med familien.

Indremisjonslederen Oddbjørn Evenshaug har i «Vårt Land» gått imot at kristne skal gi barna ris, hva sier du til det?

Jeg kan ikke forstå at det finnes noen bedre metoder for barneoppdragelse enn det Skriften anviser. Men når det er sagt så vil jeg advare mot en tukt som ikke har kjærligheten til barna som motiv. All form for fysisk og psykisk brutalitet bør være bannlyst i et kristent hjem.

Med sitt frimodige pågangsmot, utradisjonelle opplegg, og udiplomatiske uttrykksmåte har Hans Bratterud blitt et uromoment i den etablerte kristenhet i hovedstaden. Meningene om ham og OFK er mange og delte. Men det er grunn til å tro at OFK er kommet til Oslo for å bli. Det er lite som tyder på at det vil bli stille omkring den stadig økende flokk av ivrige kristne ungdommer som preger «Oslo Fullevangeliske Kirke».

Ved årskiftet passerte menigheten 215 venner og over halvparten av disse har ikke tidligere regnet seg som kristne. Det finnes sikkert mangt som kan forbedres på OFK-radio, men det er et faktum at sendingene har mange taknemlige lyttere. Det er ingen annen menighet i Oslo som det siste året har nådd så mange utenforstående med sitt budskap som OFK har gjort gjennom sine programmer. Hadde alt vært «strøket og velpolert», hadde sendingene kanskje ikke vakt slik respons?

Om de kristne organisasjoner og menigheter som har søkt om å få sende via «Radio Sentrum» får lov til å prøve seg, så vil endel av OFKs kritikere få vise i praksis om de kan skape en programproduksjon som er mer evangelisk tjenlig enn OFK ungdommelige amatører nå makter.

Nådeformidlere i Oslo

Vi er nådeformidlere i Oslo og herlige resultater har funnet sted, sier Bratterud.

Blitt helbredet

Er folk blitt helbredet over eteren?

Javisst, det har skjedd ikke bare få, men mange ganger. Det ville kritikerne våre oppleve hvis de hørte på oss regelmessig og ikke bare en sjelden gang, sier Bratterud

Er dere ikke redde for å gi ensomme og fortvilte mennesker falske håp og brutte forhåpninger?

Nei, ikke sålenge vi søker å lede til Jesus, den eneste som ikke skuffer.

Greier dere dere på noen måte å følge opp når telefonsamtalen på lufta er brutt?

Oppfølging

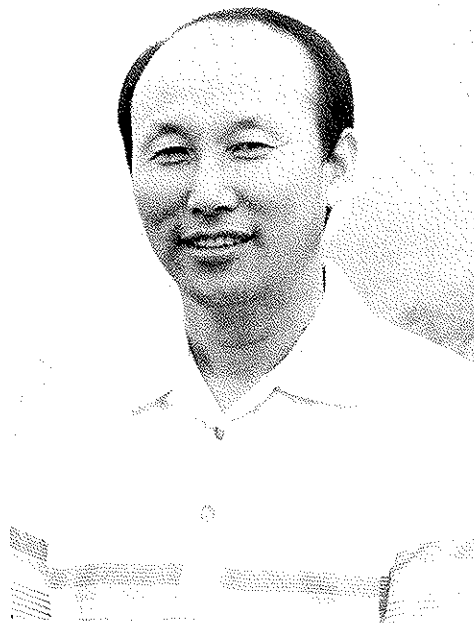
Selvfølkelig. Vi gjør alt vi kan. Det har jeg sagt før, selv om ikke Vårt Land har oppfattet det, sier Bratterud og forteller om oppfølging både via brev og besøk og menighetsgrupper.

Men Bratterud innrømmer indirekte at man ikke greier å følge opp alle og at det kan skape brutte forhåpninger:

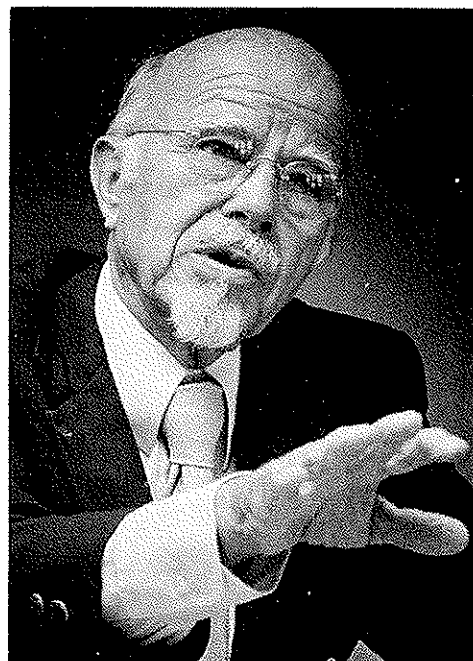
Men blir alle som kontakter en prest hjulpet? Er det ikke her snakk om brutte forhåpninger? Er helbredelsesprosenten 100 her? Eller hva med de som går til nervelege? Eller de som leser alle angrepene i Vårt Land — får de hjelp til å finne Jesus? Eller får de et vrengebilde av kristendom, der kristne er ute etter å slå hverandre? spør pastor Hans Bratterud.

Fra et intervju i «Vårt Land»

Y. Cho kommer til Oslo aug. 83....

D. Mc Gravran kommer til Oslo aug. 83....

Yonggi Cho og Donald McGavran til storkonferanse i Oslo

For første gang vil de to mest sentrale personligheter i kirkevekst bevegelsen, Cho og McGavran delta på samme konferanse. Den over 80 årige McGavran er kalt «kirkevekstens far» og ledende teoretiker. Han har skrevet en rekke bøker om emnet, og er professor ved det vel ansette «Fuller Seminary's School of World Mission». Cho er grunnlegger av «Church Growth International» og av mange ansett som den fremste praktiker av kirkevekst-tanken. Begge har de lovet å komme til den «Fjerde Verdenskonferanse for Kirkevekst» som skal holdes i Oslo 3 - 7 aug. 1983.

Det er «Church Growth International» (CGI) som står som innbyder til konferansen. Det er den fjerde verdenskonferansen som CGI har innbudt til. Den første ble holdt i 1980 på Hawaii, i 81 var den i Syd Korea, 82 i Sydney Australia. For 1983 har det lyktes å få konferansen til Oslo, Norge. En rekke pastorer og menighetsledere fra hele verden vil komme med på konferansen, og de mest kjente av dem vil forelese om veier til menighetsvekst og evangelisasjon.

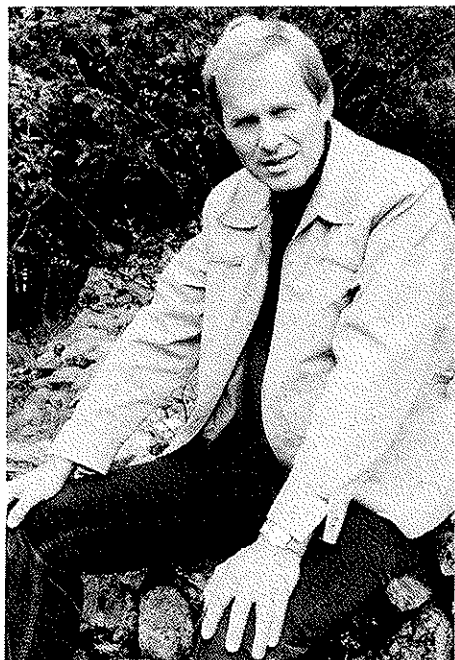
En gruppe norske menighetsledere fra ulike sammenheng har i et halvt år arbeidet med å legge alt til rette for denne storkonferansen. Man regner med å leie Folkets Hus til bibeltimer og seminarer på dagen, mens Jordal-amfi er leiet for de store kveldsmøtene hvor bl. a. Yonggi Cho vil tale. Motto for verdenskonferansen vil være Jesu ord: «Jeg vil bygge min menighet»

Om dagen vil det særlig legges opp et program med tanke på forkynnere, prester, pastorer og menighetsledere, hvor man kan velge i aktuelle emner som gjetalerne vil holde seminar og bibeltimer over.

Andre hovedtalere vil ble, Prince Guneratnum, Malaysia, John Bueno, El Salvador, John Huston og Reginald Klimionsk, begge Australia.

Det arbeides også for å få professor John Wimber, hvis forelesninger om «Tegn, under og kirkevekst» på Fuller har vakt interesse og oppsikt langt utover USA. Verdenskonferansen vil være en enestående anledning for ulike deler av den norske kristenhet til å få førstehånds informasjon og inspirasjon om sentrale emner innenfor menighetsarbeide og kirkevekst. Så merk av datoen i kalenderen alt nå, 3-7 august 1983.

Tekst: Ivar Øvergaard

Tanker etter pastor
Chuck Smiths besøk
i Norge:

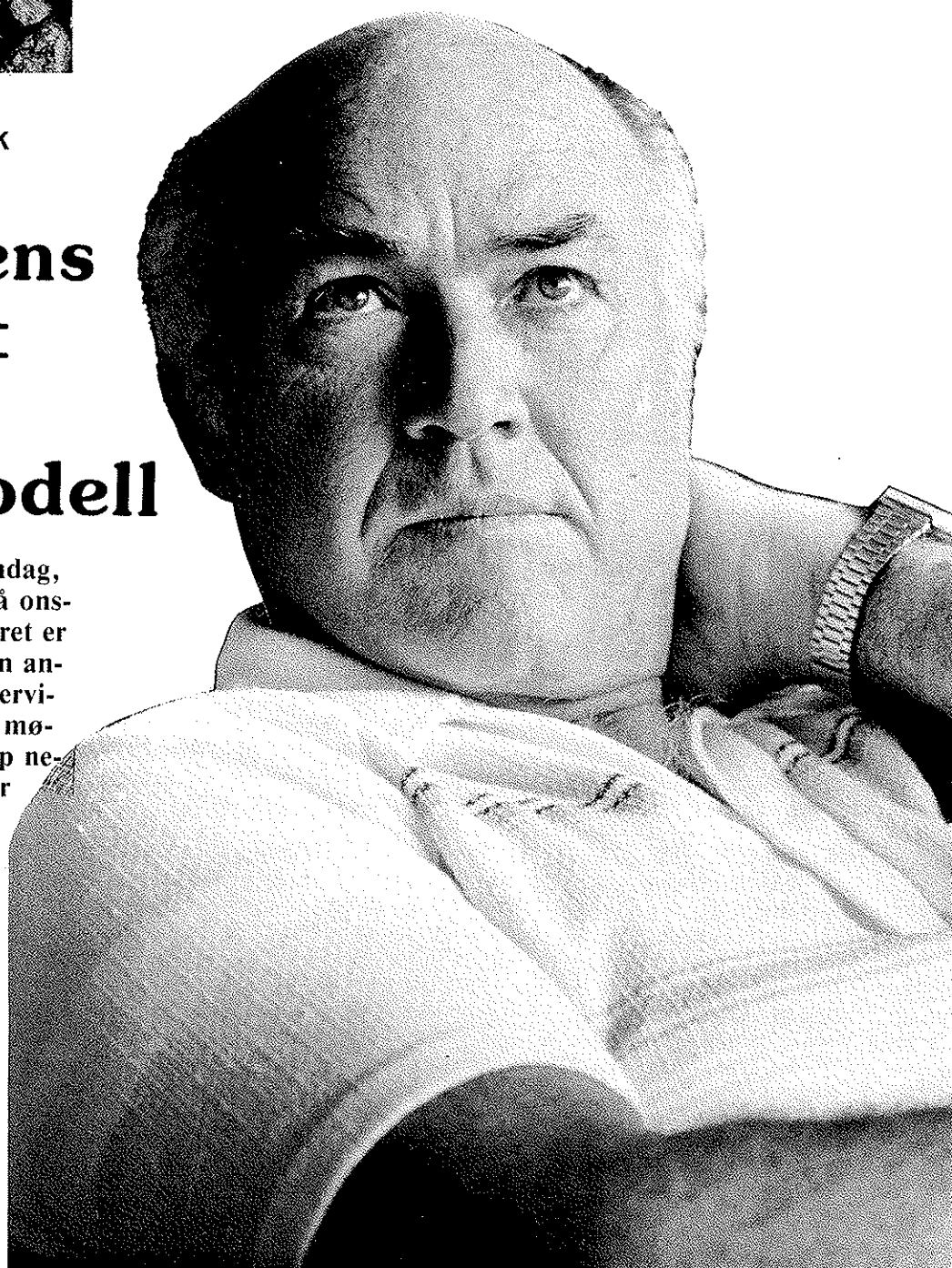
Framtidens menighet og dens pastormodell

Jeg taler fast i møtene søndag, formiddag og kveld, og på onsdag. Bare tre søndager i året er jeg borte. Jeg slipper ingen andre til de dagene. Jeg underviser min forsamling i disse møtene. Jeg deltar av prinsipp nesten aldri i sjelesorg og går ikke på husbesøk. Det tar andre hånd om. Ved slutten av møtene stiller jeg meg på et sted hvor det er mulig for folk å nå meg for samtale.

*Chuck Smith i Holvikahallen,
Grimstad.*

Chuck Smith har bygget opp en av de største menigheter i USA, og ble kjent over hele den kristne verden som en av lederne i «Jesus-vekkelsen». I sommer besøkte han en fornyelseskonferanse som Det Norske Misjonsforbund arrangerte i Grimstad. Dessverre fikk vi ikke anledning til å intervju Smith, men vi fant en artikkel i «Misjonsbladet» i høst, som på en tankevekkende måte aktualiserer noe av det Chuck Smith praktiserer i sitt menighetsarbeide.

Artikkelen er skrevet av en av Misjonsforbundets yngre pastorer. Ivar Øvergaard er vokst opp i Betlehem Oslo og er tredje generasjons Misjonsforbunder. Han er utdannet teolog fra universitetet i Oslo og har virket som pastor i Tromsø, noen år i USA, og de siste 4 år i Stavanger misjonskirke.

Hvilken pastormodell?

Chuck Smith ga et sterkt inntrykk på talerstolen i Grimstad. Samtidig reiser det seg spørsmål om hvilken pastormodell en ønsker seg i våre menigheter.

Chuck Smith sa i lørdagsseminaret at hans oppgave som forstander var undervisningen.: «Friske sauer føder lam.» Skikkelig undervisning er nødvendig for at Guds menighet skal kunne fungere slik den var ment å gjøre. Slik blir kampanjer unødvendig i menigheten. Chuck Smith arrangerer aldri vekkelseskampanjer. De som ble frelst i møtene «kom for å bli frelst» fordi menighetsmedlemmene hadde beredt dem for det, og da ble de det «enten jeg evangeliserte eller underviste».

Hvordan vil vi vurdere en pastor som aldri gir rom for en «evangelisk aksjon», slipper andre til talerstolen om søndagen eller går på husbesøk eller sykebesøk? Vil vi ikke kalle ham «selvopptatt» og kanskje «lat»?

Samtidig vil de som hørte Chuck Smith vite at han virkelig kunne anvende Bibelen i forkynnelsen og at menigheten hans vokser helt eksplosivt. Det er altså noe som fungerer selv om forstanderen setter seg mål som er fremmed for oss.

Nå er det nok også andre ting som bevirker menighetens vekst der borte i Costa Mesa, California. Hvilken PR-virkning har det ikke når syv hundre mennesker lar seg døpe ute i Stillehavet på en eneste gang. Det er liksom noe som er begynt å «rulle». Men det er bare den berømte snøballen som tilsynelatende ruller av seg selv. De syv hundre kom ikke av seg selv. Det må ligge til grunn en utstrakt undervisning, villighet til å være kristen og vitne i hverdagen om en stor entusiasme for menigheten. Det første må menighetsledelsen ta ansvar for. Det øvrige påhviler hvert medlem.

Realitetene om forkynnelsen

Chuck Smith tar Efeserne 4:11-12 på alvor. De bibelske realiteter er at forstanderen/læreren skal gi føde til **hjorden** som virker vekst, og utruster menighetsmedlemmene til den tjeneste de skal gjøre.

Dagens realiteter viser at forstanderen får få sjanser til å ivareta denne funksjon. Vi vet at han skal strekke seg ut på så mange veier at forberedelsen til forkynnelse blir som en appendix på tjenesten.

Vi lever i en verden som er «gjøre»-opptatt mer enn «være»-opptatt.

Forstanderen regner sin arbeidstid i **så mange møter i måneden, så mange sykebesøk, husbesøk, komitémøter,**

totalt timetall i uken på kontoret, sjelesorgssamtaler osv. Han er vel vitende om at «lesetid» ikke regnes som «gjøre»-tid.

Som barn husker jeg at jeg sikkert med urett reagerte når jeg satte meg til med lestoff: «Kom og hjelp meg», lød stemmen fra kjøkkenet. Det var det sikkert behov for og litteraturen var sikkert ikke den viktigste. Men kan forstanderen si: «Nei, da leser jeg Bibelen» Jeg tror jeg hørte rett da det ble sagt: **God føde — skikkelig undervisning — tre ganger i uken krever fra 20 til 40 timer uken med forberedelse.** Da må jeg ha gitt mine grådige tørre skalker.

Noen forstandere har ikke like heldig taleorgan. Men deres forkynnelse er gedigen, men få oppdager det. De fleste henger seg opp i slike ytre ting. Det hender stadig at større menigheter blir uten forstander en tid. Da sier de: «Nå slapp alle de andre i menigheten til og det var så befriende.» Det sies også: «Mange våknet for sitt ansvar». Og det siste vil jeg tro var det viktigste.

Både våre forstandere og våre menigheter må være under konstant læring. Vi skal tross alt vokse opp til han som er hodet. Vi trenger alle til å utvikle synet på den tjenesten vi er satt i.

Korps av medhjelpere

«**M**ange våknet for sitt ansvar», ble det sagt, men sovnet da den nye forstanderen kom. Det kan virke brutalt å si som Chuck Smith: «Jeg går ikke på husbesøk eller sykebesøk». Men Chuck Smith har rett når han sier: «Om jeg taler med enkeltmennesker hele dagen og står ansikt til ansikt med tusener om kvelden, hva skal jeg da unnskyld meg med når jeg intet har forberedt?»

I en liten menighet på 40 medlemmer hvor alle er unge familier er ikke sykebesøk og eldreomsorg det store problem. Men la en og samme mann følge denne menigheten som forstander i 30 år med vekst fra 40 til 740 medlemmer og du skal et eller annet sted finne en stressfaktor på nevnte område.

Forstandere i Det Norske Misjonsforbund har definerte oppgaver som er fastsatt i reglementet som er tilgjengelig for alle. De sier at han skal ta hånd om forkynnelsen, sjelepleien både offentlig og privat, være medlem av menigheten han betjener så han kan være valgbar til de forskjellige underavdelingene, delta i styremøtene og ha kontakt med ledelsen i alle underavdelingene slik at han kan fremme harmonisk samarbeid, besøke alle dem som ikke kommer til møtene og føre dagbok over alle hus- og sykebesøk.

Sjelesorg og husbesøk er altså med i retningslinjene. Vi kan ikke følge Chucks eksempel. Men samtidig er det vel mange forstandere som lengter etter forhold der de kunne sette seg ned og innvie seg innfor Herren og virkelig arbeide innfor Gud med det de skal bringe i forkynnelsen. Tolv års tjeneste som menighetsforstander har lært meg at uansett hvor meget jeg arbeider, vil jeg ikke være i stand til å fylle den oppgave som retningslinjene beskriver.

Et raskt studie av retningslinjene for menighetene viser at nesten samtlige paragrafer omtaler menighetens ordning, ikke dens funksjon. §§1 og 6 antyder at medlemmene har oppgaver å gå inn i av åndelig karakter.

Hvordan arrangerer Chuck Smith husbesøk og sjelesorg? Det er klart at dette også skjer i hans menighet. Igjen viser Chuck Smith til medlemmene og sier: **Sunne sauer føder lam.** Derved sier han at i forsamlingen er det en selvsjuttis - kontakt mellom medlemmene som bevirker omsorg slik at de som blir borte fra møtene og blir sløve, de får besøk av mennesker som er på samme plan som de. Mennesker som også skal tidlig opp og på arbeidet (som om ikke forstanderen også gjør det), som også må holde huset ved like og har hytte på fjellet,- som også strever med å heise flagg på arbeidsplassen m.m.

Blant dem som er med i menigheten er det mange som kunne omfattes av Galaterne 6:1 - *de åndelige som kan hjelpe til rette dem som snubler.* Derfor har Chuck Smith **et helt korps av åndeligere medhjelpere i menigheten** som tar hånd om sjelesorgen. Dertil er det flere pastorer som deltar i menighetsarbeidet ulønnet for en tid for å lære hvordan denne menigheten arbeider. De tar ved siden av hånd om møtene som er i menigheten alle de andre dagene i uken, og sjelesorgen. Chuck Smith har et helt korps av slike pastorer som er lønnet annet steds fra og som deltar i menighetsarbeidet her for en tid bare for å lære. Det er jo en måte å løse problemene som følger med omsorgen og ansvaret for en menighet med nesten 30 000 medlemmer. Men en stor del av ansvaret hviler på medlemmene selv. Og da disse er inndelt i husgrupper og bibelstudiegrupper som fungerer ved siden av de faste møtene, begynner vi å forstå.

Framtidens menighet

Under Oppbyggelseskonferansen i Grimstad ledet jeg selv et seminar med tittelen «Framtidens Menighet»

I Stavanger som flere andre steder har vi startet opp med husgrupper - roder. Rodemøtene våre har vært godt besøkt. I rodesammenheng ønsker vi å

legge inn perspektiver som omsorg, evangelisering, undervisning og PR. Selv en stor menighet kan drukne i en stor by. Kan vi tenke oss bedre og billigere reklame enn positive rykter? Urmenigheten vokste endog på negative rykter.

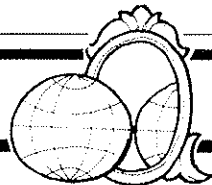
Chuck Smith har truffet et poeng. Den som går på talerstolen, må være forberedt innfor Guds ansikt. Skal vi ta det på alvor at vi ikke vil ønske at forstanderen uke etter uke skal få prekenen «av den Den Hellige Ånd i det han går på talerstolen», må vi også akseptere at **det kreves ro, tid, invielse og grundige studier hver eneste gang han stiller seg fram. Denne tiden må tas fra noe.**

Dersom våre menigheter fikk se alt det som naturlig kan fødes fram gjennom rodefellesskap, ville forstanderens oppgaver på det sjelesørgeriske plan bli vesentlig redusert. Hvor ofte har ikke et husbesøk bevirket at et menneske kom til gudstjenesten et par søndager for å bli borte igjen. Forstanderen makter ikke en slik oppgave i forhold til hele menighetens ytterkant. Efeserne 4:16 sier: *legemet sammenføres og holdes sammen av hvert støttende bånd, alt etter den oppgave som er tilmålt hver enkelt del og slik vokser legemet og blir bygd opp i kjærlighet.* Legemet - menigheten holdes sammen av hvert støttende bånd. Der rodefellesskapet har bevirket kjennskap og omsorgsfølelse, der blir det naturlig for vennene (merk uttrykket) i roden å søke opp og hjelpe. Der blir det naturlig evt. å spørre forstanderen til råds, ikke be ham gjøre det. Det er ikke ett, men mange støttende bånd som holder legemet sammen. Og kraften som driver det hele er Kristi kjærlighet. Også: Da vi kjenner frykten for Gud, søker vi å vinne mennesker.

To spørsmål: Kjenner vi drivkraften i Kristi kjærlighet? Og kjenner vi frykten for Gud? Jeg tror begge kjennes best når vi kommer hverandre nær i menighetens husfellesskap. Gjennom det som skjer der, blir det naturlig å søke inn til undervisningen og den føde som gis i selve menigheten.

Hvilken forstandermodell har du selv bygget i din underbevissthet? Du har aldri tenkt gjennom det helt. Den er bygget gjennom de du har sett og hørt fra barnsbein av. Bibelen sier vi skal begynne med oss selv. Du er en kristen. Du er en kristen leder. Hvilken modell har du for deg selv og din egen funksjon? Jeg er overbevist om at vi begge, du som leder, jeg som forstander og våre mange medlemmer i varmen av Kristi kjærlighet kan smeltes og mykes opp så vi blir følsomme overfor de mange ting Jesus selv har lagt der rundt oss og gå inn i det og kjenne gleden når Guds kraft virker i de mennesker som berøres.

Speilet

Ateist

Madalun Murray O'Hair er USAs mest fritalende ateist. Hun har bl. a. kjempet for å få bort bønn og Bibellesning fra de offentlige skoler. Nå er hennes sønn Bill Murray blitt en ivrig kristen og i boken: «Mitt liv uten Gud» har han beskrevet hvordan det har vært å vokse opp i et ateistisk hjem.

Arthur Blessitt

Ble for en tid siden invitert til en seks uker møteserie i Westminster Chapel i London, hvor den nå avdøde Dr. Martyn Lloyd-Jones var pastor i så mange år. Blessitt brøt kirkens tradisjoner når han inviterte mennesker fram for å overgi seg til Gud, men Dr. Lloyd-Jones som døde for kort tid siden var en stor beundrer av den amerikanske evangelisten.

Larry Norman

vitnet om sin erfaring med Åndens fylde og tungetale under en stor sangfestival på Wembley stadion, sist sommer.

Cliff Richard

har reist rundt på en gospel-konsert turne i desember i England. Inntektene fra turneen har han gitt til en kristen hjelpeorganisasjon.

Gateevangelisering vanskeligere

I 60-70-årene førte utadrettet kristen virksomhet til at mange mennesker ble kristne, mens gateevangelisering i dag gir adskillig dårligere respons. Dette fremgår av en rapport som Navigatørene har utarbeidet, skriver Vårt Land. Navigatørene er en av de bevegelsene som har arbeidet mest med personlig evangelisering her i landet. Rapporten antyder at årsaken til forandringen kan ligge i manglende kunnskap hos folk om kristendommen og Guds ord. De er opptatt av sin nære livssituasjon og er lite orientert mot filosofier og totale livssyn.

Barnedåp

I svenske pinsemenigheter er det ikke uvanlig at man doper barn. Dersom den unge dåpskandidat kan avlegge en klar bekjennelse om sin tro på Jesus Kristus. Man har ikke faddere som stedfortredene dåpsbekjennere.

OASE med presteseminar

OASE-bevegelsen vil i tiden 24. - 27. januar arrangere et predikantseminar. Et liknende arrangement var planlagt i fjor, men det ble avlyst på grunn av kraftige reaksjoner fra en rekke kristne organisasjoner. Sokneprest Kjell-Petter Dahl i OASE-lederskapet sier at det ikke er grunn til kritikk mot en samling der hovedhensikten er å inspirere kristne arbeidere og å skape klarhet i hva dens karismatiske fornyelse står for teologisk. Lederne håper på 400 deltagere til seminaret.

Det er forøvrig nå endelig avgjort at OASE's sommerstevne blir arrangert i Stavanget i tiden 13. - 17. juli 1983. Dette vil kollidere med Santalmisjonens fornyelsesstevne i Hurdal, mens Indremisjonsselskapet har

flyttet sitt storstevne på Bibelskolen i Grimstad en uke fram for å unngå kollisjon med OASE.

Lav aktivitet

2,5 % av medlemmene i den lutherske kirke i Finland, deltar regelmessig i høymessen, viser en undersøkelse som er gjort i landet. Finnene er kjent som et «gudfryktig» folkslag, hvordan er så den faste framførelsesprosenten i andre skandinaviske statskirker?

Offervilligheten svikter

En undersøkelse som ble gjort våren 82 av 60 ulike kristne organisasjoner viser at i årene 1970 til 80 hadde disse en gjennomsnittssøkning på inntektene på 3 % pr. år. Når man tenker på inflasjonen som har vært på 10-12 % hvert år, har det altså vært en minskning. Men i 1981 så ble det for første gang en reel minskning av gaveinntektene på 5,3 %. Derfor har de fleste av disse organisasjoner økonomiske vanskeligheter. Man har lenge tatt som selvklart at inntekter og gaver skal øke fra år til år. I framtiden må man inrette seg på et betydelig lavere nivå, heter det i rapporten fra undersøkelsen.

Keith Green død

En av de mest populære kristne sangere og forkynnere i USA, er død. Han forulykket sammen med sine 2 yngste barn, en flyver og et ektepar som hadde med seg sine 6 barn. De var alle på vei i et privatfly for å holde møter. Keith var knyttet til «Last Days Ministries» som utgir et lite blad. Hans hustru Melody Green, har fortsatt utgivelsen av bladet. Hun sitter tilbake med to av sine barn som ikke var med i flyet. I siste nr. av bladet takker hun for all forbønn og forteller at selv om hun har lidt et stort tap som hustru og mor, har «Gud gjennom sin store nåde hjulpet meg igjennom».

Green utgav fire LP-album («For him who has ears to hear», «No compromise») Etter de to første platene brøt han med sitt plateselskap som han syntes var mer opptatt av å tjene penger en å tjene Herren. Hans siste to album «So you wanna go back til Egypt» og «Songs for the Shepherd» ble ikke solgt på vanlig måte, men ble gitt til dem som ønsket dem mot en mer frivillig betaling. Om noen ønsker å få bladet «The Last Days newsletter» som utgis gratis er adressen: Box 40, Lindale, Tx 75 771, USA.

Reagan misjonsforbunder?

Presiden Ronald Reagan, har presentert seg selv som gjennfødt kristen. En svensk pastor karakteriserer han som «nesten misjonsforbunder». Han tilhører rett nok en prestbyriansk menighet i Bel Air, hvor bl. a. Bob Dyland og Jimmy Stewart tilhører. Presidenten har vært aktivt med i bønnefrokooster og bibelstudiegrupper, men taler ikke så høyt om sin kristne tro, forteller Dan Erickson i Immanuelskyrkan i Stockholm.

Sint Thatcher

For en tid tilbake ble det holdt minnegudstjeneste over de falne i Falklands-krigen i St. Paul katedralen i London. Under talen understreket erkebiskopen av Canterbury mere teamet «fred og forsoning» enn den Britiske militærseier som kostet 255 liv. Etter gudstjenesten sa man til statsminister Margaret Thatcher at hun var så sint at hun «spyttet blod». Men erkebiskop Runcie som selv var dekorert for tapperhet under 2. verdenskrig for å ha reddet en mann fra en brennende tank mens han ble utskutt, sa i sin tale: «Krig er et tegn på menneskelig mislykkethet, og alt vi sier og gjør i denne gudstjeneste må stå i sammenheng med det.»

Noas ark

De tyrkiske myndighetene har gitt en ny tilatelse for en ekspedisjon til Ararat som vil lete etter rester av Noas ark. Det er erfarne forskere og fjellklatrere som skal undersøke sumeriske ruiner ved fjellets fot, og lete etter Noas ark høyere oppe. Lederen er Dr. Johan Morris som har forsket omkring Noas ark de siste ti år.

Fornyelse i Peru

Den karismatiske vekkelser vokser i Peru. Det er en bevegelse ledet av legfolk, og foregår for det meste i den katolske kirke. Over hele Peru er det nå tusen av bønnegrupper. Bare i Lima er det 150 slike grupper, med rundt 30.000 deltakere. Fader Romulo Falcon som er co-ordinator i Lima sier at kirken renses fra ting som ikke er bibelske.

Gedigent misjonsleksikon

Visste du at man regnet at 7.600 mennesker hver dag forlater kirkene i vesten, mens det i Afrika vinnes 16.000 nye kristne hver dag?

Fra 81 regner man med at det er et flertall av kristne på de såkalte «misjonsmarker» i Afrika, Asia og Latinamerika. I år 2000 regner man med at 3/5 av alle kristne vil finnes der. Videre kan vi se at religioner som Islam og hinduismen går fram, mens antall kristne globalt sett går langsomt tilbake. Disse tall er hentet fra «World Christian Encyclopedia» som Oxford University Press har utgitt. Et kjempeverk om kristendommens og religionenes stilling i alle verdens land. Vi så verket i Nairobi og ble imponert av det vel den har av statestikk og opplysninger. Redaktøren av dette verk på 1010 tettskrevne sider av David Barrett, en misjonær som har sitt kontor i Nairobi, men som de siste 14 år har reist til 212 land og områder for å innhente opplysninger. Tall og statestikk må en ta som det er, men med det forbehold finnes intet verk som har så pålitelige og mangfoldige opplysninger om evangeliets stilling i verden i dag. For hver nasjon finner man tabeller over de ulike religioner og kristne retninger. Verden har i dag ifølge anglikaneren Barrett 20.000 kristne grupperinger! Blant de mange ting dette verket kan opplyse om nevner vi:

— Det er Indonesia som har den største muslimske befolkning, men tross det er det vunnet 5,6 mill kristne der bare i løpet av 70-årene!

— I Saudi Arabia som er Islams hovedfeste

er tusener av ungdom vunnet for Gud gjen-nom at de har lyttet til kristne radio-sendinger.

— I Nigeria (Afrikas folkerikeste land) var det 73 % som år 1900 tilhørte ulike stamme religioner og 26 % som tilhørte Islam. Men i dag er 49 % kristne og 45 % muslimer.

— I Syd-Korea er det en årlig kirkevekst på 6,6 %. År 2000 vil 42 % av befolkningen være kristne.

— Pinsebevegelsen utgjør i dag den største protestantiske gruppe og teller 51 mill. Dessuten finnes det 11 millioner karismatikere og 30-40 millioner av mere frie pinseretninger.

— År 1900 var det bare 0,2 % av verdens befolkning som regnet som som ateister, i dag er 20,8 % som bekjenner seg som ateister.

— De menigheter som vokser hurtigst i verden i dag er «ikke-hvite uavhengig kirker», menigheter som ikke er knyttet til vestlige misjoner. Ved år 2000 regner Barrett at disse vil telle rundt 154 millioner. Barrett påpeker også at først i vårt århundre har kristendommen blitt den første verdensomspennende religion i historien. Bibeloversetting er i sterk utvikling og kristne radiostasjoner når 990 millioner mennesker hver måned. Cirka 6850 av jordens 8990 stammer og språkgrupper har på en eller annen måte blitt nådd med evangeliet.

TV og livsstil

Den viktigste enkeltfaktoren når det gjelder å forandre den amerikanske kulturen i dag, er kristen radio og TV.

Det er prof. Jeffrey Hadden ved University of Virginia som sier dette, og baserer seg på forskning fra landets ledende sosio-loger.

— Kristen TV kommer til å påvirke hele nasjonens åndelige og politiske liv, sier han.

Prof. Hadden kritiserer også at deler av pressen tror at den økende interesse for kristendom er et tegn på økende konservatisme i USA.

— De evangeliske kirkene har i dag en meget sterk teknologisk base, som kan hjelpe dem å forandre samfunnet gjennom etermedia, sier han, Kampen for å omskape USA har alt begynt på våre bilderør.

Blygheten forsvant

Sangeren Dan-Jakob Peterson har sluttet som sanger i City-kirken i Stockholm og vil reise rundt som sanger med Borås som hjemsted. Han har vært i menigheten til Stanly Sjøberg siden 1971. Han begynte som evangelist men holdt bare en preken på 8 minutter og overgikk siden helt til å synge. Dagen skriver at før Dan-Jakob kom til City var han så blyg at han nesten ikke våget å synge med i fellessangen. Nå er denne dattersønn til Lewi Pethrus en av frikirkens mest etterspurte sangere, og har bl. a. vært i Sarons Dal og sunget i et TV-program som ble produsert der.

Øsregn

Bladet NYTT LIV har publisert sin 82-83 oversikt over sangere og musikanter i Sverige. Der finnes bare 21 kor og 29 solister, mens det derimot finnes 81 grupper som

spiller ulike former for «kristen rock». En av gruppene heter Øsregn, mens en annen heter Godt vær. Noen har bibelske navn som «Arons skjegg» eller «Biliams åsna». Det blir vel muligens noe komisk når pastoren annonserer at «på søndag kveid så synge Biliams asen». Hadde han enda sagt at eselet skulle tale, hadde det vært ennå mer bibelsk.

Internasjonale konferanser

«Jeg vil bygge min menighet» er temaet for en stor internasjonal evangelisk misjons konferanse som skal holdes ved Billy Grahams hovedkvarter i Wheaton, Illinois den 20. juni til 2. juli 1983.

En lang rekke menigheter og kristne organisasjoner står bak konferansen, og det vil bli nedsett tre arbeidsgrupper som vil behandle tema som «den lokale menighets natur og oppgave,» «nye frontlinjer for misjon» og «hvordan vi skal møte vår tids mennesker:» 1983, Wheaton, Illinois 60187 USA.

I tiden 12.- 21. juli 83 vil det bli holdt en internasjonal konferanse for «reisende evangelister» i Amsterdam. Det er Billy Graham organisasjonen som står bak konferansen og det vil bli tatt opp en rekke aktuelle tema for reisende evangelister. Man regner med deltagere fra hele verden.

For nærmere informasjon om «Amsterdam 83 — skriv til:

Werner Burkling, Box 1000, 1180 CA Amstelveen, Nederland.

Luteranere i USA

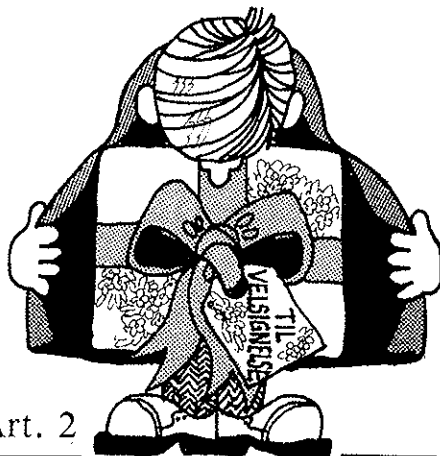
Tre av USA største lutherske retninger med et sammenlagt medlemstall på 5,4 millioner har vedtatt planer om å opprette en ny luthersk kirke i landet, kanskje alt i 1988. Det er «den Amerikanske lutherske kirke», «den Lutherske kirke i Amerika» og «de Forenede evangeliske lutherske kirkene». Det nye kirkesamfunnet blir det tredje største i USA og Sydstatsbaptistene som regner med 13 millioner medlemmer og «Forenede metodister» som regner med ni millioner tilhengere. Det finnes ytterligere 3,2 mill. lutheranere i USA som ikke er med i enhetsplanene.

Luthersk fornyelsescenter

Larry Christensen har trukket seg fra sitt pastorat i San Pedro, for å bli fulltidsleder i det nydannede «International Lutheran Renewal Center» i Minneapolis, USA. Centeret vil bli hovedkvarteret for den lutherske karismatiske fornyelse. Centeret vil utgi et nyhetsbrev og et tidsskrift og tjene lutherske kirker med rådgivning og konferanser. Han begynte sin nye tjeneste i januar 82.

Muhammedaner-misjonen

En sjettedal av verdens befolkning hører til verdensreligionen islam, og likevel er det bare to av 100 misjonærer som reiser til muslimske områder. Det fins mer enn 700 millioner muslimer i verden. Frankrike har 3 millioner, Vest-Tyskland (BRD) har 2 millioner og England 1 million. I Norge er det 12.000. «Be derfor Høstens Herre at han driver arbeidere ut til sin høst!»

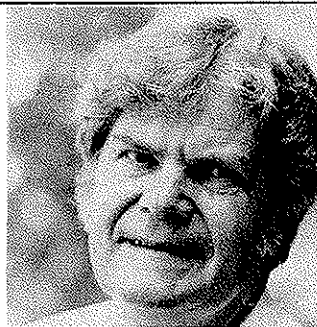

Art. 2

GAVE- OPPDAGELSE OG KALLS- BEVISSTHET

Tegning:
Leif Harry Håvåg

Tekst:
Kjell Sjøberg

Utrustning og gaver

Dersom du har fått et oppdrag fra Herren, så er du også i sterkt behov av å få en utrustning som stemmer med oppdraget. Herren har tre måter å utruste deg på.

1. Han kan gi deg gaver og utrustning som ligger helt utenfor dine personlige muligheter. Du får plutselig ta imot en ny dimensjon ved at du får del i Den Hellige Ånds kraft. Den Hellige Ånds kraft kalles for åndelige nådegaver.

Da Paulus var i den situasjon at han ikke fikk vitne for landshøvdingen Sergius Paulus, ble han hele tiden hindret av troskaren Elymas. Plutselig blir Paulus fylt av Den Hellige Ånd og fungerer i en dimensjon utenfor sine naturlige muligheter. Han taler profetisk og avslørende og får utføre en kraft-

gjerning som avvæpner trollmannen, og som gjør at Paulus får fortsette å føre landshøvdingen til tro, Ap. gj 13:6-12.

Da Daniel ble stilt ved grensen av sine muligheter og sammen med Babels vismenn truet med avretting dersom han ikke kunne tyde Nebukadnesars drøm, fikk han en våkenatt i iver etter en åndelig nådegave. Innen morgenen grydde, hadde han fått kunnskaps ord om Nebukadnesars drøm og dessuten gaven til å tyde drømmer. Siden kunne han funksjonere utover sine menneskelige evner.

2. Herren kan frigjøre ressurser og naturlige evner i deg. «Gå avsted, så sterk som du er, og berg Israel ut av midjannittens hånd! Er det ikke jeg som sender deg?» Dom 6:14. Ved å inngyte frimodighet kan Heren frigjøre skjulte

ressurser inne i oss. Våre gaver er bundet av frykt, dårlig fortrolighet med seg selv og mindreverdigetskompleks. Vi er blitt hemmet av en oppdragelse som ikke har utviklet oss, og vi har levd i et forsamlingsfellesskap hvor gavene våre har blitt bundet i å komme fram i dagen. Men Herren kan frigjøre disse ressursene inne i oss ved å vekke til live gjemte, slumrende gaver.

3. Når du ber om en spesiell utrustning for et oppdrag som Herren har gitt deg, kan han velge å gi deg en gave gjennom en annen person som han gir til deg som gave. Da Moses viste Herren sin svakhet på et visst område, ga Herren ham Aron som en gave til å fylle ut mangelen i hans eget liv. Det kan også hende at du blir gitt som gave til noen som ber om utrustning på et spesielt område.

Bibelens tre måter å omtale de Åndelige gaver på

1. Hele personen er en gave som er gitt til menigheten. «Han (Kristus) steg opp i det høye og bortførte fanger, til menneskene gav han gaver.» Ef 4:8. Det var mennesker som ble gitt som gavepakke til menigheten. «Være så god, åpne pakken og se hvilke overraskelser jeg har lagt ned i den,» sier Herren. Det gjør at vi får en positiv måte å se mennesker på. Vi kan se dem som Guds gaver. Når hele mennesket er en gave, betyr det, at alt som den personen har av yrkeskunnskap, hobby og livsvisdom inngår i gavepakningen.

2. De ni åndelige nådegaver, 1. Kor 12:8-10. Det er Den Hellige Ånds egenskaper som blir gitt som en verktøykasse til oss, etter at vi har tatt imot Den Hellige Ånds gave i våre liv. Liksom snekkeren trenger å bruke hammeren og bilmekanikeren kjenner seg hjemme med skiftenøkkelen, så gis også de åndelige nådegavene for at de kan bli til nytte i de oppgaver der de spesielt behøves. Nybrottsarbeideren behøver troens nådegave, sjelesørgeren helbredelsesgaver, og apologeten, som gir seg inn i det ideologiske forsvaret for den kristne troen, trenger visdommens ord for å kunne gi de rette svar i debatten.

3. Kallelsegaver. Ef 4 er et av gavekapitlene i Bibelen. Der er ordet gave nevnt, men ikke som en betegnelse på noen av de ni åndelige nådegavene. «Nåden er gitt hver enkelt av oss alt etter som Kristi gave blir tilmålt.» Ef 4:7. Med gave menes her ulike former for utrustning som Herren gir for de ulike tjenester, apostel, profet, evangelist, hyrde og lærer. For å skille disse gavene fra de åndelige nådegavene bruker jeg ordet kallelsegaver. Når en kallelsegave anvendes i Herrens tjene-

ste, kalles den for en tjeneste. «Det er forskjellige tjenester», 1. Kor 12:5.

I Rom 12 der Paulus underviser om gaver, finnes det en liste over ulike gaver. Sju gaver blir nevnt. Bare en av disse regnes med blant de åndelige nådegavene. De øvrige gavene er tjenester eller kallelsegaver. «Vi har forskjellige nådegaver, alt etter den nåde Gud har gitt oss.» (Rom 12:6): 1. Profetiens gave, 2. diakoni, 3. lærer, 4. å formane, 5. å gi gaver, 6. forstander, 7. øve barmhjertighet.

Jeremias hadde kallelsegaven å være profet. Dette var han utvalgt til helt fra mors liv, Jer. 1:5. Paulus viste seg også å være kalt og utskilt fra mors liv for sin tjeneste, Gal 1:15-16. Dette får meg til å tro, at kallelsegavene er naturgaver, som vi har helt fra mors liv. Mennesker kan ha gaver som ikke blir brukt i Herrens tjeneste. Gaver fra Gud

kan anvendes til selvvilse formål eller t.o.m. i den ondes tjeneste.

Kallelsegaven fra fødselen er råmateriale som må frelses, bli gjort ren, helliges og overgitt til Herren.

Sammenfatning

Bibelens tre måter å omtale gavene på:

1. Personer som er gitt til menigheten, Ef 4:8,11. Hvert enkelt medlem er en gave til menigheten.
2. Åndelige nådegaver, 1. Kor 12. Ni stykker. Den som har tatt imot Den Hellige Ånds gave, har tilgang til nådegavene.
3. Kallelsegaver er naturlige gaver som er blitt nedlagt fra mors liv, Ef 4:7.

ÅNDELIG LEDERSKAPSKONFERANSE Oppdal 7. - 9. oktober 1982

F.K. 78	Hva Gud gjør i dag DEL 1.	Rune Brennstrøm
F.K. 79	Hva Gud gjør idag DEL 2.	Rune Brennstrøm
F.K. 80	Hva Gud gjør idag DEL 3.	Rune Brennstrøm
F.K. 81	Hvordan tjenesten fungerer	Åge Åleskjær
F.K. 82	Åpningsmøte	Kjell Haltorp
F.K. 83	Lovsang DEL 1	Torbjørn Baksvær og Rune Dahl
F.K. 84	Lovsang DEL 2	Torbjørn Baksvær og Rune Dahl

NYHETER FRA FORNYELSENS KASSETTMISJON

F.K. 85	Sitte, gå og stå	Sverre Granlund
F.K. 86	Guds rikdom	Kjell Haltorp
F.K. 87	Bøy deg for kongen	Sverre Granlund
F.K. 88	Gud gjenreiser sin menighet	Sverre Granlund
F.K. 89	Hvem vi er — hva vi har	Sverre Granlund
F.K. 90	Gleden i Herren	Sverre Granlund
F.K. 91	Det profetiske ord i endetiden	Sverre Granlund
F.K. 92	Å rose seg i Herren	Åge Åleskjær
F.K. 93	Salig ved ordet	Sverre Granlund
F.K. 94	Guds plan	Arnold Børud
F.K. 95	Det største av det minste	Eilert Mossige
F.K. 96	Ingen kan tjene to herrer	Sverre Granlund

Ved kjøp av 10 kassetter kr 230,00
Pris pr. stk. kr 25,00

Bestillingen sendes til:

FORNYELSENS KASSETTMISJON

Roseringen 14
7340 OPPDAL

Dynamiske budskap fra Dynamis kassett

Har du hørt siste nytt?

Et evangelisk, frigjørende og humørfylt oppgjør med religiøs loviskhet.

JIM MACINNES

De åndelige nådegaver

Undervisnings-serie. Praktisk opplysende og inspirert forkynnelse. Et aktuelt emne for alle kristne.

D-276-277-278

3 kassetter tils. kr 60,-
(pluss porto)

JERRY POTTER

Hvordan Gud taler til deg

Undervisningsserie med praktiske sannheter som har ført til positiv omveltning i mange kristenliv. Hvordan du oppøver dine åndelige sanser, og ta imot fast føde fra Guds Ord.

D-285-286-287

3 kassetter tilsammen kr. 60.-
(pluss porto)

D-264 ARNE BAKKEN
Kristendom et gledens budskap?

A-265 LARS ERIK LINDVALL
Død gir liv
Et sterkt undervisningsbudskap.

D-266 ÅGE ÅLESKJÆR
Livet i Kristus
Trosinspirerende om frelsens rikdommer.

D-267 MAGNE FRIESTAD
Festen er igang
Det er ikke trist å bli en kristen.
Hør bare. Mye sang.

D-268 ÅGE ÅLESKJÆR
Fornyelse av trosbudskapet
Våre rettigheter i forsoning, grunnlaget for vår tro.

D-269 TERJE RYGH
Seier over synd
Undervisning om en viktig sannhet.

D-270 LARK ERIK LINDVALL
Kjærlighetens vei
Klar undervisning om en virkningsfull sannhet.

SEMINAR:

LARS ERIK LINDVALL:

Menighet i fornyelse og forandring

D-261 *Liv og virksomhet*

D-262 *Alle kan tjene*

D-263 *Menigheten og grupper*

D-264 *Guds folks enhet*

KJELL ERIK OLSEN:

Kristen i hverdagen

D-271 *Grunnlag for hverdagstjeneste.*

D-272 *Min plass i menigheten*

D-273 *Kristen på arbeidsplassen*

D-274 *Den personlige samtale*

ÅGE ÅLESKJÆR

Ny utrustning til tjeneste

D-281 *Åndens tjeneste*

D-282 *Nøkter til tjeneste*

D-283 *Utrusting til tjeneste*

D-284 *Hvordan utvikle tjenesten*

Kr. 20,00 pr. kassett!

Send oss ditt navn og adresse og nr. på kassetten(e) du vil ha tilsendt.

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Ivar Lundgren, en pioner
for den karismatiske
vekkelse i Norden:

Tekst/foto: Rolf Erik Janøy

Det er ikke bare «herlig» å blir fornyet, en virkelig vekkelser stiller krav til både enkeltpersoner og menigheter. Dette er et av de synspunkter som den kjente forfatteren og journalisten Ivar Lundgren har på den karismatiske vekkelser. Lewi Pethrus sendte ham i 1969 til USA for å skrive om vekkelser. Hans artikler i DAGEN, som senere kom i bokform, vakte oppsikt i hele Norden. I 1972 var han med på å ta initiativ til den første skandinaviske karismatiske konferanse, som ble holdt i Stockholm. Vi møtte Lundgren under Nordisk Konferanse i Aneby i sommer, og fikk del i noen av hans synspunkter på fornyelse og vekkelser.

FORNYELSEN STILLER KRAV TIL OSS

Hvordan begynte du å skrive for den kristne dagspressen?

Mens jeg studerte til lærer i Lund, begynte jeg med å skrive små rapporter til DAGEN fra distriktet. Senere begynte jeg å skrive mer kulturartikler, bl.a om litteratur som jeg studerte på den tiden.

Siden ble du fast ansatt i DAGEN?

Da jeg var rundt 30 år, begynte jeg i avisa som ferievikar, senere fikk jeg jobb som reporter. Men da hadde jeg først arbeidet noen år i IBRA radio. Siden jobbet jeg også i Dagens Nyheter og et år innen FN.

Du hadde et nært samarbeid med Lewi Pethrus som var redaktør på den tiden?

Da jeg sluttet i Dagens Nyheter og gikk tilbake til Dagen, så var det resultat av et kall fra Herren. Jeg hadde en god stilling i storavisen, og det var ikke lett å gå tilbake til DAGEN rent menneskelig sett, men det ble klart for meg at det var Guds vei. Da fikk jeg en veldig god kontakt med Pethrus. Jeg skulle nemlig skrive større reportsjer, og det skjedde på oppdrag og i samarbeide med han. Først sendte han meg til USA for å studere Kathryn Kuhlmans virksomhet og skrive om den. Hun var helt ukjent i Sverige da, men Pethrus hadde planer om å få henne til landet. Artiklene vakte oppsikt, og da hun besøkte Sverige, kom det mye folk til møtene. Sommeren 69 ba Pethrus meg om å dra en ny tur til USA, denne gang for å skrive om den karismatiske vekkelser. Jeg følte dette som en Guds ledelse, at jeg gikk i ferdiglagte gjerninger. Disse ting hadde jeg aldri opplevd om jeg hadde fortsatt som politisk medarbeider i Dagens Nyheter. Jeg var 6 uker i USA og reiste rundt som jeg

selv ville. Gjennom David du Plessis fikk jeg bakgrunnsinformasjon og de mest aktuelle kontakter. Jeg kom tilbake i august og skrev ti store artikler om besøket. Pethrus gikk gjennom dem alle sammen før vi publiserte dem i september.

Rettet han på det du hadde skrevet?

Nei, jeg kan nesten si tvert om. Han skrev nemlig en lederartikkel dagen før min første artikkel kom. I denne ledere gjorde han folk oppmerksom på mine artikler og forsvarte innholdet i dem. Han understreket at den karismatiske vekkelser var fra Gud og at vi burde takke for den. Hadde han ikke skrevet dette, hadde mine artikler vakt kritikk, motsigelse og debatt, men nå gjorde de ikke det. Artiklene ble godt mottatt.

Hvorfor tror du det hadde blitt kritikk om ikke Pethrus hadde stilt seg så positivt?

Dette var helt ukjente ting for pinsevevne. At katolikker, lutheranere og andre barnedøpere skulle være døpt i Den Hellige Ånd var en sensasjon. De fleste hadde også det synet den gang, at de som opplevd en dåp i Den Hellige Ånd, skulle forlate sitt kirkesamfunn og bli pinsevevne. Det skjedde jo ikke i denne vekkelser, og det var veldig kontroversielt. Jeg vet det var de som var skeptiske og kritiske, men de uttrykte ikke sin kritikk fordi Lewi Pethrus så sterkt tok standpunkt for denne vekkelser.

Hva kom det av at Pethrus hadde et så positivt syn på den karismatiske vekkelser helt fra dens begynnelse?

Han hadde for flere år siden fått klarhet i at pinsebevegelsen skulle bli etterfulgt av en enda større vekkelser.

Han prekte om dette i flere år før noe skjedde. Da den karismatiske vekkelse brøt ut, kom ikke det som noe overaskelse på han, men han så i den begynnelsen til den visjon han hadde fått. Lewi Pethrus hadde selv gjennomgått en utvikling som gjorde han åpen. Han stagnerte ikke som eldre, men tvertom hadde han en stor vitalitet og evne til å være i bevegelse. Han lot seg ikke låse fast, men var hele tiden åpen for informasjon og forandringer. Han gikk fra baptistene til pinsebevegelsen da den bare var en liten og foraktet vekkelse. At han kunne være så fri på sine eldre dager har nok også sammenheng med at han ikke hadde lederansvar i en menighet. Så lenge man står som leder for en virksomhet, kan det være mer vanskelig å være åpen for selvkritikk og forandringer.

Lewi Pethrus.

Var Pethrus åpen når du snakket med han om disse spørsmål?

Han var helt fri når vi snakket privat, han la aldri skjul på hva han mente. Jeg husker jeg spurte han: «Hvilket standpunkt opplever du som det viktigste som du har tatt. Den gangen da du tok stilling for pinsbevegelsen eller når du gjorde det samme for den karismatiske vekkelsen?»

Uten tvil da jeg stilte meg positiv til den karismatiske vekkelsen, svarte Pethrus. Det sier mye om den store betydning han tillia den vekkelsen. LP var også med å arrangere den første karismatiske konferanse her i Sverige i 1972. Jeg var med på den første internasjonale konferanse i England 1971. Da fikk jeg en sterk opplevelse av at vi skulle ha en slik konferanse her i Sverige også.

Utvikling

Hvordan har du opplevet utviklingen i denne vekkelsen de siste 10 år?

Det har hendt ganske meget. Det har vært en rekke karismatiske konferanser, de første hadde en stor bredde og samlet kristne fra ulike hold. Siden ble det også spesielle konferanser som hadde et mer spesielt opplegg. F.eks. holdt Filadelfia Stockholm en egen konferanse hvor de bl.a. innbød en katolikk til å tale. Da var det mer menighetene som stod bak, og ikke en komité fra ulike samfunn. Vi har også hatt spesielle grupper som er innbudt slike konferanser. Det er mulig at denne utvikling har gjort at en del kristne kjenner seg utenfor. Noen har sett på vekkelsen som uttrykk for visse gruppers interessefelt.

Hvordan virket LPs bortgang på de svenske pinsevenners syn på denne vekkelse?

Det ble naturlig nok et tomrom når en så dominerende lederskikkelse som LP blir borte. Jeg tror ikke det var noen med så stor kunnskap om det som skjedde på kristenfronten rundt om i verden som LP hadde. Han hadde en rekke kontakter som gjorde at han forstod det som skjedde i den åndelige utvikling bedre enn mange andre. Denne forståelse fantes ikke på samme måte siden. Man ble mer opptatt av interne spørsmål, og den karismatiske vekkelsen ble liksom skjøvet til siden.

Fikk denne vekkelse noen betydning for de svenske frikirker?

Den har vært til stor nytte. Den medvirket til å forandre hele det åndelige klima i vårt land. Når det gjelder pinsevekkelsen, ble den reddet fra en truende tendens til å isolere seg. I 60-årene var det en voksende militant stemning i bevegelsen. Man angrep andre menigheter i kampen for den rette lære. Det tror jeg hadde ført til en isolering, om ikke fornyelsesvekkelsen hadde kommet og bedret forholdet til de andre kristne. Pinsebevegelsens budskap har også blitt akseptert på en helt annen måte enn tidligere, bevegelsen har fått en ny status og er ikke lenger så omdiskutert. En rekke av de eldre frikirkesamfunn har fått en injeksjon av fornyelse og vekst gjennom denne vekkelsen. Jeg vil ikke legge skjul på at jeg personlig hadde håpet at pinsevennene i enda større grad hadde åpnet seg for fornyelse, og tatt imot den. Mange har laget seg et bilde av en åndelig vekkelse, som de ikke får til å passe inn med den karismatiske. At folk fra ulike menigheter kan møtes i

felleskap og lovsang uten å hindres av det læremessige, rokker ved manges tankebaner. Det viser seg at det er veldig vanskelig for en bevegelse å bryte opp og forandre seg. Det er så meget som taler for at man skal gjøre det samme som tidligere. Man har tradisjoner og erfaringer, mens det nye er uprøvet og fremmed. Det gjelder ikke bare pinsevenner, det gjelder alle kristne. Man venter at Gud skal gjenta seg selv, slik de lærte å kjenne han for mange år tilbake. Da blir det vanskelig å omstille seg når Gud kommer med fornyelse. Fornyelse stiller krav til den som vil være med i den. Vi må akseptere at andre kristne er våre brødre og søstre, selv om de tror litt anderledes enn vi selv. Men vi må ikke glemme at pinsevekkelsen fremdeles er en levende bevegelse som vokser.

Folkevekkelse

Hvordan ser du på fremtiden for den Karismatiske vekkelse?

Vekkelsen har vært en handlemåte fra Guds side mot sitt folk, og det siste kapittel er ikke skrevet. Det er sådd ut meget som vil vokse og gro fremover. Min fremtidsvisjon er at vi skal få oppleve en folkevekkelse i Norden. Det er stort behov for det. Men den beste måte å bekjempe den hedenskap som omgir oss, er at menighetene blir levende. Den karismatiske vekkelse og dens fortsetninger setter de kristne inn i funksjon. Den gir mennesker kraft til å leve og kjempe for Guds rike.

Jeg tror den karismatiske vekkelse i sin fortsettelse blir en tverrkirkelig bevegelse. Den blir nok ikke anerkjent av samfunnslederne, men blir heller ikke bekjempet av dem. Den kommer til å forene de kristne på tvers av ulike samfunn, det har vi jo alt sett begynne å skje. Det blir ikke nye menighetsdannelser og konkurranse med de bestående samfunn, men tvertom en hjelp til disse. Fornyelse vil gjøre Guds folk mer effektive.

Skal vi oppleve folkevekkelse, må det vokse fram en større enhet. Den er nødvendig og etter Guds vilje, uten den vil det være vanskelig for menighetene å fungere og være troverdig.

Hva er dine egne fremtidsplaner?

Jeg har vært redaktør av Svenska Journalen og forlagssjef for forlaget Harriers, men jeg har sluttet i begge disse stillinger. Jeg er nå helt fri til å skrive bøker og artikler. Jeg har mange planer, men vil ikke si noe om dem før jeg setter dem ut i livet. Men det er mye å skrive om, forsikrer Ivar Lundgren, som særlig er interessert i den åndelige fornyelsen og misjonen.

Karl Strander er en «Assembles of God» pastor i Lakland, Florida. Menigheten driver en omfattende virksomhet med skolearbeide, radio og fjernsyns- virksomhet. Strander er kjent som forfatter av mange artikler til den kristne pressen. Denne artikkel er hentet fra Charisma, med tillatelse.

Karl Strander:

Gjem Guds ord i ditt hjerte

*Når du er på reise,
så bruk tiden
til å lære avsnitt
i skriften utenat!*

Det er 3 grunner til at jeg memorerer Guds Ord: for å gjemme det i hjertet (Salme 119:11); for å gjemme på det dag og natt (Salme 1:2); og for å vite hva det sier, uten å se etter (Salme 37:31).

Noen ganger blir jeg fanget i en situasjon uten bibel. Ved andre anledninger har jeg ikke tid til å slå opp i den, men er i behov av å kunne sitere utenat av Skriften. Dessuten kan det komme en dag da alle bibler blir konfiskert. Når jeg gjemmer Ordet i mitt hjerte ved memorering, har jeg alltid bibelen med meg.

Det har vært en rik tilfredsstillelse, å utvide min bibelkunnskap ved å memorere - lære Guds Ord utenat. Gud har hjulpet meg til å memorere mellom 70 og 80 kapitler av utvalgte Skriftavsnitt. Jeg bruker til stadighet disse skriftstedene, og fletter dem inn i samtaler, undervisning og forkynnelse.

Det finnes 3 grunnleggende metoder for memorering av Guds Ord: 1) **Assosiasjon** - at du assosierer eller forbinder ord med kjente gjenstander fra hverdagslivet; 2) **Repetisjon** - at du repeterer eller gjentar et avsnitt om og om igjen inntil det har brent seg fast i sinnet; og 3) **Rot-memorering** - at du lærer utenat ett uttrykk, én setning eller ett vers ad gangen, og så til stadighet vender tilbake til det. Jeg bruker personlig denne metoden mest. Vanligvis memorerer jeg bibelvers i grupper på 3.

Som tenåring begynte jeg med navigatørens kurs for bibel-memorering, som oppmuntrer til lesing av «**nøkkelvers**». Etter den tid har jeg begynt med memorering av skriftavsnitt, kapitler, og til sist hele bøker i Bibelen. Denne utviklingen i memoreringen, fra nøkkelvers til avsnitt og fra kapitler til hele

bøker, er viktig. Det er læremessig farlig, etter min mening, å memorere bare nøkkelvers, fordi det er så lett å ta sannheten i et spesielt vers ut av sin sammenheng - ettersom du ikke kjenner versene før og etter.

Når er den beste tiden til å memorere? De fleste vil være enig om at det er når de er friske og opplagte - vanligvis tidlig om morgenen, før de fleste ennå er oppe. Noen foretrekker å memorere sent på kvelden, når de andre har gått til ro for natten. For å kunne memorere effektivt er det nødvendig å være fullt ut konsentrert. Det innebærer at innlesningen må skje der hvor ingen ting kan distrahere deg. Av og til reiser jeg opp til en liten innsjø i nærheten og legger ut på min lille flatbunnede båt. Der midt ute på sjøen kan jeg memorere uten avbrytelser.

Andre steder som er gode for memorering er når du er alene i bilen på en lett trafikkert vei, mens du er på reise, eller når du spaserer i ensomhet.

Noen har den formening at eldre mennesker ikke kan lese utenat. Dette er ikke sant. Jeg kjenner mange eldre venner som har festet lange avsnitt av Guds Ord i hukommelsen. En annen ting er, at dersom du ikke har memorert på lang tid, eller slapper av fra det en stund, så må du arbeide hardt med ditt sinn for at det skal kunne memorere igjen. Det er på samme måten som med mennesker som slutter av skolegangen for en tid. De får i alminnelighet vanskeligheter med å begynne igjen med skolearbeidet. Å memorere kan være vanskelig til å begynne med, men det kan gjøres.

Når du har lest et skriftsted, bruk det da med en gang. Anvend det i den daglige samtale, ved familieandakten, og bruk det i din åndelige tjeneste. Det

vil mer enn noe annet sette deg i stand til å bevare det du har lært utenat.

Omtrent hver uke går jeg igjennom de 70 - 80 kapitler jeg har lest utenat, både fordi jeg nyter å gå igjennom Ordet, og fordi det hjelper meg til å sitere nøyaktig i min framtidige tjeneste som forkynner. De 5 timene det tar meg å gjøre dette har stor lønn. Det er lett å memorere bibelvers og sitere dem for meg selv privat. Men når jeg siterer Skriften foran en forsamling, er det helt avgjørende at jeg har vært igjennom avsnittene 100 ganger, slik at jeg kjenner dem til fullkommenhet. Ellers kan det med lethet bli med deg som med den lille damen som sto opp i et møte og sa: «Det er et skriftsted som har kommet til meg ikveld, og som jeg aldri vil glemme så lenge jeg lever! Det lyder slik....Øh...Hmm.. Jeg kommer nok snart på det!?»

Det kan skje for enhver som ikke repeterer og repeterer. Og selv etter repetisjon må Den Hellige Ånd selv hjelpe oss å huske, slik at vi kan tale det når det er behov for det.

Å få Guds ord inn i våre hjerter er av den aller største betydning for at vi skal vokse. Undervisningskassetter, kristne bøker, musikk og lovprisning, og artikler om «Hvordan du gjør det» - alt sammen kan være til opphøyelse av Hans navn. Det kan alt sammen «inneholde» Guds ord, men ordet er blitt «filtrert» gjennom et annet menneske lik deg selv. Det finnes intet som kan sammenlignes med det som kan sammenlignes med det rene, utilsørede Guds Ord, som ikke er blitt «tilvirket» av en annen som ønsker å gi deg daglig ernæring med «åndelige vitaminer og mineraler», nødvendig for kristen vekst og modning.

Du kan lese det, studere det, og

granske i det, men ingen ting kan erstatte **memoreringsen** av Guds Ord - og dens endelige virkning til det gode for ånd, sjel og legeme. Når du lærer det utenat, får du Guds Ord på *innsiden*.

Advarsel! Prøv ikke å memorere uten Den Hellige Ånds hjelp. Memoreringsen alene er ikke nok. 2 Korinter 3:6 forteller oss at: «Bokstaver slår ihjel, det er Ånden som gjør levende.» For det første vil Den Hellige Ånd hindre Satan i å gjøre ditt sinn tomt eller å få tankene dine til å vandre, mens du memorerer. For det andre vil Han - Den vilsignede Trøster og Lærer, Den Hellige Talsmann - hjelpe deg til å tenke rett om den læremessige side av de skriftavsnittene du lærer deg utenat, med den Visdom Gud alene kan gi (Jakob 3:17).

Kom ihu hva salmisten skrev:
I hjertet gjemmer jeg Ditt Ord så jeg ikke skal synde mot deg... og (han) har sin glede i Herrens Lov og grunner på den dag og natt... Han har Guds Lov i sitt hjerte, og hans gang er alltid støt! (Salme 119:11 1:2 og 37:31)

Filosofiprofessor - Forts. fra side 11.

sammen har 12 adopterte barn, med mange barnebarn og oldebarn.

Kassetten med opptak av vielsen mellom Derek og Ruth Prince kan fåes kjøpt. I boken «Jerusalem, du elskede», («Appointment in Jerusalem») har han skrevet en biografi over sin første hustru Lydia. Fra 1977 har han engasjert seg meget med Israel. Han tror at alt som berører Jerusalem og Israel vil få ringvirkninger på hele verdenssituasjonen. Han tror også at islam er en av de sterkeste åndsmakter i verden i dag, og tilbringer derfor mye av sin tid i Jerusalem til åndelig krigføring, i dette eksplosive senter av verdensbegivenheter. Hans siste bok «The Last Word on the Middle East» omhandler Israels nyere historie sett i Bibelens lys. Vi har fått Prince tillatelse til å publisere så mange kapitler vi vil fra denne boken, så her vil Pionerens lesere få anledning til å gjøre seg kjent med hans syn på Israel i profetenes lys.

Radioprogrammet «Today with Derek Prince» kan høres hver dag over store deler av USA og andre deler av verden. Han mottar hver mnd. ca 1500 lytterbrev. Seks ganger i året sender han ut en kassett med et personlig budskap til de som er interessert i å følge hans virksomhet, det kaller han UPDATE og koster \$20 i året. Update, kassetter og bøker av Prince kan bestilles på følgende adresse:

Derek Prince Ministries
P.O. Box 14306
Ft. Lauderdale, Fl. 33302 USA.

Vekkelsen i Finland fortsetter

Reportasje: Ernst Jacobsen

Vi har bedt redaktøren av det finske «Missions Standdaret», Ernst Jacobson, sende oss en rapport om vekkelses-situasjonen i Finland. Jacobson er baptistpastor i Vasa og har vært sterkt engasjert i den karismatiske vekkelsen i Finland.

I følge kirkens forskningssentral kom den karismatiske fornyelsen til Finland akkurat ved overgangen til 1970-tallet. Det var først og fremst innen statskirken — den evangelisk lutherske kirken, som den offisielt heter — som vekkelsen fikk sitt fotfeste.

Det har virkelig vært en åndelig oppvåkning flere steder i landet. Av spesielle steder for vekkelsen kan nevnes St. Michel (Mikkeli på finsk), Tammerfors (Tampere), Karleby (Kokkola) og Lappo. Det sistnevnte stedet ligger, liksom Karleby, i Österbotten. Og det var akkurat i Lappo hvor det oppsto et sentrum for vekkelsen med pastor Niilo Yli-Vainio som det synlige redskapet.

Folk kom med busser og biler fra ulike hold for å være med på møtene i Lappo på tirsdagskveldene i løpet av et par års tid på slutten av 1970-tallet og begynnelsen på 1980-tallet. Mange fikk møte Herren. Jeg var selv med ved flere anledninger, og det hendte at 75 til 150 mennesker søkte frelse i det samme møtet.

Vekkelsen spredte seg sørover, bl.a. til Tammerfors, og også til svenskebygdene langs den østerbottniske kysten, fra Karleby i nord til Lappfjärd i sør, med residensbyen Vasa midt imellom, opplevde de at vekkelsen banket på forsamlingsenes dører.

Dessverre var man ikke rede til å åpne på alle disse stedene ennå, og dette er kanskje årsaken til at «Svenskfinland» ikke fikk så stor føling med det som skjedde på det åndelige området, i

hvert fall ikke på det tidspunktet. Jeg hadde selv fått møte Herren på en mektig måte under et møte som Niilo Yli-Vainio hadde, og til Guds ære kan jeg vitne om at jeg har fått se den samme merkelige kraften virke sterkere eller svakere ved ulike tilfeller.

Vekkelsen spredde seg altså først og fremst i de finskspråklige områdene, men i Karleby, som er tospråklig, med de finsktalende som majoritet, ble det nytt liv blant mange, også blant svenskspråklige (det finnes omkring 300.000 finlands-svensker i Finland). Den lille baptistmenigheten gikk over til å holde møtene sine på finsk. For to og et halvt år siden hadde menigheten bare 30 medlemmer, nå er den blitt forøket til 150! Det synlige redskapet er en finskspråklig evangelist, Olavi Eskola, som betjener forsamlingen.

Vinden holder på å snu nå i de østerbottniske svenskbygdene. Men så langt kan man tale om en slags «ukirkelig vekkelse». Man kan nemlig ikke lokalisere det som skjer åndelig, til bestemt å gjelde statskirken eller frikirkene. Snarere skjer omvendelsene et eller annet sted midt imellom de to fraksjonene.

Dersom frikirkeligheten på samme måte som statskirkeforsamlingene nå åpner for den åndelige utviklingen, kommer det til å skje store ting framover i 1980-årene. Helt siden begynnelsen av 1970-tallet er det skjedd mye i Helsingfors, først og fremst i Lukasmenigheten, men også blant helsingforssvenskene. Der holder de for-

bønnsgudstjeneste annenhver torsdag. Folk kommer stadig i skarer til disse finsk-svensk-språklige møtene.

Lektor Ulla-Christina Sjöman er det redskap som Herren anvender ved disse forbønnsgudstjenestene. Og faktum er at takksigelsesemnene ofte er fler enn bønnebegjærene! Mennesker er blitt helbredet til ånd, sjel og legeme. En annen person som har betydd mye for fornyelsen blant svenskene i Finland, er teol. dr. Erik Ewalds, også kjent i Norge.

Vekkelsen i Finland fortsetter, det råder det ingen tvil om. Men det er ikke alltid like lett å finne veier for mennesker som står i en nøkkelposisjon - altså åndelige ledere - som kunne føre til at stadig fler nås av Åndens mektige vind. Vi har et øyeblikk av nåde akkurat nå i Finland. Be for oss!

Fra et møte i Karleby sommeren 77. det er Niilo-Yli-Vaninio som står på talerstolen. Kvinnen som ligger på gulvet ble helbredet fra lammhet og vitnet siden om sin helbredelse i et møte i Lappo.

Nyfelste venner fra Karleby baptistmenighet som sist sommer medvirket på en konferanse i Vasa. Ca. 15 av sangerene på bildet har blitt frelst i vekkelsen som fortsatt går fram i denne menigheten.

Det mest betydningsfulle er

Herrens nærvær

Gud gjør mektige ting i menigheten i vår tid. Det er inspirerende å se hvordan Gud gir sitt folk kunnskap. Det er også interessant å se hvordan orden og struktur kommer inn i Guds menighet. Men vi må stadig minne oss selv på at det viktigste i menigheten ikke er ordningene og formene — strukturene. Det er ikke spørsmål om flest mulig mennesker, bra bygninger, et stort misjonskontor eller en stor søndagsskole. Det mest betydningsfulle i menigheten er Herrens nærvær.

Det er Herrens nærvær som han har lovt oss, som kommer til å utgjøre forskjellen mellom en menighet som har liv og en menighet som bare har det i navnet at de lever, (Åpenbaringen 3:1). Det er Herrens nærvær, ikke våre strukturer, som skal beskytte oss på stormens dag, (Jes 4:5-6). Det er viktig å ha en riktig struktur, men struktur i seg selv er som et legeme uten ånd, (2.Kor 3:5-6).

Guds nærvær har alt å si

Moses innså den absolutte nødvendighet av å bli ledet av Herren og hans nærvær. Ved et tilfelle da Gud var opprørt over folkets avgudsdyrkelse, sa han til Moses at han ikke personlig ville gå sammen med folket lenger, men at han tenkte å sende en engel for å lede dem videre. Moses var meget bestemt i dette spørsmålet. Han lot Gud få vite at han ikke kunne godta en stedfortreder. Han ville ikke ha en engleåpenbarelse, han ønsket Herrens nærvær, (2.Mos 32:34, 33:15). Moses var ikke interessert i dramatiske effekter. Hans interesse gjaldt Guds nærvær. Han var ikke interessert i noe annet som kunne bli en erstatning for at Herren selv var tilstede hos sitt folk.

Gud har åpenbart for oss at det finnes et lovet land der framme foran menigheten. Han gir et åndelig lederskap

Tekst: Sven Levin

til sitt folk på samme måte som han ga lederskap gjennom Moses. Han har vist hvordan han vil ha sitt aller helligste. Han har gitt oss offeret, presteskapet og budene, men uten Herrens nærvær i vår midte, så er vi som alle andre folk. Vi kommer aldri til å kunne gå inn i det Gud har tiltenkt oss.

Hjertets holdning

Guds nærvær beror ikke avgjørende på struktur. Naturligvis betyr strukturen en viss forskjell når det gjelder i hvilken utstrekning Gud har frihet til å åpenbare seg iblant oss, men Guds nærvær beror først og fremst på den innstillingen hjertet vårt har.

Gud lover sitt nærvær til dem som er ydmyke, (Jes. 57:15, 66:2). Gud vet at om vi forblir ydmyke innfor ham og hans ord, så kan han lede oss inn i den hele og fulle sannhet. Men så fort vi tar imot en hovmodig ånd og tror at vi kjenner til alt og at vi ikke behøver å forandres, da kommer vi til å oppdage at Gud er blitt vår motstander. I stedet for å lede oss kommer han til å stå oss imot, (Jak. 4:6). Gud ønsker ikke å bo hos de hovmodige, (Salme 138:6). Men overfor de ydmyke vil han vise seg mektig.

Gud lover også sitt nærvær til dem som er lydige, (2.Mos 29:38-46, 1. Kong 6:12-14). Om vi virkelig er ydmyke innfor Gud, kommer vi også til å lyde hans ord. Dersom vi er det fram-

trengende folket som legger sterk vekt på lydigheten for Guds bud, kan vi også stadig forvente at Gud kommer til å være iblant oss for å lede sitt folk — menigheten, som er hans kropp. Gud lengter etter å åpenbare sitt nærvær iblant oss, men han vil ikke bo blant opprørere. Om Gud har åpenbart sine veier for oss og vi enda ikke søker å forme våre liv etter hans ord, så løper vi den risiko å miste hans levende nærvær i vår midte.

Foruten ydmykhet og lydighet så gir Gud også gjensvar til et takknemlig hjerte. I den anledning har Gud lovet sitt nærvær til et lovsyngende folk,

(Apostlenes Gjerninger 2:46-47, Salme 74:2). David sier oss at Gud troner på sitt folks lovsanger, (Salme 22:3). Hvis vi priser Gud, er han opphøyd i vår midte, hodet blir opphøyd til dets rette posisjon. Det er interessant å legge merke til at Bibelen sier at lovsang og tilbedelse kan bryte ufuktbarhet, (Jes 54:1), og at de som vegrer seg for å tilbe Gud, kan bli ufruktbare, (2. Samuel 6:23). Lovsang og tilbedelse har den hensikt å bryte lenker og gi frihet til dem som er fanget, (Apostlenes Gjerninger 16:9). Dette beror imidlertid på om Gud bor i lovsangen blant sitt folk, for der Gud bor, begynner ting å skje: Mennesker settes i frihet i Herrens nærhet og som et resultat trekkes flere mennesker inn, (Sakarias 2:10). Når vi har Guds nærvær, behøver vi ingen spesielle tricks, dramatiske opptredener, et stort kor, eller noe annet som kan virke tildragende. Mennesker kommer til å bli frelst på grunn av Herrens nærvær.

Tradisjon og fornyelse

En annen sak som kommer til å forsikre oss om Guds nærvær i vår tid, er villighet til å vende om fra våre onde veier for å komme inn på Guds rette vei, (Esekiel 43:9). Det er slik at alt vi gjør som står i motsetningsforhold til Guds ord, er en synd i Guds øyne, (Jak 4:17, Romerne 14:23). Fordi Gud har åpenbart sin sannhet for oss, tillater han oss ikke lenger «privilegiet» å leve på et lavere nivå. Når han åpner våre øyne for de områder hvor vi har vært uvitende, forventer han at vi skal gå videre og vandre i den sannheten, (Apostlenes Gjerninger 17:30). Av og til innebærer dette en hel del omfattende forandringer i våre liv, men en ånd i lydighet og ydmykhet forenet med Guds nåde, kommer til å gjøre oss i stand til å vende ryggen til tradisjonens veier for i stedet å vandre på Guds vei. Når vi gjør det, kommer Gud til å

bekreft ditt ord i vår midte gjennom en vidunderlig manifestasjon av ditt nærvær.

For å frigjøre Guds kraft og nærvær iblant oss er spørsmålet om enhet av største betydning. Det er av og til meget vanskelig å opprettholde enhet i tider med forandringer, fordi enkelte ikke har muligheter til å forandres i samme takt som de andre. Noen kommer alltid til å bevege seg langsommere, og det er disse menneskene som beskytter andre fra å forhaste seg og være uforstående. Men i en tid med forandringer kommer knapt treghet og usikkerhet til å oppfattes som noen positiv frukt.

Det er meget lett for ledere som ser en sannhet, å ville tvinge fram en akseptering av denne sannheten hos sine etterfølgere. Han synes at de skal forstå like lett som han selv forsto det. Men dette skjer ikke alltid.

Sauer kan være villige til å følge etter, men de kan også være meget sta. De er vanedyr, de er produkt av sine omgivelser, og de er ikke forberedt på forandringer som går så fort for seg. Ledere må forstå dette, og se betydningen av å bevege seg langsomt og å beholde balansen mellom lovens bokstav og lovens ånd i sin undervisning. Det er bare ved å bevege seg sakte at enheten i den Hellige Ånd kan hjelpe oss til å bevare fredens bånd, (Efeserne 4:1-6). Denne enheten er absolutt avgjørende om Guds folk skal få oppleve Guds rike velsignelse, (Salme 133). Hver enkelt leder trenger Guds visdom i tillegg til tålmodighet og evne til å holde ut for å få se at alle forandres. Han vil ikke se en eneste som går under, (2. Peter 3:9). Hvis ledere kan opprettholde tålmodighet og håp inntil enden på samme måte som Herren gjør, så kommer de til å få være med på å høste en etterlengtet frukt, (Jak 5:7), og de kommer til å kunne se opp til Herren og si «av dem som du har gitt meg, har ikke en eneste gått fortapt».

OASE '82

**Dager til fornyelse, utrustning og misjon
på evangelisk luthersk grunn,
Kristiansand 14.-18. juli**

**KJØP KASSETTENE
fra møter og seminarer**

*Kjøp, hør, innby venner og kjente, og skap en
OASE i din egen stue!*

Send meg snarest flg. kassetter:

MØTEOPPTAK

(i stereoutførelse)

...stk. 82-1	«Størst blant dem er Kjærligheten» Kjell Petter Dahl	...stk. S-102	«Streb etter nådegavene» Ragnar Skottene
...stk. 82-2	«Med Hellig Ånd og kraft» Del 1 Jan Gossner	...stk. S-103	«Vi tilber deg vår konge» Arne Nordahl
...stk. 82-3	«Med Hellig Ånd og kraft» Del 2 Jan Gossner	...stk. S-104	«Dere skal være mine vitner» Oddvar Søvik
...stk. 82-4	«Med Hellig Ånd og kraft» Del 3 Jan Gossner	...stk. S-105	«Se markene er hvite» Bernhard Pedersen
...stk. 82-5	«Gi oss større tro» Jens Petter Jørgensen	...stk. S-106	«Guds rikes vekst i Afrika» Mary og John Wilson
...stk. 82-6	«Ingen kan tjene to herrer» Torsten Josephson	...stk. S-107	«Kvaddagskristen vil eg vera» Knut Grønvik
...stk. 82-7	«Jesus alene» Kurt Hjemdahl	...stk. S-108	«Ta dere av hverandre» Sverre Jølstad
...stk. 82-8	«Kom, Herre Jesus» Erling Utne	...stk. S-109	«Enn om vi ble flere» Bjørn Buc
...stk. 82-9	«Hva svarer Oase» Ove Conrad Hansen	...stk. S-110	«Synderkjennelse og mindreverdighetsfølelse» Nils Magnar Grendstad
		...stk. S-111	«Våre sykdommer tok Han på seg» Kjell Petter Dahl
		...stk. S-112	«Sterkest alene?» Johanna Høyer Sandun
		...stk. S-113	«Korset og kraften» Martin Synnes
...stk. S-101	«Åndsåp og åndsfylde» Johan Østerhus	...stk. S-114	«Karismatikk på lokalplanet» Martin Cave

SEMINAROPPTAK

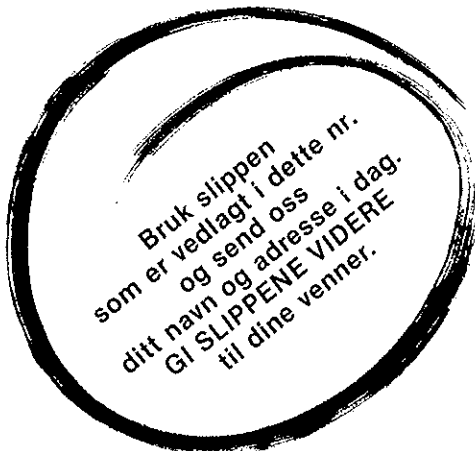
Pris pr. kassett: kr. 30.- Ved kjøp av 10 kassetter eller mer: kr. 25.- pr. kassett. Porto kommer i tillegg. Ved kjøp av 6 kassetter eller mer følger en hendig kassetterm med også.

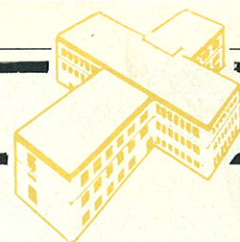
... stk. Sangkassett fra Oase-82, a' kr. 45.-
Med opptak fra møtene i Gimlehallen.

Fyll ut denne annonsen og send den til:
PROKLA-MEDIA, 2312 OTTESTAD

Navn:

Adresse:

**Spalteredaktør:
Marit Kristine Rasmussen**

TAKK

Av Aril Edvardsen

Jeg møtte Matthew i India for en tid tilbake. Vi holdt et Predikantseminar for 300 indiske predikanter i en by i Nord India.

Matthew kom til det lille huset jeg bodde i mens vi holdt møtene. Vi satte oss på trappen i skyggen av et citrontre, og forsøkte å snakke sammen mens et par store papegøyer skrek til hverandre i et bur under takmønet.

«Husker du meg igjen», sa Matthew «jeg kommer for å si takk!»

Jeg nølte litt, og han fortsatte: «Jeg hil-

Bibel- & Misjonsskole med tre årskurs og evangeliseringsseminar.

1. årskurs

Grunnleggende teoretisk og praktisk undervisning i Bibel og misjon

2. årskurs

Praksisår i menigheter og på misjonsmark

3. årskurs

Videregående undervisning i Bibel og misjon/media. Linjedeling.

Evangeliseringsseminar

Seks ukers teoretisk og praktisk kurs i evangelisering Høst og vår.

Bibelskolens virksomhet høsten 1982

Ved Bibelskolen i Sarons Dal er det alltid mye aktivitet. I høst har vi hatt det ekstra travelt. Det har vært møteopplegg og helgeturer hvor vi har dratt avgårde med bussen var.

Arendal, Eydehavn, Fevik og Lillesand har vært målet for disse turene. Vi har kjørt fra skolen på lørdag og vært tilbake søndag kveld. Herren har virkelig stadfestet forkynnelse og vitnesbyrd med medfølgende tegn.

Vennesla og Vågsbygd har også hatt besøk med rike møter med elevene og Martin Meland.

Ellers har elevene ved dette kullet gjort en enestående fin innsats når det gjelder Polen. 3. desember kjørte vi nedover med

en trailer med klær, medisin, mat og 5.000 Bibler. (I forbindelse med aksjon BIBEL-82) Skolen var så heldig å få en fantastisk støtte i Olav Tolås som stilte sin trailer til disposisjon og dessuten finansierte flere tusen av Biblene og mye av maten. Strømbarm kommune var sammen med oss om denne aksjonen, og vi er takknemlige for at dette lot seg gjøre før jul slik at vi kunne glede mange polske familier.

Vi som var med på turen, opplevde Herren på forunderlige vis. Ja, vi kan bare si at han gikk foran.

Nå gleder vi oss til å ta fatt på et nytt år — 1983 — med undervisning og praksis og alt det Herren vil gi oss i den tiden som ligger foran oss.

ste på deg første gang da du kom til India i 1969. Jeg gikk første kull på bibelskolen her i byen som dere venner i Norge var med og bygge. Etter Bibelskolen fikk jeg underhold fra dere i Norge og dro til staten Rajasthan i Nordvest India for å drive pionerarbeide. I dag har vi mange menigheter i distriktet vårt, og jeg er underholdt av min menighet. Og ikke bare det, fortsatte han smilende, vi har også begynt å underholde innfødte evangelister slik som dere. Vi underholder allerede 20 innfødte evangelister som gjør pionerarbeide omkring i India.»

Matthew så meg inn i øynene. Hans mørkebrune indiske ansikt strålte: «Jeg kommer for å si takk», sa han. «Det var du og venner i Norge som satte alt dette i gang. Dere underholdt arbeidet, startet det hele, var et eksempel for oss og våre menigheter som vokste fram, og inspirerte oss til å gjøre det samme. Nå vil jeg gjerne få si dere takk.

Vil du bringe takken videre til alle dem som har vært med og støttet Troens Bevis' arbeide der i Norge.

Han reiste seg. Tok meg i hånden, og trykket hardt til. «Takk,» sa han. «Takk skal du og alle dine medarbeidere og partnere ha! Takk Gud for de kristne i Norge.»

Jeg må innrømme at jeg ble øm om hjertetøttene der jeg stod. Øynene så ikke helt klart på grunn av tårer som ville fram. Jeg ble dypt beveget av Matthews ord, og i tankene sendte jeg hans takk videre til alle de venner hjemme som opp gjennom årene har støttet vårt evangeliseringsarbeide, ja til alle som støtter forskjellige misjonsorganisasjoner hjemme.

Tankene mine gikk tilbake til mars 1960 i Hauge i Dalane, da jeg som ung evangelist hørte Herrens kall for mitt liv: «Din livsoppgave skal være verdensvid evangelise-

ring gjennom nasjonale kirker og gjennom nasjonale vitner».

Den dagen begynte Kari og jeg å underholde innfødte misjonærer og Troens Bevis' Innfødte Evangelist Misjon ble født. Men vi ble ikke alene om oppgaven. Gud reiste etter hvert opp hundreder av andre kristne som tok del med oss i byrdene for å fullføre vårt livs pasjon og misjon, nemlig verdens evangelisering.

I dag har den første innfødte misjonæren vi begynte å underholde i 1960, blitt til mellom 5000 - 6000. En av disse er Matthew fra India. Gjennom disse årene har mellom 5000 og 6000 innfødte misjonærer blitt underholdt av venner gjennom Troens Bevis. Dette har ført til at tusener av nye menigheter har blitt opprettet på misjonsfeltene.

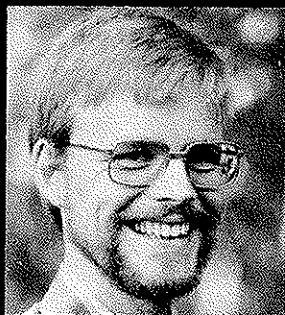
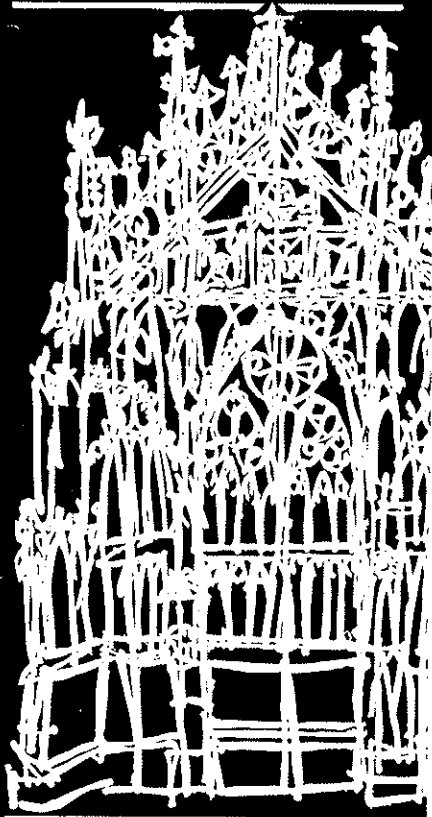
Arbeidet har stadig utvidet seg med litteraturevangelisering, bibelspredning, bibelskoler, brevkurs, radiomisjon, TV-evangelisering osv. slik at i dag er vi og våre partnere med og bringer ut evangeliet om Jesus daglig i over 110 land.

På mine reiser omkring i verden har jeg møtt mange lik Matthew i India som kom for å si takk for hjelpen.

I dag lar jeg Matthews takk representere dem alle — og jeg lar takken gå videre til misjonsfolket her hjemme som daglig er grepet av verdens evangeliseringens flamme. Takk til Gud som har tent visjonen og pasjonen, slik at de er med og utfører misjonen i verdens evangelisering.

Hermed har jeg brakt Matthews ord videre til deg: TAKK!

Glimt fra kirkehistorien

Av Robert Kvalvaag

Den Radikale Reformasjon

Del 1

Kirkens sanne skatt er det høyhellige evangelium om Guds herlighet og nåde.

Slik lød en av de 95 setningene mot avlatshandelen som Martin Luther slo opp på slottskirkedøren i Wittenberg den 31. oktober 1517. I løpet av 14 dager var disse setningene spredt over hele Tyskland. Dette ble innledningen til en strid som kom til å dreie seg om mye mere enn bare avlats-spørsmålet.

I denne striden utkrystalliserte det seg etterhvert flere forskjellige retninger. Ved siden av Martin Luther regnes Johan Calvin og Ulrich Zwingli som de tre store reformatorer. Både Luther, Calvin og Zwingli samarbeidet med statsmakten for å få gjennomført sine reformer. Men det viste seg snart at det var enkelte som ikke kunne godta en slik form for samarbeide. Derfor brøt de ut og dannet egne menigheter. Denne retningen er av enkelte kirkehistorikere blitt kalt den radikale reformasjon. Ellers er de best kjent som Anabaptiser (Gjendøpere). Selv avviste de betegnelsen Anabaptister, da de så på barnedåpen som ugyldig. Ofte kalte de selv seg ganske enkelt for Brødre.

Anabaptiskirken var en martyrkirke. Anabaptistene ble forfulgt, torturert, druknet og brent. De måtte betale dyrt for sin overbevisning. For å kunne forstå hvorfor de ble behandlet slik, er det nødvendig å ha litt kjennskap til datidens samfunnsforhold. På 1500-tallet var kirke og stat to enhetlige størrelser. På mange måter kan samfunnsstrukturen karakteriseres som totalitær. Opposisjon mot den bestående kirke ble straffet av statsmakten. Ethvert avvik fra stat/kirke-ordningen ble sett på som forræderi, ja som en trussel mot hele den bestående samfunnsorden. Derfor er det at den tyske keiser Karl den femte i 1529 gjeninnfører de gamle lovene om dødsstraff for gjendåp, lover som også den lutherske landsdelen Sachsen straks gav sin tilslutning til.

Noe av det mest radikale med Anabaptistene er at de bryter klart med hele dette systemet. De la stor vekt på læren om de to riker, Guds rike og denne verdens rike. En av deres ledere, Menno Simons, skrev følgende: «Skriften lærer at det er to fyrster og to riker som står mot hverandre: den ene er Fredsfyrsten, den andre er djevelen. Hver av disse fyrstene har sitt eget rike, og slik som fyrsten er, slik er også hans rike». Anabaptistene proklamerte med andre ord total adskillelse mel-

Den tyske keiser Karl den femte gjeninnførte i 1529 den gamle lov om dødsstraff for de som tok gjendåp. Tusener av kristne ble etter dette myrdet.

lom Guds rike og denne verden, mellom kirken og staten. Det at kirken under keiser Konstantin (d. ca. 337) gikk over fra å være martyrkirke til å bli privilegert statskirke, så de på som kirkens store fall. Deres visjon var å gjenreise Guds menighet slik den framsto i den første kristne tiden. De hadde ikke reformasjon av den falne, romerske kirke på programmet, for dem dreide det seg om å gjenreise apostolisk menighetsliv og praksis. Jesu Kristi sanne kirke fantes ikke lenger, den måtte derfor bygges helt på nytt fra grunnen av.

Grovt sett kan Anabaptistene inndeles i tre grupper: De sveitsiske Brødre, Hutterittene og Mennonittene. Det er naturlig å først se nærmere på de sveitsiske Brødre, da Anabaptismen oppsto i Sveits, i kretsen omkring reformatoren Ulrich Zwingli i Zürich. Høsten 1521 begynte Zwingli å holde bibelstudier sammen med en gruppe unge menn. Zwingli underviste dem i nytestamentlig gresk. Det viste seg imidlertid etterhvert at en del av disse syntes Zwingli var altfor kompromissvillig. Zwingli gikk nemlig inn for at byrådet i Zürich skulle godkjenne enhver reform. Han ønsket å avskaffe den tradisjonelle katolske messe, og i stedet innføre evangelisk gudstjeneste. Men byrådet satte seg i første omgang imot dette. Zwingli gav etter og bøyde seg for byrådet, men hans «disipler» kunne ikke godta en slik holdning.

Det egentlige bruddet kom noe senere, nærmere bestemt om kvelden 21. januar 1525. En del av Brødrene var samlet hjemme hos Felix Manz, en av lederne. Den hutteriske krøniken, et skriftlig dokument som forteller om Anabaptistenes tidlige historie, beskriver det som skjedde på følgende måte: «Da de hadde bedt, reiste Georg (Blaurock) seg og ba Conrad Grebel at han for Guds skyld måtte døpe ham med den sanne kristne dåp, på grunnlag av hans tro og kunnskap. Og når han knelte ned med en slik begjæring, ble han døpt av Conrad». Georg Blaurock, som selv var prest, døpte deretter alle de andre tilstedeværende. Dette var Anabaptismens begynnelse, og også den første spiren til en frikirke i nyere tid. Mange har pekt på dette som den mest radikale enkelthandling som fant sted i reformasjonstiden.

Conrad Grebel ble en av Anabaptistenes første ledere. Etter bruddet med Zwingli, dro han og Felix Manz fra hus til hus i Zürichområdet. De vitnet, døpte og holdt nattverdmøter. I løpet av april 1525 ble ca. 500 mennesker døpt av Brødrene. Allerede i oktober samme år ble Grebel, Manz og Blaurock arrestert. Våren 1526 ble Grebel

Roformatoren Ulrich Zwingli virket i Zürich.

løslatt, men i løpet av sommeren døde han av pest. Hele hans tjeneste varte dermed ikke lenger enn 1 år og 7 måneder. Likefullt var Conrad Grebel en av de mest innflytelsesrike blant de tidlige Anabaptistene. Felix Manz ble dømt til døden i januar 1527, og druknet av myndighetene i Zürich. Helt til det siste sto han fast i sin tro, og på vei til elva vitnet han og lovsang Gud. Samme dag som Manz led martyrdøden, ble Georg Blaurock straffet med stokkeslag, men deretter løslatt. Blaurock fortsatte imidlertid å vitne om sin tro med iver fram til september 1529. Da ble han brent i nærheten av Innsbruck, etter først å ha blitt grusomt torturert. Slik endte de tre første Anabaptistlederne sine liv. Deres tjeneste ble ikke langvarig, men med sin trofasthet og frimodighet er de den dag i dag vitner om en tro som seirer selv ansikt til ansikt med døden.

Den andre hovedgruppen Anabaptister var Hutterittene. Disse holdt til i Moravia, som i dag er en del av Tsjekkoslovakia. Hutterittene, som har navn etter en av sine ledere, Jakob Hutter, la stor vekt på at menigheten skulle ha alt felles, alle eiendeler skulle tilhøre fellesskapet. Hutter selv ble for øvrig brent i 1536. De sveitsiske Brødre la vekt på å dele materielle goder med de som var i nød. Hutterittene gjorde eiendomsfellesskapet til en grunnpillare i menighetslivet. Opprinnelig sprang dette eiendomsfellesskapet ut av behovet for å utnytte alle ressurser de hadde maksimalt, da de var svært fattige og stadig på flukt. Men eiendomsfellesskapet kom snart til å bli en prinsipp sak for Hutterittene. De ønsket å leve etter den fellesskapsformen som er beskrevet i Apostlenes Gjæringer 4,32-37. På samme måte som hvetekornet og druen mistet sin identitet i brødet og vinen, slik skulle også hver kristen oppgi sitt eget for å bli ett med resten av legemet. Hutterittene krevde altså full overgivelse, ikke bare til Gud, men også til fellesskapet.

Hutterittene måtte tåle utrolige forfølgelser. Ofte måtte de skjule seg i øde skogsområder og i fjellhuler. Noen ble til og med solgt som slaver. Men i stedet for å bli defensive, sendte de ut

misjonærer over hele det tysk-talende Europa. Ca 80 % av disse led martyrdøden. Årene 1555-1595 var en glansperiode for Hutterittene. Antakelig var det i denne tiden mellom 15 000 og 20 000 Hutteritter fordelt på ca. 100 kolonier. Hver koloni besto av en del hvitkalkede hus bygd inn mot en stor gårds plass. Her drev de som håndverkere. De var keramikere, vognmakere, snekkere og urmakere. Det viste seg også at deres livsstil med fast arbeidsdeling og eiendomsfellesskap gjorde dem så effektive at det medførte en betydelig økonomisk gevinst.

Etter 1595 brøt forfølgelsene løs igjen for fullt, og varte så å si kontinuerlig fram til midten av 1700-tallet. Sannsynligvis var det bare 19 Hutteritter igjen i 1756. Disse opplevde på det tidspunktet en fornyelse, og slo seg ned i Ukraina i Russland. Omkring 1870 emigrerte de russiske Hutterittene til USA og Canada, hvor de har beholdt sitt særpreg og sin egenart. Det er i dag ca. 15 000 Hutteritter i USA og Canada.

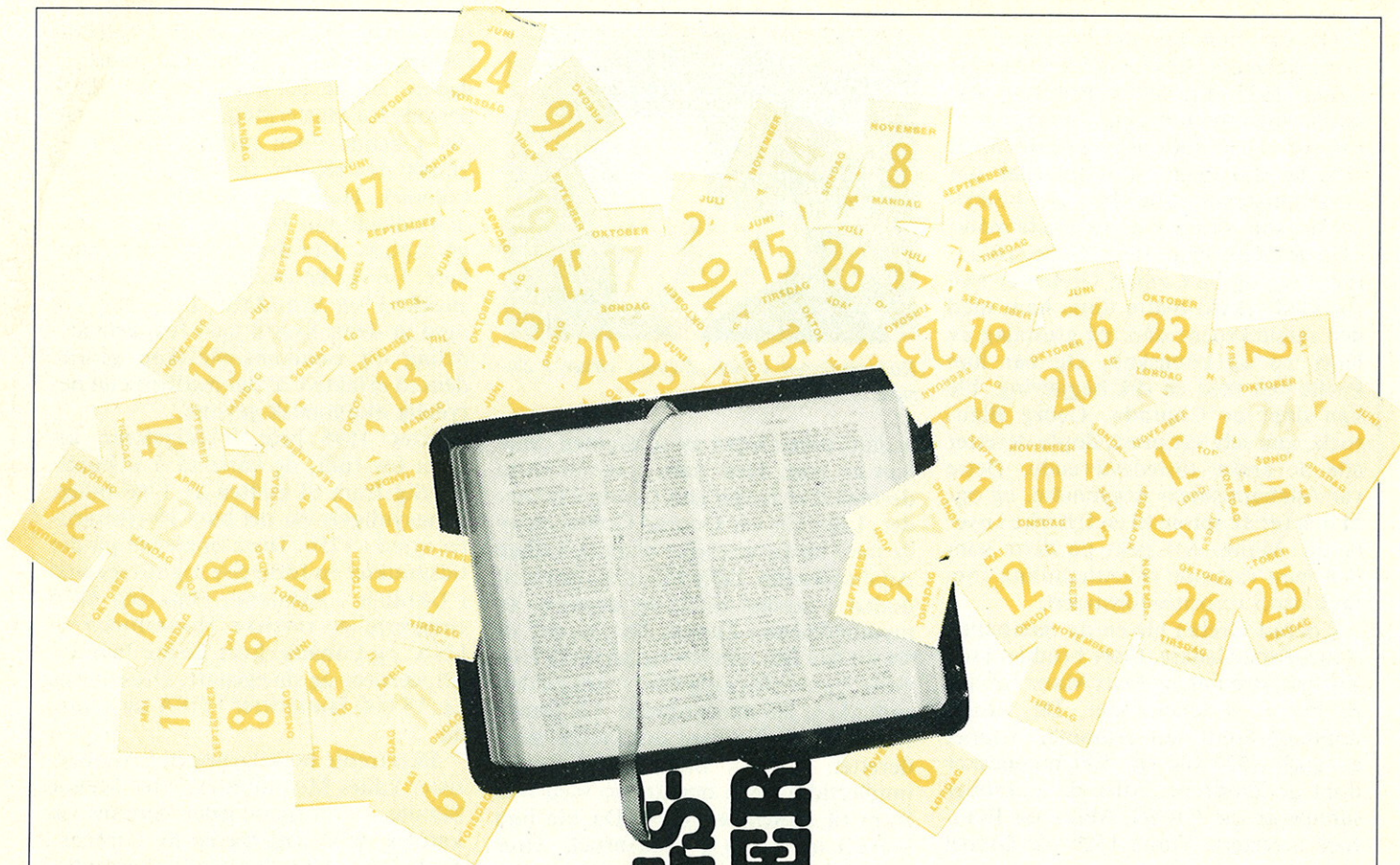
Den tredje hovedgruppen i Anabaptister kalles Mennonitter, etter Menno Simons, deres første leder. Simons var katolsk prest i nærheten av Utrecht i Nederland. Han kom ved selvstendige bibelstudier fram til at den katolske dåp og nattverdlære var i strid med Skriften. Etter over 10 år som katolsk prest lot han seg døpe av noen Brødre i 1536. Han hadde fremragende lederegenskaper, og ble snart den mest framstående Anabaptist i Nederland. Anabaptistene i nord-Tyskland og Nederland ble av den grunn kalt Mennonitter allerede i 1544. Derfor var også myndighetene ekstra oppsatt på å få tak i ham, og det ble utlovet en belønning på 100 gylden i gull til den som ville angi Menno Simons. Simons døpte mange, og mange av de døpte måtte bøte med livet. Men Menno Simons selv slapp unna. Han flyktet til nord-Tyskland, og der forble han resten av sitt liv.

I Tyskland ledet han Brødrene gjennom en vanskelig periode. Anabaptistene var på denne tiden flere ganger truet av splittelser. Det dreiet seg om stridigheter i sentrale lærespørsmål. Menno Simons slo fast hva Anabaptistene sto for til forskjell fra andre retninger, og staket ut veien framover. Da han døde i 1561 var han en av de få ledende Anabaptister som fikk dø en naturlig død.

Det finnes i dag over 500 000 Mennonitter spredt over hele verden, men majoriteten befinner seg i U.S.A. og Canada. I U.S.A. har en del av Mennonittkirken åpnet seg for den karismatiske fornyelse.

Menno Simons (1496-1561) var en av Anabaptistenes kjente ledere i Holland. Han omorganiserte og var leder for disse under tider med intens forfølgelse.

HVERDAGS- SANNHETER

Det nye livet — av Gud!

Vi delte litt i forrige nr. om at «frelsen er av Gud.» La oss gå videre og glede oss over at

Vi er født av Gud!

Når vi er kommet inn i den «fullkomne frelsen», skjer det også et under i oss. Det blir født et NYTT LIV I VÅR ÅND, et liv som er AV GUD: «Alle dem som tok imot ham, dem gav han retten til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn. Og de er født ikke av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud.» Joh 1,12-13.

Født av Gud! Den «nye skapningen» som er født i vår ånd, er av Gud. Det vi er «i oss selv», stammer fra den naturlige fødsel. Vi har et naturlig, menneskelig liv. Men i Kristus Jesus har vi fått del i Guds Liv, det er evige liv. (Gresk: ZOE.) Derfor sier Bibelen at i Kristus Jesus er vi nye skapninger, og det er av Gud. 2. Kor 5,17-18. Som Guds barn er ikke bare vår frelse «av Gud», men vi er et verk «av Gud»! «Dere er av Gud, mine barn.» 1.Joh 4,4.

Nøkkelen til å fungere som kristen

Det er her kilden og nøkkelen til kristenlivet ligger: Vi har Guds liv i oss, dette liv veller fram lik en kilde med vann på innsiden av oss. Om vi lar dette liv dominere oss, vil vi leve et liv som vi ikke kunne «av oss selv». Hele 1. Johannes brev taler om dette mektige livet som nå bor i oss fordi vi er født «av Gud», og taler sterke ord om «den som er født av Gud»... Når vi er født av Gud, er Guds Liv i oss, og det har Guds natur i seg. Gud

Ved
Åge M.
Åleskjær

«AV GUD»

Del 3.

er kjærlighet, derfor er den nye skapningen full av kjærlighet. 1. Joh 4,7-8. Gud er full av kraft, derfor er det nye livet i vår ånd fullt av kraft. 2. Kor 4,7. Gud er full av tro, derfor er det nye livet troende av natur. 1. Joh 5,4.

Jesu glede er i oss. Joh 17,13. Jesu fred er i oss. Joh 14,27. Likesom Faderen har liv (zoe) i seg selv. Den som har Sønnen, han har livet. (Zoe). Joh 5,24-26 og 1. Joh 5,11-12.

Ja, han er selv det livet som har tatt bolig i oss, så når vi har Sønnen, har vi livet. Da finnes det ikke lenger rom for selvstrev, da faller «gode gjerninger» fullstendig igjennom, vi lever ved Kristus. Han er kilden til vårt liv, ja, han er vårt liv. Kol 3,4. Han er vår rettferdighet, helliggjørelse og forløsning. 1. Kor 1,30.

Hvem vi er «i Ham».

Vi taler altfor ofte om hva vi er «i oss selv». Dessuten tror vi at vi skal leve som kristne av oss selv. Noen taler sterke ord om hva vi burde ha gjort, «hvis vi bare hadde...» «Det vi trenger er...» osv. Mens andre stadig gjentar at «vi kommer til kort...» «Vi er så uverdige...» «Vi kan ingenting» osv. Dette språket røper at vi hele tiden snakker om hva vi er «i oss selv» og kan i oss selv.

Men Bibelen taler mest om hva vi er i Kristus Jesus, hva vi formår i Ham! La oss tale Bibelens språk, som sier at i Ham er vi «nye skapninger», ikk ledt Guds rettferdighet, vi er velsignet med all åndelig velsignelse, fulle av hans fylde og kraft, formår alt i ham, seirer og triumferer ved den ene, Kristus Jesus!!

Den nye skapningen kan ikke synde, for den har Guds sæd i seg.

1. Joh 3,9. Den nye skapningen seirer, for alt det som er født av Gud, elsker brødrene. 1. Joh 3,14. Er du ikke glad at du er en slik «ny skapning?» Kjødet står imot dette nye livet i vår ånd. Kjødet kan synde. Derfor oppmuntrer Bibelen oss hele veien til å la vår ånd, som er født av Gud, dominere oss slik at vi vandrer i Ånden. Da dreper vi kjødet gjerninger ved Ånden!

Les romerbrevet ferdig!

Hele den norske kristenheten lider under den forkynnelse som har glemt å tale om hvem vi er i Kristus. Melodien har vært: «Vi kommer til kort.» Alt annet har vært avfeid som hovmod eller endog «vranglære». Men uten å tenke over det, har vi på den måten kommet til å tale ille om Guds eget verk. For vi er hans verk!

I mange år hørte jeg folk si at «selv Paulus hadde jo problemer med å leve i seier over synden, les bare Rom 7.» Hvilken oppdagelse det var for meg den dagen jeg ble klar over at **Paulus skrev det brevet ferdig!** Han er jo bare *underveis* i sin utleggelse når han i Rom 7 beskriver problemet, og taler om hvordan vi er i oss selv. **Han har et svar på hvordan vi er satt fri fra å leve i oss selv: Han presenterer en løsning og en vei ut av det livet som Rom 7 taler om!** Vi forstår aldri poenget i Rom 7 hvis vi ikke leser ferdig og får **konklusjonen og svaret**. Og den kommer i kapittel 8! Rom 7 er beskrivelsen av et problem som Paulus vet svaret på, og det svaret **kommer** i kap. 8! Hvilken «forbrytelse» å sitere fra Rom 7 og nærmest presentere det som konklusjonen og budskapet.

Paulus' budskap er at «Livets Ånds Lov» (Den loven som virker i det nye livet) har satt oss **fri** fra «syndens og dødens lov». Det som **var** mulig for loven (og det er vårt forsøk på å holde loven som Rom 7 beskriver), det som var umulig **har Gud gjort mulig** ved å sende **Jesus!** Hans **liv i oss** oppfylder lovens krav i oss. Vidunderlige evangelium! Rom 8,3-4.

Derfor er mitt råd til «fanger av Rom 7»: Les brevet ferdig! Paulus har et budskap og en løsning, la oss lese brevet ferdig før vi uttaler oss om hva mannen har å si oss.

Det store problemet

Årsaken til at så mange ikke «får til» å leve det kristne livet, er rett og slett dette: Vi leser i Bibelen om hvordan det nye livet skal leves. (F.eks. «Bergprekenen» eller brevene.) Likeså hører vi dette forkynt. Men i stedet for å la Skriftens Ord bli troens oppmuntrende ord som kan frigjøre den kraft som er i oss p.g.a. Jesu liv i oss, forsøker vi av oss selv et slikt liv. **Og det er umulig!**

Når vi hører om å være frimodige, prøver vi alt vi kan å være det. Når det tales om kjærlighet, prøver vi å være så kjærlige vi kan osv. Etter-

hvert oppdager vi hvor dårlig vi får dette til, og stemmer i med de andre i klagekoret: «Vi kommer så til kort...» *Men en slik uttalelse røper jo at vi har prøvd å få til noe!* Hvor grundig vi trenger å se at **uten Ham kan vi intet gjøre!** Vi forsøker ved egen kraft å leve det livet som bare kan leves i kraft av den nye skapningen i vår ånd. Vår ånd er *ett med Kristus*, og **ved Ham** lever vi et nytt liv! Joh. 7,57. Rom 5,10.

Legg ned...

Det nye livet sier: «Legg ned din egen kraft, la meg ta over!» Veien inn i en rikere opplevelse av **å leve ved Kristus** er å overgi seg til Hans Liv, legge ned sin egen kraft, bli **uavhengig** av ham. 2. Kor 4,10-12.

Han her ikke etterlatt oss hjelpløse, Ånden lever i oss. Om vi slutter å streve, blir avhengige av Ånden, og oppbygger det nye livet ved bønn og lovprisning, ved Ordet og felleskapet, vil vår ånd bli sterk i Herren og leve ut det nye livet --- **uanstrengt og uten skipperak --- som en frukt av Jesu liv!** Kjødet vil prøve å hindre oss i å leve ut dette livet, men ved å leve ut fra det nye livets lov, overvinnes kjødet. Jesu Liv er sterkere, Åndens lov er sterkere, vi vet at *han som er i oss, er større!*

Fornyelse og vekst

GROBUNN FOR VEKST

Et menighetsfelleskap preget av kjærlighetens atmosfære, gir de beste muligheter til utvikling og vekst.

Svein Thorkildsen

Bestillingsnr.: 229

MIN SVAKHET — GUDS KRAFT

Det er den som erkjenner og bekjenner sin svakhet som mottar Guds kraft. Vår egen kraft hindrer Guds kraft.

Rolf Erik Janøy

Bestillingsnr.: 233

ÅNDELIG VEKST

Her legger en av landets fremste bibelærere fram grunnsannheter for vekst.

Ingolf Kolshus

Bestillingsnr.: 234

EN PASTORS FORNYELSE

Dette ærlige og vekkende budskap gir inn-sikt i behovet for fornyelse på alle plan i et menighetsliv.

Pauli Stålesen

Bestillingsnr.: 237

HVA SER DU!

Det er viktig å ha et godt åndelig syn. Gud vil gi åpenbaring som leder til tro og handling.

Kjell Haltorp

Bestillingsnr.: 238

FORNYELSENS GUD

Gud kan gi liv til «tørre ben», derfor kan han også skape nytt liv i den norske kristenhet.

Bent Reidar Eriksen

Bestillingsnr.: 239

FORNYEDE KRISTNE

Årsaken og grunnen til all fornyelse fra Gud er at vi får se vår stilling i Kristus.

Åge Åleskjær

Bestillingsnr.: 240

LEVENDE STEINER

Et rikt budskap om hvordan samfunnet av kritne utgjør et tempel som Gud kan åpne bare seg i.

Sven Nilsson

Bestillingsnr.: 253

FORENINGSLIV ELLER MENIGHETSLIV

Denne kassetten må høres av alle som er interessert i hva Gud vil føre fram i sin menighet i dag usedvanlig rikholdig og aktuelt.

Sven Nilsson

Bestillingsnr.: 254

ET HERLIG TEMPEL

Guds folk står i dag innfor herlige tider, som vi bygger det «tempel» som Skriften anviser Profetisk og lærerikt.

Jim McInnes

Bestillingsnr.: 255

Merk deg følgende:

- Lave priser, kr. 20,- pr. stk. (+ porto)
- Beste tekniske kvalitet på innspillingene
- Utvalgte budskap og talere

• Så enkelt er det å bestille: SEND OSS DITT NAVN OG ADRESSE og nr. på kassetten(e) du vil ha.

Vi deler med hverandre

Denne spalte er åpen for alle som har lyst til å skrive noe som kan virke til kristen oppbyggelse og ettertanke. Send dikt, vers, andakter eller andre skriftlige former til redaksjonens adresse. Husk å skrive kort og rett på sak.

Fast opphold

Efeserne 3,17

«At Kristus må bo ved troen i jeres hjerter.» - «Vide I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i jer?» - Gud ønsker ikke blot at komme på besøk, han ønsker at bo i vore hjerter, at tage fast opphold i os ved tro. Spørsmålet er ikke, om han engang har boet i vore hjerter, om vi engang er bleven frelst og ånds døbt, har talt i tunger, fået en nådegave og en tjeneste i menigheden. Heller ikke om vi er medlem af en missionsforening, er diakon eller ældste, men bor han i vore hjerter i dag ved troen? - I den gamle pagt leser vi i 2. Mos 13,21: «Men Herren vandrede foran dem om dagen i en skytøtte, og om natten i en ildstøtte for at vise dem vej.» - «Og du skal indrette mig en helligdom, forat jeg kan bo midt iblandt dem (2. Mos 25,8). - «Herren er med jer, når I er med ham (2. Krøn 15,2). - I den gamle pagt var Herren midt iblandt dem. I den nye pagt bor han i vore hjerter ved Helligånden. Vi er Guds tempel. - Men hos mange kristne mærker man ikke, at Kristus bor i dem. Derimod kan man mærke, at de er fyldt med bekymring, uro, irritation, surhed o.s.v. - Hvordan kan det nu være? Vi synger så dejligt: «En stadig og fuldkommen frelse jeg har i Kristus alene.» - «I Kristus være o, hvor godt, der fandt mit hjerte ro.» - Men nogle kristne har ikke nogen stadig frelse, eller stadig sejr, eller stadig fred og glæde. Deres hjerter trives ikke hos Jesus fra stund til stund, måske ved stævner, men ikke i hverdagen (i køkkenet i i skolen eller på fabriken). - «Nej», siger du, «det skulde være meget bedre, der var da også en tid, hvor det hele var så skønt alt sammen, men -». «Hvad skete så? «Ja, så var der så meget forkert i menigheden. Nogle, som jeg havde stølet på, svigtede, ja, endda dem jeg havde set mest op til. Så kom der forargelse og mismod ind og så, ja, jeg blev da ved med at bede, læse i Bibelen og gå til møder, men det var ikke som før.» - Nogle siger, at man kan jo ikke være på Tabor altid. - Når vi lukker synden ind, forsvinder Helligånden og med den freden, glæden og kærligheden, for disse er jo netop nogle at Åndens frugter (Gal 5:22). - Gud vil rense vore hjerter og fylde os påny. «Vi må have ilden», som en norsk forstander engang sagde. Alt andet slår ikke til. Det er ikke nye metoder, vi trænger til, det er iiden. Og den kan vi få idag, om vi giver os helt over til Gud og lader ham rense vore hjerter påny, så vil han fylde os, så det flyder over. Vi må have stadig forbindelse med ham, så vil han give os stadig kraft og

stadig fred og glæde, og så kan vi være til stadig velsignelse for andre. «Ransager eder selv, om I er i troen, ellers er i udygtige.» Vi får sejr ved fuld overgivelse og tro, da skal vi opleve en stadig og fuldkommen frelse. «Bliver i mig, så bliver jeg i eder,» siger Jesus.

Adolf Nielsen

Fast opphold

Efeserne 3,17

Mel: Da Israel gik mod Kanaan - -

1
Ved tro bor Jesus i vor sjæl,
men også kun ved tro;
lad troen aldrig slippe op,
lad Jesus i dig bo.

Kor:

Hvad end der sker,
så hold altid fast
på løfterne fra Gud;
han står bagved dem,
du kan trygt gå frem
i troen hold blot ud.

2
Når djævelen vil ængste dig,
så stå kun fast i tro;
når bølgene omkring dig slår,
så kan du være fro.

3
Som Daniel i løvehulen
var i Herrens hånd,
så vil Gud give kraft og styrke
ved sin Helligånd.

4
Ja, alle ting skal tjene os
til gode, har Gud sagt;
den onde kan ej røre os,
han mistet har sin magt.

5
Så vil vi tro, ja stadig tro,
at Jesus han formår;
at rede alle tråde ut,
hvordan det så end går.

Frigjeringa

Ditt ord Herre! Sterk som ein vind.
Fyller mitt sjuke hjarte og sinn.

Er det sant — er det sant?
At Jesus lever, at over døden han vann?

Er det sant — er det sant?
At det var for meg Jesus hjarte brann,
at det var for meg han vann!
Er det sant?

Ja, det er sant! Det seier eg deg.
Sjå — eg lever, og sjå livet gjev eg deg!

Og brått visste eg det, skinande klårt:
 Det gjeld jo meg! Det gjeld jo meg!

Undringa

Du — før og sia.
Eg — no, lenkja i tida.

Eg er her og no — underleg!
Kvifor ikkje før eller sia?
Kvifor ikkje i China eller Fia?

Eg er!
O, du uutgrunnelege mysterium!
Under - leg!

Eg såg at skaparen min heitte UNDER
(Esaias 9,6).

Den «andre» Peter

Den «andre» Peter.
Det er jeg —
lover hellig
følge Deg.
Om de andre
Deg fornekter —
vil jeg vandre
uanfektet
korsets smale veg.
Alltid nær til Deg.

Men —
det kom en hverdag
mørk og grå.
Himmelvegen —
den ble tung å gå.
Motet svikket —
tanken kom:
Kanskje også jeg
bør vende om!
Impulsiv
på gledens dag.
Men i motgang
svek jeg løftet
som jeg ga.

Peter —
Fiskeren
på stormfullt hav.
Enn en gang
til Herren ba.
Og fra Mesteren
kom svar.

«Hils til Peter
da især!

Gode Mester,
her jeg er.
For Din fot
jeg synker ned
og
i ydmykhet på kne
just som Peter
må jeg be.
«Fra meg gå —
jeg syndig er.
Likevel
så vet du alt.
Jeg har deg kjær.»
Seieren var der.

Slik som Peter
ønsker også jeg —
fylles av Din Ånd.
Tjene Deg.

Else Aanrud

Din søster og din bror

1.
Hvor ofte gav du drikke til en tørst,
og mettet hungrig vandringsmann?
Hvor ofte gikk du inn ad fengslets port,
og trøstet trett og motløs mann?

Kor: Det er din søster og din bror,
som tørst og hungrig vandrer der.
Ser du ei Jesus går ved siden av,
og ber om kjærlighet?

2.
Hvor ofte kledde du et frossent barn,
og tørret tårer av dets kinn?
Hvor ofte fikk en syk besøk av deg,
og trøst i håpløsheten sin?

3.
Hvor mange fikk et smil av deg idag,
hvor mang håndtrykk gav du bort?
Hvor mange ganger sa du: tilgi meg,
når han vondt du hadde gjort?

4.
Glem ei at Jesus sa, hva du har gjort,
det gjorde du jo imot meg.
Han sa, de mål du dømmer disse med,
skal engang brukes imot deg.

Mel: som nr. 50 i Evangelietoner.

Asbjørg Horn

Likevel din!

Jesus Kristus.
Jeg vil så gjerne
høre Deg til.
Hver dag,
Men -
så er ikke
alle dagene
like-
fra min side.
Noen
er så tunge
og smertefulle -
slik at jeg
nesten glemmer
at du er til.
Og da tenker jeg
stygge ting
bruker vonde ord-
sier en masse
som slett ikke
passer -
for en
som til hører Deg.

Men -
så erindrings jeg
at Du engang så -
Det var slike
Du kom
for å ta Deg av.
Hjelp meg Du -
å tro dette
at til tross for
alle nederlag -
så er jeg
likevel Din!

Else Aanrud

Altets sentrum

Før ham
var alt gåtefullt
og grenseløst trist
En evig taushet
lå over dypet.
Men et lys skulle tennes
nattens nødsrik vendes
ved universets sentrum
Herre Jesus Krist.
Midt i tiden
han løser lenker
over sin skapning
freden senker.
Midt i håpløsheten blir han håpet.

Før ham
var alt nådesløst
døden syndens lønn.
Gud bodde
i en fjern fremmed sfære.
Da kom budskap
om frelse
forvandle liv
og helse
fra ham
som elsket så høyt
at han gav sin sønn.
Hver som trodde
hans åpenbaring
fant i gåten
fullgod forklaring
Hosianna
ham all ære være.

Lilya Lind

En bolig er den eldgamle Gud

3 Mosebok, 33,27.

Jeg er fremmed og utlending her i verden,
men den eldgamle Gud er min bolig -
Jeg har ly imot kulden og larmen på ferden,
og lever hos ham helt fortrolig.
Jeg har FLYTTET INN i
hans omsorg med alt,
og min syndegjeld har han også betalt.

Her har jeg fullkommen trygghet og fred,
og nyter hans kjærlighets varme -
Her har jeg mitt tilflukts og hvilested,
og trøstes så ømt i hans arme -
Jeg BOR i hans omsorg - en herlig bolig,
mitt hjerte er lykkelig, fredfullt og rolig.

Her dekker han for meg de margfulle bord,
og rekker meg levende vann -
Jeg styrkes i kraft av hans evige ord
på veien mot himmelens land -
Jeg er egentlig brud,
men herlighetsprakten
er foreløbig skjult under reisedrakten.

— Så lever jeg glad i hans velbehag,
I forsoningens rensende kilde -
Jeg er nådig beskyttet hver eneste dag,
og i bibelen ser jeg hans bilde -
Jeg hviler så barnslig og trygg i hans favn,
og velsignes til daglig i Jesu navn.

Georg Hegland

SIGURD
SØRHUS:

Ord fra Grunn- teksten

Zuvóc

(uttales: dsygós) - åk.

Åk er et trestykke som blir lagt over
nakken på et eller flere dyr, når de skal
brukes til å dra en plog eller ei vogn. Åk
over to dyr som skulle arbeide sammen
ble også kalt *dsévgós*.

Dsygós er bare brukt seks ganger i
Det Nye Testamentet. På det ene stedet
er det oversatt med *vekt*, Åpenb. 5,6.

Jødene betraktet loven, Torah, som
et åk i positiv betydning. Det er et privi-
legium å kjenne Herrens lov. Salme 119
viser det klart. Visdomslitteraturen taler
om «visdommens åk» som noe positivt.

Men når en skulle oppfylle Mose-
loven ved egne krefter og anstrengelser,
ble den et trelldommens åk. Moseloven
ble jo også etter hvert supplert med
menneskebud, som gjorde byrden enda
tyngre.

På apostelmøtet i Jerusalem spurte
Peter: «Hvorfor utfordrer dere da Gud og
legger på disiplenes nakke et åk (*dsy-
gón*) som verken våre fedre eller vi har
orket bære.» Apgj. 15,10. Peter taler her
om Mose-loven som et åk, som ikke måt-
te legges på hedningene. I Gal 5,1 taler
Paulus også om Mose-loven, som han
kaller *trelldommens åk* (*dsygó dulaias*).
Hele Galaterbrevet er et oppgjør med
det judaistiske «evangeliet», som holdt
på å få innpass i Galater-menighetene.

For oss er vel ikke Mose-loven den
største faren, men heller alle menneske-
budene som noen ganger kan se veldig
kristelige ut. Da skal vi vite at det bare
finnes et alternativ til et slikt liv under
loven (menneskebudene). Det er å la seg
lede av Den Hellige Ånd, Gal. 5,18.

Men det finnes også et godt åk (*dsy-
gós* *kjrestós*). Det kan vi kalle for kjær-
lighetens åk. I Det Gamle Testamentet
er Israel noen ganger kalt Herrens tro-
vede. Trolovelsespakten er framstilt
som et åk de er bundet til Herren med.
Men i Jer 2,20 klager Herren over at Isra-
el har brutt hans åk. Da gikk det ille.
Men Jesus kom og gjenopprettet pak-
ten, ikke ved moseloven, men ved å sone
og tilgi. Da kunne loven skrives i hjerte-
ne, Jer 31,31-34.

Jesaia 53 skildrer hvordan Herrens
tjener døde for Israel (og all verdens)
synd. Israel bekjenner i dette skriftavs-
nittet: «Han (Herrens Tjener, Jesus) ble
såret for våre overtredelser.» Og så sva-
rer Herren i kap. 54. Der kalier han Israel
sin hustru, som han igjen har tatt til nå-
de, v. 5 og 6. De er kommet inn under
Herrens åk igjen, ikke et åk som tynger,
men et som skaper glede og jubel, v. 1.

Det er vel samme åket Jesus snakker
om Matt. 11,28-30. Han vil binde oss til
seg med sin kjærlighet og lede oss med
sin gode Ånd. Å være bundet av kjærlig-
het er ikke noe tyngende åk. Det er da vi
kjenner at vi er fri, for vi er i det elemen-
tet vi var skapt til å leve i: Kjærlighet.

Ektefolk som elsker hverandre føler
ikke ektepakten som ufrihet, men som
noe de ønsker skal holde dem sammen
for alltid.

Å gå under samme åk som Jesus er et
stort privilegium. Når vi går der er vi un-
der Jesu blods beskyttelse og hans
Ånds ledelse.

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

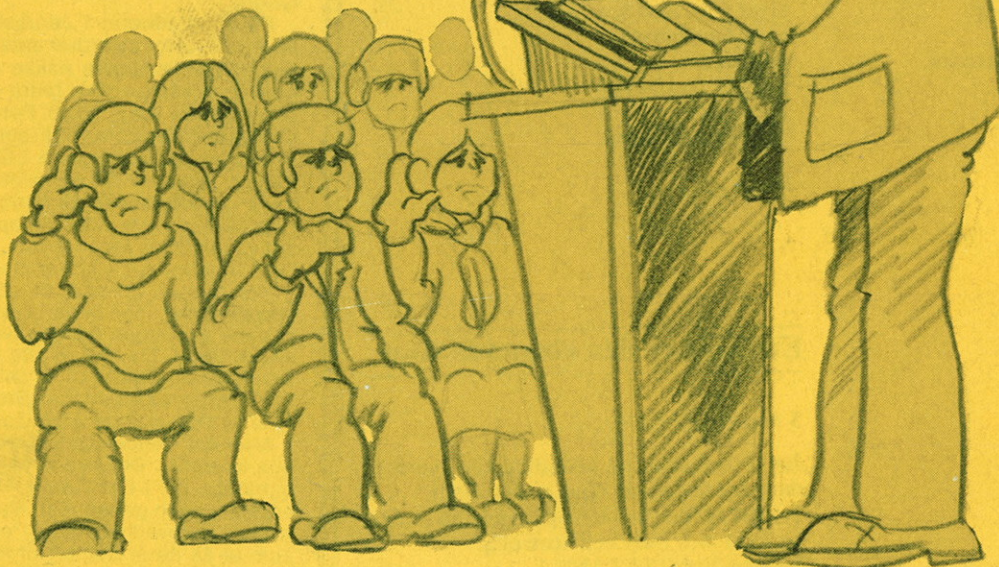
Når budskapet fram?

Den første betingelse for god kommunikasjon mellom taler og en forsamling er at alle får høre godt. Vi har spesialisert oss for opplegg av høytaleranlegg til kirker, bedehus og forsamlingslokaler.

Vi «skreddersyr» et anlegg som passer lokalitetene!

ET GODT BUDSKAP FORTJENER Å BLI HØRT!

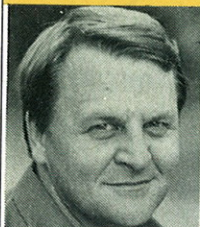
Vi hjelper til med alt fra mikrofon, teleslyngeanlegg og til plassering av høyttalere.

Kontakt oss gjerne:

Walter Olsen a.s
electronics

Rørehagen, 3190 HORTEN
Telefon 033-42910 - 45964

Hvordan er det med familien?

Undervisningshelg i Filadelfia Horten
10 - 13 februar 1983.

BJÖRN DONOBAUER

En av Sveriges fremste bibellærere behandler familien i lys av Skriften, menigheten og samfunnsutviklingen.

Torsdag 10.2 kl. 19.30
Guds plan for ekteskapet

Fredag 11.2 kl. 19.30
Det seksuelle samliv i Bibelens lys

Lørdag 12.2 kl. 16.00
Kommunikasjon i ekteskapet

Søndag 13.2 kl. 10.30
Menigheten i ditt hus, hjem og menighet
kl. 19.00

En mann etter Guds hjerte

NYE BØKER AV KENNETH E. HAGIN

Fem trosfriske bøker av Kenneth E. Hagin foreligger nå på det norske marked. Bøkene er oversatt til svensk, et språk de fleste av oss behersker.

«Så kommer da troen av forkynnelsen»

BESTILLINGSKORT

Ja, jeg ønsker tilsendt:

Ant.		
...	Att lära känna Guds vilje.....	kr 17,-
...	Vad er tro.....	kr 17,-
...	Helandet tillhör oss.....	kr 17,-
...	Andlig auktoritet.....	kr 17,-
...	Bönens hemligheter.....	kr 17,-

Ved kjøp av 10 eller flere, 30 % rabatt

Send din bestilling i dag.

Avsender:

Navn:

Adresse:

Postnr: Poststed:

BREV

Kan sendes
ufrankert
i Norge,
HA—NO A/S
betaler
porto.

SVARSENDING

avtale nr.
806000/58

HA—NO A/S
Bergseng,
9400 HARSTAD

